BETTY WATSON

Bărbatul din sălbăticie

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Ah, cât e de frumos! oftă Emma Anderson.

Opri mașina și deschise geamul ca să poată contempla jungla.

Într-o poiană plină de iarbă, înconjurată de copaci ca niște umbrele de soare, păștea o turmă de antilope impala, care părea să nu se sinchisească de prezența ei. Un singur exemplar, mai mare decât celelalte– șeful turmei, fără îndoială– se uita la ea. Trupul puternic era în gardă, ochii sclipitori o priveau fără să clipească. Până la urmă, ca și cum ar fi înțeles că nu reprezenta niciun pericol, începu să pască și el.

"Nu pot să trec pe lângă așa ceva", își spuse tânăra.

Își luă aparatul de fotografiat de pe locul de alături.

" Ce inițiativă grozavă am avut cu voiajul ăsta! "

Reglându-și aparatul, se străduia să-și păstreze calmul; animalele puteau s-o ia la fugă în orice clipă. Până la urmă, fu pregătită. Aplecată cât putea peste portieră, se întoarse de pe o parte pe cealaltă; totuși nu era mulțumită. Vedea masculul în

prim-plan și două-trei antilope în apropiere, însă ar fi vrut să vadă și copacii care înconjurau poiana. Dacă ar fi putut să se apropie puțin… puțin mai în dreapta… Pentru asta, trebuia să coboare din mașină.

Își aduse aminte de pancarta de la intrarea în parc. Dar era ridicol: atenționarea nu se aplica în situația asta. Nu era niciun pericol și nu se aventura departe de mașină. Deschise portiera și înaintă să găsească unghiul ideal.

Era prea preocupată de ceea ce făcea ca să audă apropiindu-se cealaltă mașină. Aceasta opri. Bărbatul era chiar lângă ea, când își făcu simțită prezența.

– Fir-ar să fie! exclamă tânăra. M-ai speriat.

– Ce naiba faci aici?

Era încruntat și o domina cu statura.

– Fac o fotografie… Sunt atât de frumoase!

– Nu puteai să faci din mașină?

– Nu așa de bine. E vorba despre unghi, nu vezi?

– Nu, nu văd. Spune-mi, domnișoară, fiindcă vorbim despre vedere, n-ai văzut pancartele care interzic coborârea din mașină?

– Ba da, bineînțeles. Dar aici nu e nimic, în afară de antilope impala. Oricum, n-ar fi trebuit să te fofilezi așa ca să ajungi lângă mine. M-ai speriat.

– Un leu ar fi fost mai potrivit dacă apărea? întrebă nou-venitul, ironic.

– Un leu?

– Sunt și lei în Parcul Kruger, doamnă.

– Da, știu, dar…

– Crezi că nu e niciunul prin apropiere?

– Cu siguranță, răspunse cu o expresie jignită. Am făcut drum lung de când am intrat în parc și n-am văzut niciun animal, înainte de antilopele astea.

– Ar putea să fie un leu în spatele tufișului ăsta.

Ea tresări, privind de jur-împrejur.

– Acum nu e, continuă bărbatul. Dar dac-ar fi fost, n-ai fi știut până s-ar fi năpustit asupra ta.

– Fii serios! Locul e atât de liniștit…

– Nu te lăsa înșelată de liniștea asta. Suntem în Africa, nu într-o grădină zoologică. Multe animale sălbatice ar fi încântate cu o bucată de carne, sunt sigur…

Zâmbi spunând asta.

– … o carne atât de fragedă și de savuroasă!

– Uiți că ești în aceeași situație cu mine, replică interlocutoarea cu răceală.

– Nu, nicidecum. Pentru oameni ca tine, este prevăzută o amendă serioasă. Bucură-te că ai scăpat fără, urcă în mașină și nu te mai opri până în tabără.

Bărbatul, înalt și bronzat, urcă în jeepul lui și se îndepărtă. Emma așteptă câteva minute înainte să pornească. Nu vroia să-l mai întâlnească.

Cu mâinile tremurând, își puse aparatul în etui. Nu vroia să recunoască, însă întâlnirea o tulburase cât se poate de mult. Bărbatul fusese cât se poate de grosolan și de arogant. În definitiv, ce rău făcuse? Nu se dăduse jos din mașină decât câțiva pași. Dacă ar fi apărut vreun pericol, s-ar fi întors cât ai clipi. Dar atunci, de

bună seamă, antilopele n-ar fi păscut atât de liniștite. Nu, hotărât lucru, bărbatul vrusese doar să fie nesuferit.

Conducea încet, viteza în parc fiind limitată la patruzeci de kilometri pe oră, trecând în revistă cu privirea pădurea virgină. Vedea animale din ce în ce mai des. Din când în când, se oprea să privească mersul împleticit al unui porc spinos care trecea drumul, să observe o girafă maiestuoasă care mânca din frunzele unui copac. Cel mai des vedea antilope impala, care săreau grațios pe lângă mașină sau rămâneau nemișcate cu capetele întoarse în aceași direcție, ca să adulmece.

" Am să-mi aduc aminte întotdeauna cu plăcere de locurile astea", își spuse. Avea la dispoziție trei luni să cutreiere regiunea asta minunată. Și-ar fi petrecut ore întregi cu aparatul în mână, așteptând animalele să vină să se adape. Ar fi avut ceva de lucru.

Soarele era în înaltul cerului și Emmei începea să i se facă foame când, după un viraj, văzu mai multe mașini imobilizate pe drum. În prima clipă, crezu că era vorba de un accident, dar observă că toți se uitau în aceeași direcție. Unii priveau prin binocluri, alții, cu palmele streașină la ochi. Era clar că se întâmpla ceva.

Tânăra femeie opri lângă o mașină albastră și se întoarse cu fața spre pădure. Puțin mai departe, o turmă de antilope impala trecea liniștită, însă nu vedea nimic în locul spre care se îndreptau privirile celorlalți. Se aplecă peste portieră ca să atragă atenția ocupantei din mașina alăturată.

– Ce se-ntâmplă?

– Sunt niște lei, răspunse cea întrebată, arătând spre un pâlc de copaci.

– Lei?!

– Da, trei. Acolo, în spatele copacilor…

– Dar nu văd nimic!

– Bineînțeles. Sunt culcați…

Emma își luă binoclul și scrută hățișul.

– Tot nu-i văd.

– Sunt acolo… Parcă am văzut o coamă… Cel puțin așa cred. Cu mușuroaiele astea de termite, nu poți fi sigur de nimic. Dar ar fi amuzant să pot spune, când mă întorc acasă, că am văzut un leu.

– Mda… Dar cum ai făcut să-i reperezi?

– Oamenii din cealaltă mașină.. cea roșie, de acolo, au avut norocul. Leii au traversat drumul prin fața lor, întorcându-se de la râu. Poate or să rămână mult timp acolo, acum…

– Ei bine, nu vreau să aștept să se trezească. Vreau să ajung în tabără.

Prudentă, Emma se strecură printre mașinile care stăteau pe loc. Nu era prea bine dispusă. Trei lei erau acolo, în junglă, și, văzând liniștea înconjurătoare, nu te-ai fi așteptat la nimic periculos. Făcu drumul fără să se oprească deloc, pentru că vroia să se instaleze, să facă o baie și să mănânce. La câteva minute după ce ajunse, recepționera o primi cu un zâmbet și începu să râdă.

– Vă plac porcii noștri spinoși de aici? Le place noroiul de sub robinet. Familia asta mică ne-a adoptat… Nu fac rău.

Femeia puse mâna pe un teanc de hârtii.

– Ia să vedem… Da, uite aici. Miss Emma Anderson. Rămâneți trei luni?

– Da.

– Perfect. Băieții or să fie bucuroși să vadă chipul unei noi femei.

– Băieții?

– Gardienii, personalul taberei. Ei bine, miss Anderson, am un bungalou drăguț pentru dumneata. O să găsesc pe cineva care să te conducă acolo… Aha, uite-l pe Lance Mason.

Se apropie un tinerel.

– Lance, ai terminat pe ziua de azi? Uite-o pe miss Emma Anderson, care vrea să stea câteva luni la noi. Vrei s-o conduci la bungaloul ei?

– Aș fi încântat, răspunse tânărul arătându-și dinții albi. Unde v-ați lăsat mașina? În parcare? Bine, atunci să mergem acolo.

După o jumătate de oră, Emma era așezată pe veranda mare, în fața restaurantului, care dădea spre râu. Lance Mason o condusese la bungaloul ei, o lăsase să-și despacheteze bagajele, apoi se întorsese, îi bătuse la ușă și merseră împreună la restaurant. În aerul liniștit, se simțea miros de foc de lemne. Dincolo de palisadă, turiști înarmați cu binocluri scrutau imensitatea junglei.

– Nu se vede niciun animal, spuse Emma.

– Credeți? răspunse Lance râzând. Uitați-vă acolo… nu, unde vă arăt eu cu degetul. Vedeți?

– Parcă văd niște pete maronii!

– E vorba de o girafă. Se duce spre râu.

– Vine de obicei pe aici?

Se întoarse puțin spre interlocutor.

– Un prieten care a făcut un sejur aici, scrie o carte și mi-a cerut să fac niște fotografii.

– Vă pricepeți la animale?

– Nu prea… Dar știu să fac fotografii. Am profitat de ocazia care mi s-a oferit.

Tăcu. Se gândea la Jimmy. Acum, ar fi trebuit să fie căsătoriți, dacă… dacă… dar n-avea niciun chef să vorbească cu Lance despre asta.

– Ce zici, crezi că am să mă descurc? îl întrebă, temătoare.

– Sunt sigur. Am să te iau cu mine de fiecare dată când o să am timp. Am să-ți arăt tot.

– Ești amabil. Ești gardian?

– Nu. Lucrez la magazin și la birou. Sunt un fel de" face-de-toate", spuse zâmbind.

– Înțeleg, domnule Mason…

– Spune-mi Lance, te rog.

– Pe mine mă cheamă Emma. Lance, când am venit, am văzut niște porci țepoși. Credeam că animalele nu pătrund niciodată în tabără.

– De obicei, nu, dar familia asta face excepție. Skukuza n-ar mai fi aceeași fără porcii spinoși. Dar, dacă vrei să vizitezi niște tabere mai mici, nu te sfătuiesc să ieși noaptea târziu, după ce se sting focurile.

– Vrei să spui...

– Se mai întâmplă ca o hienă să mai sară gardul împrejmuitor ca să caute ceva resturi de mâncare.

Începu să râdă, văzând-o îngrijorată.

– Fii liniștită. Nu se întâmplă niciodată nimic…

– Cu condiția să respecți regulile…

Emma și Lance ridicară privirile spre bărbatul care se oprise lângă masa lor.

-Dumneata!

Tânra privea chipul aspru al omului pe care-l întâlnise cu câteva ore înainte. Lance era vizibil intrigat.

– Stewart? Emma? Vă cunoașteți?

– Ne-am întâlnit mai devreme, fără să facem cunoștință.

Ochii cenușii ai bărbatului o priviră cu dispreț. Lance făcu prezentările și întrebă:

– De ce faci remarca asta despre regulament?

– Trecând pe aici, am auzit ce vorbeați, și remarca mi s-a părut potrivită. În parc sunt o sumedenie de animale, miss Anderson. Azi-dimineață, cred că niște lei au făcut o victimă.

– Ești omul cel mai…

Emma se întrerupse; vorbea cu un spate care se îndepărta repede.

– Totdeauna e așa de bădăran? întrebă, fără să-l scape din ochi.

– Stewart Bristow al nostru nu e deloc diplomat.

Lance își privea curios interlocutoarea.

– Lucrează aici?

– E unul dintre gardieni.

Însemna că se va mai întâlni cu el.

– Nu știam că v-ați întâlnit.

– Într-o situație ridicolă…

Începu să-i povestească ce se întâmplase…

– Era chiar așa de periculos? Eram foarte aproape de mașină.

– În orice caz n-a fost deloc prudent, Emma.

Să fii mulțumită că nu te-a amendat. Îi zâmbi s-o liniștească. Curaj, în definitiv nu s-a întâmplat nimic. Data viitoare, să fii mai prevăzătoare. După-amiază sunt liber, nu vrei să facem o plimbare cu mașina? O să ai ce fotografia.

Când mașina ieși pe poarta taberei, Emma, în culmea fericirii, se aplecă înainte. Lance o luă la stânga, după panoul de semnalizare care indica itinerariile pe care puteau să le străbată.

– Sper c-o să întâlnim destule animale încât să-ți aduci aminte cu plăcere de prima zi petrecută în Parc.

– E minunat!

Emma sorbea din priviri peisajul care-i defila prin fața ochilor.

– Ah, Lance, nu-mi vine să cred că sunt aici!

– Nu te aștepta să vezi animale la fiecare pas. Nu suntem la o grădină zoologică, unde stau aliniate de o parte și de alta a drumului.

" Nu e o grădină zoologică" . Auzea a doua oară vorbele astea. Prima dată, chiar în aceeași dimineață, fuseseră rostite cu furie. Dar Stewart n-avea să-i strice ziua aceea, nici zilele următoare.

– Știu, răspunse ea liniștit. Mergem foarte încet, Lance. Limita de viteză este de patruzeci de kilometri pe oră, dar nu mergem prea încet?

– Dacă mergem cu viteza limită, o să mergem prea repede. Ca să vedem animalele, trebuie neapărat să mergem încet.

– Da, bineînțeles. Lance, privește!

Babuini și alte feluri de maimuțe se legănau pe crengile copacilor, se urmăreau prin iarbă și se așezau chiar în mijlocul drumului, în fața mașinii.

– Închide geamul! ordonă Lance.

– Oh, dar…

Era cu capul ieșit afară pe geam. Se retrase înăuntru.

– Închide repede geamul!

Făcu așa cum i se spusese, în momentul în care o maimuță mai mare decât celelalte apărea din tufișuri.

– Un babuin mascul, spuse tânărul. E cât se poate de periculos.

Animalul masiv se cocoță pe mașină, prinzându-se cu mâinile de portiera Emmei, cu fața la câțiva centimetri de a ei. Tânăra se dădu imediat înapoi.

– E simpatic, nu-i așa? Să nu-ți fie frică , Emma. Nu poate să-ți facă nimic prin geam.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-aș fi închis?

– Probabil te-ar fi scalpat, răspunse grav Lance. Te-ar fi tras de păr și n-ai fi putut să-i scapi așa ușor.

– Nu-mi dădeam seama… spuse tânra, tremurând. Nu credeam că era așa pericol.

– Nu-i pericol, dacă oamenii respectă regulile impuse aici. În privința asta, Stewart are dreptate. Animalele nu atacă atunci când ești în mașină, dar sunt totuși niște animale sălbatice.

– Da, știu…

– Mulți oameni par să uite. Ies din mașină sau lasă geamurile deschise ca să vadă mai bine. Se cred în menajeria unui circ. Am văzut un bărbat care vroia să întărâte un elefant ca să-l poată filma și să le arate asta prietenilor. Știi ce făcea? Arunca în el cu portocale.

– Doamne! Și a reușit să-l filmeze?

– A avut noroc că a scăpat cu viață.

Nu e nicio prostie mai mare decât să încerci să te joci cu un elefant. Dar oamenii sunt proști…

– Ca mine, de exemplu.

– Nu chiar așa, spuse șoferul cu blândețe, dar n-o mai lua de la capăt.

Dacă Stewart Bristow nu s-ar fi arătat așa de înțelegător… își spuse ea. Dacă… Se hotărî să-l dea uitării pe tipul ăsta antipatic.

Alte două mașini se opriseră să privească maimuțele și babuinii. Un copil coborâse puțin geamul și le arunca biscuiți. Babuinul cel mare se îndepărtă cu o expresie disprețuitoare. Cei mici se băteau să prindă mâncarea. O maimuță sări pe capota mașinii. O pungă goală trecu prin deschizătura ferestrei. Animalul o înhăță și și-o îndesă în gură. Emma izbucni în râs.

– Cum o să scape de ea? întrebă tânăra.

– O să sară jos. Pe aici, maimuțele sunt obișnuite cu mașinile și cu turiștii. Firește, acestora le place… mai ales copiilor.

– Și mie-mi vor plăcea, spuse Emma în clipa în care plecau din nou.

Merseră încet, în tăcere. Ajunseră într-un loc care o făcu pe Emma să deschidă ochii mari. Parc-ar fi fost în locul unei devastări teribile. Copaci doborâți, crengi rupte, căzute pe jos și iarba strivită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Sunt elefanți.

– Dar copacii?

– Elefanții le mănâncă frunzele. Agață crengile cu trompa. Uite rezultatul. Au trecut pe aici de curând.

– De unde știi? întrebă, curioasă.

Îi arătă câteva baligi negre, chiar în mijlocul drumului.

– Uite, baligi de elefant din care mai ies aburi…

– O să-i vedem?

– Cu puțin noroc, da.

Șoferul conducea acum și mai încet și era foarte atent la tot ce se întâmpla. Câteva clipe mai târziu, după o curbă, ajunseră lângă trei mașini oprite. La prima vedere, părea că nu se întâmplase nimic, dar un bărbat se aplecă pe geam să strige:

– Sunt trei elefanți, acolo!

– Nu-mi vine să cred, spuse Emma.

Lance privea pe lângă ea.

– Vezi copacul ăla? Nu vezi nicio mișcare?

– Ba da.

– E un elefant. Sunt chiar mai mulți.

– Lance, ce mai așteptăm? Nu crezi că merită să ne dăm osteneala? Își aducea aminte de leii de dimineață.

– Cred că da. N-o să avem prea mult de așteptat, pentru că vor coborî la râu.

Stăteau pe loc de câtva timp, și mai opriră la rândul lor și alte mașini, când, deodată, tufișurile începură să freamăte. Ceva mare, cenușiu, se legăna prin verdeață. Apăru un elefant care mergea încet, greu, spre drum…

– E imens… șopti tânăra. Uite ce urechi și ce trompă mare are!

Apăru altul… Și încă unul. Toți trei coborau spre drum, oprindu-se din când în când ca să agațe câte un smoc de frunze de pe ramuri.

– Privește, Emma, murmură Lance.

– Parcă visez! Nu se poate!

Mai apărură încă doi elefanți din hățiș. Tânăra își scoase la îndemână aparatul și era pregătită să-i fotografieze când vroiau să traverseze drumul.

Mai veneau și alții. Erau cel puțin cincisprezece, de toate mărimile. Tați, mame, copii, nepoți; într-o ordine perfectă, treceau printre mașini. Era un spectacol impresionant.

Apoi dispărură. După câteva minute, Emma îi auzi mugind, în timp ce traversau desișul să ajungă la râu.

– Uite, sunt acolo! spuse Lance.

– Știu bine și totuși, nu văd decât trei. Ah, nu, uite-l și pe al patrulea. Uite-l pe ăla cum trage apă cu trompa și se stropește!

– Așa fac ei duș.

După vreo douăzeci de minute, Lance spuse:

– Ai aparatul pregătit? Uite-i că vin!

Și, încă o dată, toată turma de elefanți, trecu fără grabă printre mașini. Tați, mame, pui se afundară în desișul junglei. Într-o clipă, dispăruseră.

-Spectacolul s-a terminat.

Tânărul porni mașina. Ceilalți turiști făcură același lucru. Se apropiau de câmp când el remarcă:

– O să fie o mare plăcere să fiu împreună cu tine. Până la urmă… am ajuns să mă simt singur.

– Adevărat?

Îl privi, contrariată. Era un tip deschis, simpatic; trebuia să aibă mulți prieteni.

– Totuși, tabăra e plină de oameni.

– Cred că cei mai mulți sunt turiști. Stau o zi-două și pleacă.

– Firește. Mai ales la Skukuza, care e cea mai mare tabără. E ca un sătuc. Toată lumea se cunoaște. E plăcut să vină cineva nou... și deosebit, adăugă zâmbind.

– Mulțumesc foarte mult, domnule… În afară de angajații taberei, mai sunt și gardienii Parcului, nu?

Chipul lui Lance parcă se întunecă. O întrebă:

– Te gândești la Stewart?

– Ah… nu. Era numai o întrebare.

– Doar o întrebare… Da, mai sunt și gardienii parcului… Emma, continuă el după o scurtă tăcere, ascultă sfatul unui prieten: să n-ai încredere în Stewart.

– Doamne! De ce spui asta?

– Ți se pare seducător, nu?

– Abia îl cunosc! L-am văzut de două ori, câteva minute, și de fiecare dată a fost cât se poate de nepoliticos.

– Bine, bine, poate n-ar fi trebuit să deschid discuția despre el, dar, dacă nu mă înșel… Nu te îndrăgosti de el, Emma. Ești o fată drăguță. N-aș vrea să ți se frângă inima pentru el.

Se mai opriră o clipă, să vadă o familie de maimuțe urmărindu-se și ciorovăindu-se prin crengile copacilor. Lance se uită la ceas.

– E timpul să ne întoarcem. E bine să nu întârziem seara prea mult.

În momentul în care intrau pe poartă, se întoarse spre însoțitoarea lui.

– Ți-ar plăcea să mâncăm un grătar împreună? Punem la fript niște carne pe jăratic.

– Mi-ar face plăcere, răspunse tânăra, bucuroasă să-și vadă însoțitorul regăsindu-și buna dispoziție.

– Bine, spuse el deschizând portiera. Vin la tine, puțin mai târziu.

***

În picioare, în fața gardului despărțitor, Emma privea spre râu. Soarele apunea, și jungla căpăta o atmosferă misterioasă. În jurul ei, toată tabăra se pregătea pentru masa de seară. Era fascinată de râul lat și de imensitatea junglei, care se ridica în cealaltă parte. Încerca să-și închipuie sutele de animale ce locuiau acolo, mureau, își creșteau puii. Nu se mai sătura să privească peisajul. Cele trei luni aveau să treacă foarte repede.

– Ai văzut ceva?

– Nu.

Zâmbitoare, ridică ochii și întâlni privirea lui Stewart. Imediat, surâsul îi dispăru.

– N-am să te mușc, spuse nou-venitul. Îți place?

Se rezemă cu coatele de palisadă, lângă ea.

– Mda. E… fascinant.

– Jungla sau animalele?

Îl privi pe furiș și-l văzu zâmbind.

– Vorbeam despre vegetație. Nu văd animale; este prea întuneric. Dar cu siguranță e câte un leu în spatele fiecărui copac.

El începu să râdă, și, deodată, încordarea dintre ei dispăru. Tânăra continuă:

– Nu, este vorba despre junglă. Îmi dă… nu știu cum să spun… sentimentul de eternitate. Ca și cum… ca și cum s-ar întinde așa la nesfârșit.

– O impresie nedefinită? o întrebă simplu.

– Da, chiar așa. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. În Anglia…

– Îmi închipui că n-aveți asemenea peisaje.

– În Anglia e frumos, totul e așezat la locul lui. Aici… e sălbăticie. Și e frumos, foarte frumos. Totul e atât de grandios… Înțelegi ce simt, nu-i așa?

– Da, Emma.

Îi spunea pe nume pentru prima oară, atât de firesc.

– Înțeleg ce simți. Și eu simt la fel. De asta trăiesc aici.

– Nu te-ai gândit niciodată să duci o altă viață? îl întrebă, curioasă.

– Ținutul ăsta… prezența animalelor… e tot ce-mi place.

Rămaseră tăcuți câtva timp. Întunericul îi înconjura de peste tot. În sfârșit, Stewart o mângâie pe braț.

– Hai să ne împăcăm. Vrei să mâncăm împreună?

– Oh, Stewart, nu se poate.

Ar fi dat orice, își spuse deodată, să-i primească invitația, în loc să se întoarcă la bungaloul ei, unde Lance trebuia s-o aștepte.

– Eu… I-am promis lui Lance să iau masa cu el.

A spus ceva despre un grătar.

– Un barbecue. Folosește cuvântul potrivit. Ei bine, îmi pare rău, adăugă pe un ton neutru.

– De ce nu vii să mănânci cu noi? Am putea să…

– Nu, Emma. N-ar fi pe placul lui Lance.

– Dar…

– Vino. E târziu. Trebuie să-ți fie foame.

Buna dispoziție dispăru de pe chipul tinerei.

– Ne mai vedem? îl întrebă fără să se gândească

– De bună seamă. Skukuza parcă e un sătuc. O să ne mai întâlnim.

Nemișcată, privi silueta înaltă îndepărtându-se repede, topindu-se în noapte. Avea s-o creadă o fată de moravuri ușoare? Păruse surprins când îi vorbise despre întâlnirea cu Lance.

Furioasă, clătină energic din cap. Plecase din Anglia ca să scape de complicații. Povestea ei de dragoste cu Jimmy se terminase prost când el hotărâse să se însoare cu tânăra patronului, cu o lună înainte de data pe care o stabiliseră pentru căsătoria lor. Acum se întreba dacă-l iubise vreodată pe Jimmy sau dacă, pur și simplu, îi plăcuse ideea să se mărite cu un bărbat seducător. Propunerea acestui sejur în Africa de Sud venise ca un dar căzut din cer.

Acum, aproape își regăsise echilibrul interior. Nu se mai gândea la dragoste. Bărbații cu care avea să se întâlnească vor fi numai niște simple relații, niște prieteni, nimic mai mult. Se temea că Stewart, Lance sau oricine altcineva să nu-i distrugă liniștea sufletească la care ajunsese.

Când ajunse la bungalou, îl găsi pe Lance făcând focul.

– În sfârșit! exclamă el.

– Îmi cer scuze. Nu credeam să te găsesc deja aici.

– Nu-i nimic, dar mă gândeam dacă nu-mi tragi țeapa…

– Cum adică?!

– Să nu mă lași baltă pentru Stewart, spuse zâmbind.

– Pentru numele lui Dumnezeu! explodă ea, furioasă. Ce vrei să spui cu asta?

– Să fim serioși, Emma, glumeam… dar întârziai să apari, așa că mi-am spus că poate ai hotărât să cinezi cu Stewart.

– Nu, n-am hotărât să cinez cu Stewart. Cu toate că m-a invitat, adăugă încet.

– Adevărat?

– Da, Lance, dar să punem lucrurile la punct de la început. Nu sunt datoare niciunui bărbat și nu vreau să schimb situația asta. O să mă împrietenesc cu cine voi crede de cuviință, când o să vreau.

– Pfff! făcu tânărul, dându-se un pas înapoi. Asta ce vrea să însemne?

– E o declarație de independență, atâta tot. Zâmbi, încercând să se liniștească. Tocmai m-am înfuriat și m-am descărcat pe tine. Îmi pare rău, Lance. Putem să fim totuși… prieteni?

– Bineînțeles.

– Și mă ierți?

– Dragă Emma, ar fi greu să nu te iert. Bine, acum uite carnea. Două cotlete de miel pentru fiecare și câte o bere.

– Mmm, arată foarte bine. Cum trebuie să le pregătesc?

– Nu trebuie să-ți bați capul. Pe aici, e obiceiul ca bărbații să se ocupe de treaba asta.

Tânărul așeză bucățile de carne pe un grătar dotat cu o coadă lungă și le puse pe jăratic. Puse în jurul grătarului patru știuleți de porumb. Emma se arătă nedumerită de ceea ce se pregătea.

– Dar, Lance, n-o să putem mânca atât!

– O să facem un efort, în orice caz.

Trăgând în piept mirosul de carne prăjită, tânăra simți că-i era foame de-a binelea.

– Mmm, e minunat! Delicios! Mușcă cu poftă dintr-un cotlet. Nu-mi aduc aminte să mai fi savurat o asemenea friptură.

Un braaivleis avea într-adevăr un farmec aparte. Erau mai multe lucruri care creau o atmosferă deosebită: mirosul de cărbune, pâlpâitul jăraticului, râsetele care se auzeau din bungalourile vecine; deasupra capetelor, cerul african cu miriade de stele și, de jur-împrejur, zgomotele nocturne ale junglei.

După ce terminară de mâncat, cei doi se duseră să se plimbe prin tabără. Trecură pe lângă bungalouri unde se jucau copii îmbrăcați în pijama, iar părinții spălau vasele sau stăteau de vorbă la o bere. Merseră de-a lungul palisadei și trecură prin dreptul intrării, unde ardeau niște focuri mari.

Treceau prin partea taberei unde stăteau angajații când Lance o prinse de mână.

În următoarea clipă, o siluetă înaltă se apropie de ei. Tânăra vru în prima clipă să-și elibereze mâna, dar își aminti de hotărârea pe care o luase; rămase mână în mână cu însoțitorul ei și-l privi pe Stewart în ochi.

– Bună seara, spuse pe un ton neutru, când trecură unul pe lângă celălalt fără să se oprească.

De ce alesese Lance chiar momentul acela s-o prindă de mână? se întrebă Emma. Însă alungă gândul ăsta. Îi oferise o seară cât se poate de plăcută. Dacă o luase de mână în timp ce mergeau, nu era vorba decât de un gest prietenesc. Sigur nu era o provocare-nici față de ea, nici față de Stewart.

– E… e atât de sigur pe el, spuse ea după câteva clipe.

Era sigură că Lance știa despre cine vorbea.

– Ah da, reacționă el pufnind în râs. Adu-ți aminte ce ți-am spus: nu te îndrăgosti de el… Ce-ar fi să coborâm spre râu?

Ajunși la gardul înconjurător, se sprijiniră de el și începură să privească întunericul junglei. Lance îi oferi o țigară pe care o refuză, așa că-și aprinse el una. Nu vorbeau. Emma trăgea cu nesaț în piept aerul parfumat al nopții. În jurul lor se auzea cântecul greierilor.

– Glasul nocturn al Africii, murmură Lance.

Din când în când se mai auzeau și alte zgomote; un râs de hienă, un schelălăit asemenea unui câine– țipătul unui babuin, îi explică însoțitorul. Un răget scurt răsună deodată în noapte, și Emma tresări.

– A fost un leu, spuse Lance. E ceva bizar, când nu ești obișnuit…

După un timp, se răcori, și tânărul o conduse la bungaloul ei.

– Somn ușor, spuse aplecându-se spre ea și sărutând-o pe frunte.

În seara aceea, trecu mult timp până să adoarmă. Nemișcată, Emma asculta zgomotele care pătrundeau pe fereastră. În tabără era liniște. Auzi un răcnet de leu și se întrebă dacă era același cu cel pe care-l auzise lângă palisadă.

"O să-mi placă viața asta" își spuse în sinea ei.

Anglia și imaginea lui Jimmy se estompau. Își dădea seama pentru prima oară că în ziua aceea abia se gândise la fostul logodnic. Era cu totul vindecată. Se gândi o clipă la ceilalți doi bărbați pe care-i cunoscuse. Era gata să adoarmă, când în fața ochilor îi apăru o imagine. Nu era Jimmy, ci un chip ironic, cu ochi cenușii maliționși, și un zâmbet pieziș. Viziunea asta dispăru la rândul ei și reuși să adoarmă.

Capitolul 2

Emma se obișnui repede cu viața din tabără. Dimineața, înainte de răsăritul soarelui, deschidea ușa bungaloului ieșea să privească întunericul risipindu-se, apoi intra să se îmbrace. La ora aceea, era destul de rece. Îmbrăca o bluză de lână și-și punea o haină; scăpa de ele mai târziu, când soarele se ridica pe cer și când se mai încălzea. Văzuse că în timpul zilei era foarte cald.

Odată îmbrăcată, se ducea la unul dintre fierbătoarele care, furnizau toată ziua apă caldă și-și făcea un nes. Îi plăcea momentul. Cu cana fierbinte în mână, bea încet și ronțăia câte un biscuit, privind cum se trezea tabăra.

În jurul ei, copiii ieșeau din bungalouri. Mamele umpleau termosurile cu apă fierbinte. Tații ștergeau parbrizele acoperite de rouă. Porțile Parcului Național Kruger se deschideau în zori și se închideau la apusul soarelui. Nicio mașină n-avea voie să circule în timpul nopții; Lance îi explicase că exista riscul să fie călcat vreun animal pe drumurile neluminate.

Emma nu era de multă vreme în tabără, însă era deja obsedată să vadă felinele mari. Nu se întâmpla să meargă mult timp cu mașina fără să întâlnească animale. Mereu vedea antilope impala, maimuțe și elefanți, însă vânătoarea de imagini din ea spera să vadă lei, leoparzi și gheparzi. Leul, regele animalelor, avea un prestigiu deosebit și era mai incitant să vadă jungla peste mașinile care staționau, să vadă dispărând o coadă de leu, decât să-și piardă timpul așezată confortabil, să privească o familie de maimuțe jucându-se.

În magazinul din tabără, un turist care stătea la coadă alături de Emma ca să-și achite cumpărăturile, îi spusese:

– Când mă întorc acasă, am să le spun prietenilor că am văzut un leu. Nu contează că i-am văzut doar capul… pentru că leneșul n-a binevoit să se ridice; l-am văzut cu ochii mei!

Emma aștepta împreună cu ceilalți să se deschidă poarta ca să pornească la drum împreună cu celelalte mașini. Îi plăcea să meargă pe malul râului, pe al cărui nisip erau imprimate urme de antilope, maimuțe, mistreți și girafe.

I-ar fi plăcut să le poată identifica pe fiecare. Își spunea că Stewart ar fi putut s-o facă.

Când soarele era sus, când începea să i se facă foame și să-i fie cald, tânăra se întorcea în tabără, își punea pe ea o cămașă și un șort și își pregătea micul dejun. Impresia de vacanță era o fericire pentru ea. În fața unui foc, alături de alte femei, își prăjea ouă cu șuncă și, deseori, după o a doua cană cu cafea, trecea pe la magazin sau pe la birou. Câteva minute de discuție cu Lance erau un interludiu plăcut. Pe urmă se întorcea la bungaloul ei, scotea harta

să-și pregătească itinerarul zilei și, înarmată cu aparatele de fotografiat și cu binoclul, pleca la drum.

Uneori, vedea în depărtare o siluetă în ținută de safari. Se salutaseră de câteva ori când se întâlniseră întâmplător, însă întâlnirile lor se limitau la atât și Emma era mulțumită de asta.

Într-o dimineață, în magazin, se postă în fața tejghelei de librărie.

– Căutați ceva anume? întrebă vânzătoarea, recunoscând-o.

– Cred că da. Aș vrea o carte în care să fie prezentate toate animalele. Văd o sumedenie de păsări, de antilope minunate și nu știu niciodată cum le cheamă. Aveți așa ceva?

– Firește.

Vânzătoarea căută prin rafturi, alese câteva cărți și i le întinse.

– De ce nu le răsfoiți, să vedeți care v-ar conveni mai mult?

Emma alese două și scotea portofelul să plătească, în momentul în care auzi un glas în spatele ei:

– Aș putea să vă ajut, dacă vreți.

Tânăra se întoarse și văzu un puști, care repetă:

– Aș putea să vă ajut, dacă vreți.

– Cum așa?

– Am auzit ce ați spus despre animale. Aș putea să vă însoțesc și să vă spun cum le cheamă pe fiecare.

Avea vreo doisprezece ani, părul blond-roșcat, și-și ținea mâinile în buzunarele șortului ca un adult. Își ridică ochii spre Emma mușcându-și buza de jos, înainte de a întreba:

– V-ar plăcea?

– Știi atât de multe despre animale?

Vânzătoarea auzise ce vorbiseră. Îi zâmbi puștiului.

– E Johny, băiatul unui gardian. Vă va spune tot ce vreți să știți.

– Ar fi nemaipomenit. Plec în zece minute, Johny, dar dacă vrei să vii cu mine, cred că ar trebui să-i spui mamei.

Curând, ieșeau pe poartă și, după câteva minute, vorbeau ca niște prieteni vechi.

– Pot să vă arăt un drum formidabil, miss Anderson.

– Mi-ar face plăcere. Dar de ce nu-mi spui Emma? Așa, aș avea impresia că suntem prieteni.

– De acord… Emma… reuși să spună puștiul.

Lăsa impresia că îi cântărea prenumele, și ea trebui să-și stăpânească un zâmbet.

– N-am mai auzit niciodată până acum numele ăsta, dar e frumos.

– Cu atât mai bine, spuse ea râzând. Să mergem, Johny, tu mă îndrumi.

Porni mașina pe drumul pe care i-l arătase călăuza.

– Și tu locuiești în Parc?

– Da. Tata e gardian.

– Și școala?

– Oh, mă duc la școală în oraș. Acum, sunt în vacanță. Dar tu, cu ce te ocupi?

– Pe moment, sunt aici ca să fac niște fotografii, care vor apărea într-o carte.

– Cu toate că nu te prea pricepi la animale, nu?

– Aș vrea să învăț. Poți să-mi dai lecții?

– Bineînțeles! De asta am venit cu tine.

– Mincinosule!

– Ba ăsta-i adevărul.

O privea cu ochii prea larg deschiși ca să nu spună adevărul.

– M-ai însoțit doar ca să mă înveți să recunosc animalele?

O clipă, îl privi maliţios.

– Sunt încântată să te am cu mine, Johny, dar spune drept, de ce te-ai oferit să-mi fii ghid?

– Bine… spuse resemnat. Pari o fată de treabă, și vroiam să mă plimb. Tata mă ia cu el când poate, dar uneori e imposibil, și într-o zi ca cea de astăzi nu vroiam să rămân în tabără.

– Nu, bineînțeles. Ce-o să faci când vei crește?

– Ah…

Copilul își întoarse privirea.

– O să fii gardian, ca tatăl tău?

– Da… Ba nu, ca să fiu sincer…

O privi o clipă pe fată, ca să ia o hotărâre.

– N-ai să râzi dacă-ți spun?

– Bineînțeles că nu.

– Aș vrea să stau aici, să fiu gardian ca tata… dar, în același timp, aș vrea să fac altceva.

– Ce anume?

– Aș vrea să fiu pictor.

– Pictor?! exclamă Emma, surprinsă. Îți place să pictezi, Johny?

– Îmi place la nebunie. Și îmi plac animalele și jungla. Atunci, înțelegi, dacă aș locui aici, dacă aș deveni gardian, aș putea să mă ocup de animale și, în același timp, aș putea să le pictez.

Emma zâmbi și-l privi pe puștiul așezat lângă ea.

– O să-mi arăți într-o zi ce-ai făcut?

– Da, dacă vrei să vezi. O să-mi arăți și tu fotografiile pe care le faci?

– Aș fi încântată, răspunse grav. După ce am să le developez. În orice caz, ceea ce faci tu este mult mai greu.

Băiatul se gândi o clipă.

– Trebuie să ai dreptate, dar uneori vezi niște fotografii grozave.

– Ai dreptate. Oh, privește!

Un animal mic tocmai se ascunsese în vegetație.

– Este o impala? Nu știu niciodată…

– Nu, este un duiker. Sunt destul de rare.

– Mereu iau toate antilopele drept impala, dar cred că mă înșel, nu-i așa?

O privi cu o expresie gânditoare. Ea se aștepta la o replică batjocoritoare, dar puștiul spuse, cât se poate de serios:

– Nu prea te pricepi, nu?

– Nu, cred că nu.

– Ascultă, n-am treabă în fiecare zi. Cred c-ar trebui să petrec ceva timp cu tine, să te învăț să recunoști animalele. Ai vrea să știi mai mult decât găsești în carte, nu?

– Ți-aș fi recunoscătoare, încuviință Emma.

Ceva mai târziu, îl întrebă:

– Îi cunoști pe toți gardienii?

– Pe cei mai mulți.

– Îl cunoști pe unul, Stewart? întrebă, aparent nepăsătoare.

– Bineînțeles. E un tip formidabil. Un prieten, răspunse puștiul, cu glasul vibrând de emoție. Îl cunoști și tu?

– Am vorbit cu el o dată sau de două ori.

– Ei bine, înțelegi, Stewart, este…

Se întrerupse brusc.

– Emma, uite un kudu.

Tânăra opri mașina și se uită în junglă.

– Unde?… Nu văd nimic.

– Ba da, uite, insistă răbdător, cu brațul întins. Cred c-o să apară pe aici.

– Ah, da! Johny, îl văd! E într-adevăr un kudu?

– Da, bineînțeles.

– Să știi că ești tare!

– Mulțumesc, spuse cu gravitate. Și eu, te găsesc foarte amabilă.

Era un compliment care venea din inimă. Emma se întoarse spre el și-l strânse în brațe. Puștiul făcu o strâmbătură.

– Mi-ar plăcea ca femeile să nu se simtă mereu obligate să te mângâie, să te sărute. Dar, totuși, tu ești drăguță. Ai și alți prieteni, în afară de mine și de Stewart?

– Johny, Stewart nu e chiar prietenul meu. Lance este. Lucrează la magazin. Îl cunoști?

– Da.

– Și el e unul dintre prietenii tăi?

– Nu. El și Stewart nu se prea înțeleg.

Emma ar fi vrut să știe mai multe, dar Johny era doar un copil și nu vroia să profite de situație.

Porniră din nou la drum mergând încet, Johny dându-i explicații despre animalele și păsările pe care le întâlneau, despre copacii, arbuștii și florile care creșteau pe malul râului. Surprinsă

de cunoștințele însoțitorului ei, îl asculta și cu fiecare cuvânt îndrăgea și mai mult Parcul.

Odată întorși la Skukuza, parcă mașina sub un copac mare, plin de flori, și spuse:

– Aș vrea să-ți ofer ceva rece de băut. De acord?

– Păi… nu știu.

– Johny, e atât de cald. Dacă nu beau ceva imediat, simt că mă topesc și nu vreau să mă așez singură la o masă.

– Nu știu dacă mama ar fi de acord…

Își dădea deodată seama de statutul de turist al Emmei și era timid.

– Credeam că suntem prieteni, protestă tânăra.

– Suntem… dar…

– Știu, eu sunt turistă, dar am să rămân aici mai mult timp. Atunci, ai putea să mă consideri doar pe jumătate turistă?

– Cred că da.

– Bine. Mă duc să comand ceva de băut… Apropo, ce vrei să bei? Între timp, nu vrei să te duci să aduci câteva din picturile tale? Mi-ar plăcea să le văd.

După un sfert de oră, așezați unul lângă celălalt, își beau băuturile cu gheață din niște pahare mari, și Emma răsfoia un dosar cu acuarele.

– Johny, asta e superbă!

Se oprise la imaginea unui kudu.

– N-arată rău… spuse pictorul, cu modestie.

Însă chipul îi radia de plăcere.

– Eu o găsesc remarcabilă. Ai surprins caracterul animalului.

Tăcu, să se uite mai îndeaproape la acuarelă.

– Îți aduci aminte când am văzut un kudu ieșind din junglă? Mi s-a părut că avea o alură regală, pe care i-ai redat-o perfect.

– Adevărat? spuse puștiul agitându-se de bucurie.

– Copacii sunt magnifici, felul grațios cum își ține capul și…

– Văd că ai făcut cunoștință cu artistul nostru…

Emma și copilul ridicară capetele. Stewart pusese afectuos o mână pe umărul lui Johny. Înalt, bronzat, dezinvolt, zâmbea. Deodată, inima tinerei începu să bată nebunește.

– Nu vrei să stai cu noi?

– Mulțumesc. Făcu un semn unui picolo, comandă o bere, înainte de a se întoarce spre Emma.

– Și acum, spune-mi ce părere ai despre Johny?

– Are talent, nu-i așa?

– După părerea mea, o să fie cel mai bun pictor de animale din zilele noastre.

Stewart zâmbi copilului care-i răspunse la rândul lui. Tânăra văzu afecțiunea și înțelegerea dintre ei.

– Într-o bună zi o să fim mândri de Johny al nostru, adăugă nou-venitul.

– Oh, Stewart!

Băiatul nu știa cum să-și ascundă bucuria.

– Cum ați făcut cunoștință?

Fără să-i lase Emmei răgaz să răspundă, Johny îi povesti întâlnirea de la magazin și plimbarea cu mașina.

– Pentru ea, toate antilopele sunt impala, îți dai seama? adăugă puștiul.

– Cu ajutorul tău, o să învețe repede… sunt sigur de asta.

– Da, o să fim prieteni.

Băiatul avea o amabilitate emoționantă și ar fi fost foarte încurcat dacă s-ar fi auzit.

– Cu atât mai bine, spuse Stewart. Sunt foarte mulțumit.

– Tata n-a vrut să vin cu ea astăzi, spuse Johny.

– Știu. Caută niște capcane.

– Iar sunt braconieri?

– Da, așa se pare. E una dintre preocupările noastre permanente, îi explică Stewart Emmei.

– De asta n-a vrut să merg cu el? întrebă copilul, încruntându-se.

– Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla când ai de-a face cu braconieri.

– Când o să fiu mare, eu…

Johny făcu un gest rapid cu mâna în sensul de tăiere a gâtului.

– Așa, n-or să mai vină.

– Foarte bine. Contez pe tine să-i bagi în sperieți.

Stewart goli paharul și se ridică.

– Berea asta a mers la fix, dar trebuie să plec. Îi zâmbi Emmei. Dacă ai un pic de timp de pierdut și tânărul o să te lase, nu vrei să vii să faci o plimbare cu mine, zilele astea?

– Mulțumesc. Cu mare plăcere.

Îl privi îndepărtându-se. Spera că bucuria nu i se citea în ochi.

Capitolul 3

După două zile, Emma, lângă gardul despărțitor, privea cu atenție jungla. Ziua era foarte frumoasă. Plouase în timpul nopții. Avea să se încălzească nu peste mult timp, ca de obicei, dar, pentru moment, peisajul părea proaspăt spălat. Într-o clipă, avea să se ducă să-și ia aparatele din bungalou și să pornească la drum. Ca de obicei, îi plăcea să asculte zgomotele din jurul ei și bâzâitul albinelor în copaci, să vadă panorama imensă care i se deschidea în față.

– Locul ăsta te atrage ca un magnet, nu-i așa?

Tânăra ridică ochii și întâlni chipul zâmbitor al lui Lance.

– E minunat…

– Da, ai dreptate. Te căutam, spuse el.

– Adevărat ? După grătar, tânărul fusese de serviciu " în orele cele mai nenorocite", spunea el. Când Emma îl întâlnea la magazin sau la birou, schimbau câteva cuvinte, dar n-aveau ocazia să stea mai mult împreună.

– Astăzi sunt liber, spuse el. De fapt, trebuia să lucrez, dar m-am descurcat. La urma urmei, e duminică. Vrei să-ți petreci ziua împreună cu mine? Un prieten a acceptat să facem schimb.

– Ești foarte convingător, spuse ea râzând.

– Destul ca să te trimit să-ți cauți costumul de baie?

– La ce mi-ar folosi?

– Mă gândeam să ajungem la Pretoriuskop. Astăzi, o să fie o căldură toridă, numai bună pentru făcut baie. În cât timp ești gata?

– Mă întorc la bungaloul meu și ne întâlnim lângă mașina ta peste un sfert de oră.

– Durează atât de mult? făcu el, curios de neliniștit. Nu poți mai repede?

– Am să încerc, promise ea, părăsindu-l.

Se întreba de ce părea atât de grăbit. Aveau toată ziua în față. Ajungând în fața bungaloului, avu parte de o surpriză: o așteptau Stewart și Johny.

– Bună! îi salută, veselă. Îmi pare bine să vă văd.

– A fost ideea lui Johny, spuse Stewart zâmbind. S-a dus să vadă dacă mașina ta mai e în parcare, și era. S-a gândit că mai devreme sau mai târziu ai să te întorci aici. Ce-ai zice să-ți petreci ziua împreună cu noi?

– Astăzi?

Deodată, cerul se întunecase.

– E duminică, spuse Stewart. Sunt liber. Avem de gând să facem o tură cu mașina, să-ți oferim un dejun la Lower Sabie și să ne întoarcem fără grabă spre sfârșitul după-amiezii.

– Nu… nu pot, bâigui tânra.

– Ah, nu?

– Dar de ce? izbucni puștiul.

– Tocmai m-am întâlnit cu Lance și mi-a făcut aceeași propunere. Vrea să mă ducă la Pretoriuskop, și eu…

– Doar n-o să mergi cu Lance! murmură Johny.

– Din păcate, i-am promis.

Puștiul se încruntă.

– Stewart, spuse el, mai devreme, în magazin… ai spus că mergem să-i cerem Emmei să vină cu noi… L-ai văzut pe Lance?

– Cred că era printre rafturi.

– Era chiar lângă noi.

– Se poate. Nu-mi aduc aminte.

– Eu îmi aduc aminte. Încerca să desfacă o cutie cu sticle și nu reușea. Și am observat că era cu urechea ciulită să audă ce vorbeam noi.

– Se poate să ai dreptate.

Indiferent, Stewart se întoarse spre fată.

– Dar asta nu schimbă nimic, nu-i așa?

– I-am promis, repetă ea, nefericită. Și… Johny, sunt sigură că te înșeli.

– Ba era acolo, îmi aduc bine aminte! Trăgea cu urechea.

– Să nu ne grăbim, Johny, îl sfătui Stewart.

– Nu cred nimic, insistă Emma. Lance nu-i așa. Știu că nu-l placi, dar e foarte amabil.

– Dar vă spun că…

Puștiul era furios, gata să izbucnească în lacrimi.

– Nu trebuie s-o facem să întârzie, interveni Stewart. E așteptată.

Tânăra ar fi vrut să poate spune:" Vreau să-mi petrec ziua cu voi doi. Am să găsesc o explicație pentru Lance". Dar nu se putea; ar fi fost ca un pumnal în spatele tânărului care-i dovedise atâta prietenie.

– Nu pot să fac nimic… începu ea.

– Nu, bineînțeles, spuse Stewart cu un zâmbet pe buze. Placi prea multora, asta-i problema. Dar Lance te-a invitat primul, ai acceptat invitația, trebuie să mergi cu el.

– Da, așa e, spuse tânăra, recunoscătoare. Putem s-o lăsăm pe altă dată?

– Firește. Vino, Johny; să vedem ce-am putea să facem noi doi pe ziua de azi.

Emma își luă lucrurile și se duse să-l întâlnească pe Lance. Rămăsese pe gânduri. Presupunerea lui Johny era ridicolă, fără îndoială. Lance lucra la magazin; prezența lui acolo nu era deloc surprinzătoare. Chipul lui îi apăru în fața ochilor zâmbitor, cu dinți frumoși, ca ai unui star de cinema. Nu, era absolut ridicol. În dezamăgirea lui, Johny inventase o poveste de necrezut. Chiar Stewart nu-l mai lăsase să continue. În definitiv, Lance nu-i ascunsese adevărul, și explicația lui era de bun-simț.

O aștepta. Apropiindu-se de el se simți șovăind, cu toate că nu vroia așa ceva, nu putea să-i privească cu aceiași ochi pe toți bărbații.

– Ai venit repede, o întâmpină el. O să petrecem foarte bine, Emma…

– Nu mă îndoiesc. În sinea ei, îi cerea scuze pentru neîncrederea pe care o avusese.

– Doamne, ce cald o să fie! O să fie nemaipomenit să facem baie.

Lance era un însoțitor încântător. Stewart putea uneori să fie sardonic, când vroia, însă cel cu care era acum era mereu zâmbitor, bine dispus, dornic să placă celorlalți. Tot mergând, spunea anecdote despre oamenii care trăiau sau lucrau acolo. Poveștile lui erau uneori malițioase, dar erau foarte amuzante și nu te puteai abține să nu râzi.

Stewart fu singurul al cărui nume nu-l auzi rostit; Emma se simți ușurată; nu i-ar fi plăcut să audă vorbindu-se despre el în acest fel.

Când ajunseră la Pretoriuskop, Lance o conduse la restaurant, să se răcorească. Locul ăsta, cea mai veche amenajare a rezervei, era foarte diferit față de Skukuza. Până la urmă, avea să-și dea seama că fiecare tabără avea atmosfera ei proprie. Aici, nu era niciun râu, dar Emma privi în jur și-i plăcu liniștea locului.

Cei doi se duseră pe urmă la piscină, unde ea trecu pe la vestiar să-și pună costumul de baie. Când se întoarse, Lance o privi cu admirație nedisimulată. Ca să-și ascundă stânjeneala, tânra spuse:

– Nu mi-am dat seama până acum cât m-am bronzat. Mai ales pe o parte. Fără îndoială, din cauză că sunt tot timpul în mașină, am un braț mai bronzat decât celălalt.

– Ești fermecătoare. Emma, cred că în Anglia ai o mulțime de admiratori.

Ea își aduse aminte de Jimmy; se gândea din ce în ce mai rar la el. Până la urmă, răspunse:

– Unul-doi…

– Ești foarte frumoasă.

– Mulțumesc, răspunse Emma, înroșindu-se.

– Stewart ți-a spus-o deja?

– Pentru numele lui Dumnezeu!… Nu, nu mi-a spus-o și n-a avut niciun motiv s-o facă. Hai să schimbăm subiectul, Lance. N-aș vrea să stricăm ziua.

– Înțeleg.

El se ridică, se apropie de marginea piscinei și se aruncă în apă.

Îl privi traversând bazinul. Avea un stil de înot cursiv, fără efort. Făcu patru lungimi, apoi o invită și pe ea. Cu mâinile pâlnie, îi strigă:

– Leneșo! Vino și tu, dacă nu vrei să vin să te arunc în apă!

Bucuroasă să-l vadă din nou bine dispus, se așeză pe marginea piscinei și vârî un deget în apă. El se apropie s-o stropească.

– Nu! protestă ea. E groaznic!

– Haide, vino!

Emma se lăsă să alunece în apă.

– Au, e înghețată!

– Ți se pare; înoată puțin și ai să te încălzești.

Făcu la rândul ei două lungimi de bazin. Simțea ochii însoțitorului studiind-o și se bucura că învățase să înoate în copilărie; nu înota rău deloc. Întorcându-se spre el, spuse:

– Avei dreptate, e minunat. Mi-ar plăcea să pot sta toată ziua în apă. El îi prinse chipul în palme, și, o clipă, rămaseră nemișcați, privindu-se.

– Într-adevăr, ești foarte frumoasă.

Se apropie o clipă de ea și o sărută ușor pe buze, după care se îndepărtă înotând. Imediat, Emma simți că o cuprinde frigul și ieși

din piscină. Se șterse pe spate și pe umeri înainte de a întinde prosopul pe iarbă ca să facă plajă. Puțin mai târziu, veni și Lance, se întinse lângă ea și adormi instantaneu. Nici nu se puse problema unui sărut.

Plecară din Pretoriuskop după masa de prânz. Distanța până la Skukuza nu era prea mare, însă datorită restricțiilor de viteză din Parc, trecu ceva timp până o parcurseră.

Soarele apunea când intrară pe portal.

– Am petrecut o zi foarte plăcută, spuse Emma, încântată.

– Îmi pare bine.

Lance avea o expresie enigmatică; se întrebă la ce se gândea.

– Ar trebui s-o luăm de la capăt, adăugă el.

Atunci, îl văzu privind fix o mașină staționată în parcare; o mașinuță roșie.

– Prietena lui Stewart se pare că a venit să-l vadă, spuse el în cele din urmă.

– Prietena lui Stewart? repetă prostește.

– Îi face câte o vizită din când în când. Locuiește în oraș și trece câteva zile pe aici. E înnebunită după el.

Emma își simți mâinile tremurând și speră că Lance nu va băga de seamă.

– Dar… nu înțeleg… De bună seamă, nu știa de vizita ei.

– Nu? De ce crezi asta?

– Pentru că... M-a invitat să petrec ziua cu el, dar tu mă invitaseși deja… Dacă ar fi așteptat-o, nu mi-ar fi propus să ieșim împreună.

– Sau poate tocmai de aceea.

O privea cu atenție pe interlocutoare.

– Nu, cu siguranță, spuse ea încet.

– Nu?… Stewart e un tip curios. Adu-ți aminte: ți-am spus să ai grijă să nu ți se frângă inima din cauza lui.

– N-am de gând să-mi leg inima de cineva, dar tot nu înțeleg de ce Stewart m-ar fi invitat să ieșim împreună, dacă… aștepta o vizită.

– Poate vroia să te facă geloasă, spuse tânărul cu o stranie amărăciune. Miranda e frumoasă. Chiar foarte frumoasă.

– Ah…

Stânjenită, Emma se întreba cum să pună capăt discuției.

– Cinezi cu mine? îi propuse el.

– Nu, mulțumesc, Lance. Mă simt cam obosită. Am avut parte de atâta soare… și apă. Cred că mai bine mă duc să mă culc. Mulțumesc încă o dată, adăugă cu un zâmbet forțat.

Se ducea spre bungaloul ei când îi văzu. Miranda era foarte frumoasă, într-adevăr. Avea vreo treizeci de ani, și, chiar văzută de la distanță, avea un farmec deosebit. Părul lung, negru și mătăsos, încadra o față ovală cu trăsături perfecte. Ridica puțin capul spre Stewart, care se apleca s-o audă mai bine. Emma nu vedea chipul bărbatului, ci doar zâmbetul radios al Mirandei. Cuvintele femeii se vedea că-l amuzau pe Stewart care o strânse mai bine lângă el.

Emma nu aștepta să vadă mai mult. Din fericire, n-o văzuseră. Cu pași nesiguri, ajunse la ea acasă, unde după ce-și făcu o cană cu ceai, se întinse în pat.

Soarele apusese și se făcuse întuneric. Cufundată în gândurile ei, nici nu-și dădu seama. Ce motive avuseseră cei doi bărbați să-i solicite compania în ziua aceea? Dacă l-ar fi crezut pe Johny, Lance vrusese doar să-i strice planurile lui Stewart. Și, dacă Lance avea

dreptate, dacă Stewart știa despre vizita prietenei lui, de ce-i ceruse să iasă cu el? Ca s-o facă pe Miranda geloasă?

Curios lucru, dacă ideea că a fost folosită de Lance în interesul lui o înfuria, nu putea să accepte gândul că o minți se Stewart. Nu vroia încă să știe de ce.

***

A doua zi dimineață, tânăra traversa câmpul când văzu din nou perechea de aseară. Femeia vorbea cu aprindere, și, când îi zâmbi lui Stewart, avea din nou aceeași expresie radioasă. De data asta, Stewart o văzu.

– Emma! o strigă. Aș vrea să ți-o prezint pe Miranda. Miranda, iat-o pe Emma. O să stea aici câtva timp.

Emma o văzu pe însoțitoarea lui Stewart cântărind-o cu privirea.

– Lucrezi aici? o întrebă ea.

– Nu. Am venit doar ca să fac niște fotografii pentru o carte.

– Atunci, nu stai prea mult, nu?

– Cred că vreo trei luni.

– Ah… Perfect…

– Lance și-a luat angajamentul să-i arate împrejurimile, spuse Stewart. Eu am să-i dau câteva sfaturi. Și câteva avertismente, adăugă zâmbind.

– Ai noroc că ai găsit asemenea ghizi.

Miranda zâmbea și ea, însă tânăra îi citi dușmănia în priviri.

– Bine, spuse ea, plec să explorez. Sunt încântată că te-am cunoscut, Miranda.

Era deci prietena lui Stewart, își spunea mergând încet. De aproape, este și mai încântătoare. " Nu știu de ce gândul ăsta mă deprimă. Am hotărât să nu las niciun bărbat să depășească hotarele prieteniei. Atunci, ce importanță are dacă o femeie îi face o vizită lui Stewart? În ceea ce mă privește, poate să aibă o sută, cu siguranța și aroganța lui."

Dar lucrul ăsta avea importanță, știa în adâncul sufletului… Prea multă importanță.

Curios lucru, nu se gândise că un bărbat ca Stewart, singur, trecut de treizeci de ani, trebuia să aibă aibă o femeie în viața lui. Se trezi deodată dorindu-și să fie mai în vârstă. Măcar de-ar fi fost brunetă, sigură pe ea, fermecătoare și sofisticată ca Miranda…

***

– Astăzi, n-ai să mă refuzi.

Era dimineață, câteva zile mai târziu. Emma se strădui să se întoarcă încet, să-l privească pe Stewart.

– De ce te-aș refuza?

– Mă duc la Lower Sable. Mi-ar plăcea să mă însoțești.

– Ah… făcu ea întorcându-se spre râu.

– Emma, știu că-ți place priveliștea asta, eram sigur c-am să te găsesc aici, dar ai putea să te întorci o clipă ca să-mi răspunzi?

Furioasă, se răsuci pe loc însă văzându-l zâmbind, n-avu curajul să-l înfrunte.

– Sper să nu ne certăm, spuse bărbatul. Vii cu mine?

Da, da, da! îi venea să strige. N-avea nicio importanță ce aveau să creadă Mirinda, Lance sau oricine altcineva.

– Da, răspunse zâmbind. Cu mare plăcere.

– Curios cum, uneori, lucrurile se rezolvă de la sine, spuse el visător. Acum câteva zile, când ți-am cerut să ne însoțești pe mine și pe Johny, nu mă așteptam să apară Miranda.

– Ah, nu?! reacționă interlocutoarea fără să vrea.

– Nu, firește, prostuță mică, altfel nu te-aș fi invitat.

Nu vroia să abordeze subiectul Miranda, dar era fericită că adusese el vorba. Atunci când o invitase, n-avusese niciun motiv ascuns, acum era sigură. Miranda reprezenta un element din existența lui, dar nu era treaba ei. Dacă Stewart vroia s-o ia cu el, era fericită să-l însoțească; era singurul lucru care avea importanță.

Drumul spre Lower Sabie părea, în ziua aceea, să aibă un interes deosebit. Din când în când, Stewart oprea mașina ca să-i arate unele animale tinerei, care își dădea din ce în ce mai bine seama cât era de nepricepută. La ultima oprire, într-un loc mai retras pe marginea râului, Emma lăsă geamul jos ca să respire din plin aerul parfumat.

Totul în jurul lor, era tăcut, liniștit și frumos.

– E interzis să cobori geamul, nu știi?

– Dar nu e niciun pericol! Oh, uitasem, spuse ea râzând; e câte un leu în spatele fiecărui tufiș.

– Nu, aici nu e, dar ar fi putu să fie; nu se știe niciodată.

– Ai ochi peste tot; nu lași să te surprindă niciun pericol, nu-i așa?

– Nu, Emma, n-am să las niciodată să planeze vreun pericol asupra ta, spuse el calm.

Răspunsul nu avea nicio semnificație deosebită; totuși, tânăra își simți inima bătându-i mai repede.

– Știi ce mi-ar plăcea să fac? spuse ea ca să schimbe subiectul.

– Despre ce-ar fi vorba?

– Mi-ar plăcea să mă întind pe pietrele alea ca să mă bronzez.

Bărbatul izbucni în râs, și ea se încruntă.

– Bineînțeles, n-aș face ceva așa de ridicol, dar n-ai să-mi spui iarăși că poate apărea un leu?

– Nu, nu-i niciun leu. Totuși, uită-te bine. Vezi ceva?

Ea examină copacii, râul, pietrele, înainte de a se întoarce spre el.

– Îți bați joc de mine.

– Așa crezi?

– Poate e vreun șoarece prin tufișuri, dar nu mi-e frică de șoareci.

– Atunci, cu atât mai bine.

Începu să râdă. Îi plăcea râsul lui.

– Emma, ți-ar plăcea să faci plajă pe pietrele alea mari, plate?

Trebuia să fie ceva cu pietrele alea. Le cercetă de-a-fir-a-păr. Degeaba.

– Acolo se ascunde vreo șopârlă veninoasă? întrebă până la urmă.

De data asta, râsul lui Stewart deveni homeric.

– Cam așa ceva.

Își luă binoclul de pe locul din spate și i-l întinse.

– Poftim, mai uită-te o dată.

Tânăra îi aruncă o privire bănuitoare.

– Foarte bine, spuse ducându binoclul la ochi. Vreau să văd și eu monstrul.

La început, văzu doar niște ramuri, un pic de verdeață. Însă lentilele ajunseră la locul care-i fusese indicat. Îi trebuiră câteva clipe să înțeleagă cum stăteau lucrurile…

– Stewart! țipă, îngrozită. Oh, Stewart!

– Ai descoperit deci șopârla veninoasă?

– Oh! Stewart! repetă pentru a treia oară.

Lăsă binoclul jos și-l privi îngrozită.

– Este… e chiar un crocodil?

– E un crocodil adevărat, răspunse el.

– De necrezut! Este enorm. L-am luat drept o piatră. N-aș fi crezut niciodată că un crocodil poate fi atât de mare.

Era fascinată de animalul hidos și alura lui preistorică.

– Nu se mișcă deloc. Nu e mort?

– Nici vorbă. Ar putea să stea nemișcat ceasuri întregi.

– Doarme?

Stewart începu din nou să râdă.

– Nu, bineînțeles că e treaz. Dacă ar apărea o pradă savuroasă, l-ai vedea agitându-și frenetic coada, și sărmana creatură care nu l-ar fi văzut n-ar mai exista.

– Asta se întâmplă de multe ori?

– Da, din păcate. E ușor să iei un crocodil drept o piatră.

– E de necrezut cum un animal se poate confunda perfect cu ceea ce-l înconjoară.

– Ăsta e camuflajul. Ai văzut câte animale se confundă cu tufișurile sau cu nisipul? Pentru ele, înseamnă o protecție naturală.

– Sunt atâtea de învățat…

– Dacă vorbești doar despre camuflaj… nu e prea complicat. Dar animalele însăși, obiceiurile lor, felul de a trăi… Aici, da, ai dreptate.

– Și îți plac toate astea…

– Sunt viața mea, răspunse el, cu ochii ațintiți asupra râului.

– Nu vrei nimic altceva?

Se întoarse spre ea.

– Bineînțeles că vreau unele lucruri. Niciun bărbat nu este mulțumit cu ce are. Dar viața mea este aici, cu animalele, și mi-ar plăcea să cred că… toate celelalte și-ar putea afla locul în existența asta.

Tânăra lăsă ochii în jos. Nu era sigură că înțelegea bine.

– De ce-ai venit aici? întrebă Stewart.

– Să fac niște fotografii, știi bine.

– Dar mai e și un alt motiv, nu?

– Lucrul ăsta e chiar atât de clar? spuse, după câteva clipe de tăcere.

– Știi atât de puțin despre animale și cam tot atât despre fotografii.

Vorbea cu atâta blândețe, încât nu se putea supăra pe el.

– Uneori, e bine să povestești. Vezi lucrurile altfel. Dacă așa stau lucrurile și cu tine… vrei să-mi spui totul?

– Îl chema Jimmy, începu ea în cele din urmă, cu glas tremurător. Ne cunoșteam de câtva timp. Urma să ne căsătorim. Eram atât de fericită… Luasem toate hotărârile. Se lucra la rochia mea de nuntă… florile erau comandate. Căutam un apartament. Nu era ușor; nu stăteam prea bine cu banii. Jimmy era inginer. Încă nu câștiga mare lucru, dar avea niște proiecte… minunate.

– Și atunci?

– Patronul lui avea o fată căreia îi plăcea de Jimmy. Era atât de frumos… frumos, inteligent și simpatic. Oricum, ar fi ajuns sus. I-ar fi trebuit ceva timp, dar s-ar fi descurcat.

– A găsit un drum mai ușor.

– La început, n-a fost așa. Uneori, râdeam de situația asta. Ea îl aștepta când pleca de la muncă, îi cerea s-o ducă ici-colo. Dar… până la urmă, Jimmy n-a mai râs. Când făceam glume pe tema asta, nu-l mai amuzau deloc.

– Poate se îndrăgostise de ea…

– Cred că da. E așa ușor când cineva te adoră. Și tatăl ei… Îi făcea atâtea promisiuni lui Jimmy. Nu vroia să piardă un colaborator prețios. I-a promis să-l ia asociat, să-i dea o casă frumoasă… și câte altele.

– Cu inteligența lui, n-ar fi reușit singur?

– Ba da. Dar așa, reușea mai repede. Jimmy e atât de ambițios! Am început să ne certăm… Până la urmă, a fost fericit că am terminat-o.

– Și ruptura s-a întâmplat cu puțin înainte de căsătorie?

– O lună…

– A fost o încercare foarte dură.

– Cât am mai plâns! Nu credeam să pot plânge două zile întregi. Nu mai mâncam și mamei i-a fost frică să nu mă îmbolnăvesc.

– Ce-a făcut Jimmy când a aflat?

– N-a știut. N-am vrut să i se dea telefon. N-ar fi folosit la nimic.

– Trebuie să fie un prost ca să te lase așa… Și ăsta-i motivul care te-a adus aici?

– Vroiam să plec cât mai repede din Anglia. Vaporul pleca în ziua în care ar fi trebuit să ne căsătorim. Un prieten al tatei știa cum stăteau lucrurile. A stat mai mult timp aici și a scris o carte. El mi-a propus să fac niște fotografii ca s-o ilustreze.

– Înțeleg…

– Viața merge mai departe, nu-i așa?

Întoarse spre Stewart ochii înlăcrimați.

– Uneori, e atât de greu, încât nu crezi că mai poți ieși la suprafață. Dar viața merge mai departe.

Îi trecu un braț pe după umeri și o strânse.

– Da, viața merge mai departe. Așa trebuie. Și eu am învățat asta, adăugă după o pauză.

Emma îl privi fără să spună nimic. Se simțea bine alături de el. Știa că gestul lui fusese prietenesc, însă avea nevoie de căldura lui. Bărbatul spuse, foarte încet:

– Am fost însurat. Știai?

Ea clătină din cap. Se înfioră.

– O chema Mary, și locuiam în alt parc, mai în nord. Nu era la fel cu ce avem aici. Locuiam într-o căsuță, singuri, în mijlocul unui teritoriu imens.

– Trebuie să fi fost o viață foarte solitară…

– Pe vremea aceea… nu ni se părea.

– Ce s-a întâmplat cu Mary?

– A fost omorâtă de un leu. N-a respectat o regulă de bază… o regulă pe care trebuie s-o respecte toți cei care trăiesc în junglă. După asta, când totul s-a terminat, am plecat. Nu mai puteam să rămân acolo, singur. Am venit aici.

– E cumplit! Nu știu ce să spun.

– Nu e nimic de spus. N-am s-o uit niciodată, firește. Nu uiți niciodată o ființă pe care o iubești… Dar mi-am revenit. Mi-a trebuit mult timp…

– Și eu care mă credeam atât de nefericită, spuse tânăra printre lacrimi.

Stewart se aplecă spre ea și o sărută cu blândețe.

– Totul e relativ, Emma. Un eveniment are o mare importanță la un moment dat, pentru persoana implicată.

– Și totuși…

– A fost o încercare, dar ai să treci peste ea. Ai făcut deja primul pas, nu? Fii curajoasă! Ca să te ajut, am să te duc într-un loc unde animalele se adapă. Poți să rămâi acolo ore întregi cu aparatul de fotografiat și să faci niște poze excelente.

O conduse într-un loc încântător. O poieniță lângă râu, de unde se vedea malul râpos și cărările bătute zi de zi de animalele care veneau să se adape. Singură, Emma n-ar fi descoperit niciodată locul acesta. Se ajungea de pe un drum pe care n-aveau voie să meargă decât gardienii, dar Stewart îi dădu voie să treacă pe acolo de câte ori avea nevoie. Cu o mișcare bruscă, se întoarse spre el.

– Mulțumesc, mulțumesc mult, Stewart!

– Îți place? o întrebă cu o expresie greu de definit.

– E un adevărat paradis!

– Cu atât mai bine.

Porni din nou motorul și plecară la drum.

– Plecăm deja? întrebă, decepționată.

– Poți să te întorci aici când vrei. Dar dacă n-ajung la timp la Lower Sable, cel cu care trebuie să mă întâlnesc, n-o să mă aștepte. De altfel, adăugă el cu o privire malițioasă, cred că în curând o să ți se facă foame!

Ajunseră în sfârșit în tabăra de la Lower Sable. Un castel de apă înalt se ridica în apropiere și o sumedenie de maimuțe mici îl luaseră drept loc de joacă. Se legănau agățate de grinzile de fier, se dădeau peste cap și se trăgeau de coadă. Emma izbucni în râs.

– Sunt nemaipomenite! Leul poate este regele pe aici, dar e atât de leneș… și rareori își face apariția. Creaturile astea mici sunt nostime.

– Și puștanii sunt înnebuniți după ele, spuse Stewart.

După ce parcă mașina, o întrebă:

– Crezi că pot să te las singură puțin? Am să lipsesc vreo jumătate de oră. Ne întâlnim la restaurantul care se vede, peste o oră.

Tânăra se plimbă prin tabără. Locul era foarte diferit de Skukuza, mult mai mic, cu niște bungalouri dispuse în semicerc. Se apropie de gardul împrejmuitor ca să contemple jungla și râul. Era același râu care curgea și la Skukuza, însă aici era mai îngust, mai puțin impetuos.

Priveliștea, totuși, era încântătoare.

Se apropia ora mesei de prânz; turiștii se întorceau din plimbările lor matinale. Unii, în fața bungalourilor proprii, se odihneau stând de vorbă; alții începeau să pregătească mâncarea. În fața gardului împrejmuitor se adunase un mic grup și căuta să vadă ceva. Emma se apropie și descoperi că era vorba despre un elefant. Însă era departe: numai foșnetul tufișurilor și mișcarea unei urechi mari îi trădau prezența. Tânăra se îndepărtă.

Timpul trecuse foarte repede; era ora să-l întâlnească pe Stewart la restaurant. Îl văzu apropiindu-se și-i făcu semn cu mâna.

– Sper că nu te-ai plictisit, nu?

– Nu, nicidecum.

Este cu totul altceva decât la Skukuza.

– Da. Fiecare tabără are atmosfera ei proprie. Aici, e unul dintre locurile mele preferate; are un farmec aparte. Și acum, spuse întinzându-i meniul, ce-o să mâncăm?

Luară masa sub copaci. Păsările de un albastru strălucitor țopăiau în jurul mesei, mereu gata să fure o bucățică de mâncare, de îndată ce mesenii ar fi întors capetele.

– Dacă le-ai vedea la Shingwidzi! spuse Stewart. Sunt o adevărată pacoste!

– Sunt drăguțe. Și îmi place să-i privesc și pe oameni.

– Și ei sunt drăguți?

– Iarăși râzi de mine! Nu, oamenii sunt interesanți. Plimbându-mă pe aici, am auzit o sumedenie de limbi diferite.

– Și ai văzut o grămadă de aparate de fotografiat și camere de filmat.

– Da! recunoscu râzând.

Nu sunt singura fotografă prin locurile astea, dar, continuă zâmbitoare, pot să pun pariu că sunt singura care beneficiez de un loc privilegiat să-mi fac fotografiile.

– Turiștilor din toată lumea le place să vină aici, continuă Stewart. Știi cum a apărut Parcul National Kruger?

– Nu, nu știu.

– Cândva, în locurile astea erau o mulțime de animale. Jungla se întindea pe mii de kilometri pătrați și era plină de animale sălbatice. Orașele mari, precum Johannesburg și Cape Town, nu existau. Leii se plimbau prin locurile unde acum sunt străzile capitalei.

– Și ce s-a întâmplat cu animalele?

– Când se construiau orașele, când civilizația venea peste noi, animalele au fost omorâte sau alungate din ce în ce mai departe. Cred că așa se întâmplă peste tot: când apare omul, animalele trebuie să-i facă loc. Dar unul dintre primii președinți ai Transvaalului, Paul Kruger, a înțeles ce se întâmpla; dacă nu trecea repede la acțiune, curând n-ar mai fi rămas animale deloc. A hotărât să creeze un fel de refugiu, unde animalele să trăiască fără să fie omorâte, ca să facă loc orașelor. Un azil în care niciun vânător să n-aibă dreptul să intre. Ne aflăm în refugiul acesta, care a primit numele președintelui.

– Minunat, spuse ea. Nu ne dăm niciodată seama câte lucruri bune putem să facem. A fost nevoie de eforturi serioase ca să se pună la punct o rezervație ca asta… Dar a meritat, nu-i așa? Acum, cred că înțeleg de ce ții atât de mult la Parc. Înțeleg că aici e locul tău.

– Emma, crezi că ai putea veni aici ca să împărtășim aceleași sentimente?

– Hmm… încă nu-mi dau seama. Sunt aici de puțin timp... Dar cred că da.

Tânăra ridică ochii și întâlni privirea însoțitorului, care parcă o studia. Încă o dată, avea acea privire care o tulbura.

Curând, trebuiră să plece din nou.

Se apropiau de Skukuza, și Emma își spunea că nu mai trăise niciodată o zi atât de frumoasă, când Stewart se întoarse spre ea.

– Ai developat cumva filmele?

– Nu, n-am avut ocazia.

– Mă duc câteva zile la Pretoria; trebuie să mă întâlnesc cu câțiva dintre administratorii Parcului. Ai vrea să mă însoțești?

– Să te însoțesc? repetă, stupefiată.

– Cu toată demnitatea, dacă asta te frământă.

În ochii lui era o sclipire de ironie blândă.

– Te-ai schimba puțin. Ai putea să faci unele cumpărături, iar seara am ieși împreună.

Tânăra se întrebă dacă i se citea pe față bucuria care o cuprinsese deodată…

– Ah, Stewart! Aș fi încântată!

Capitolul 4

În timpul drumului până la Pretoria, Emma se trezi de mai multe ori gândindu-se la Miranda. Ce însemna ea oare pentru Stewart? Știa că o invitase să-l însoțească?

Fără să aibă nicio datorie față de cealaltă femeie, Emma nu putea să nu-și pună întrebări în legătură cu reacțiile Mirandei. Îi văzuse expresia radioasă când vorbea cu Stewart, tandrețea din privire când îi zâmbea. Mai remarcase și felul cum Stewart se apleca s-o asculte. Ar fi trebuit să se răzgândească și să nu plece cu el. Trebuia să privească adevărul în față: era îndrăgostită de bărbatul care se arăta uneori atât de aspru și ironic, dar care, alteori, era atât de blând și de tandru. Era îndrăgostită de el cum nu mai fusese niciodată, și asta o făcea să șovăiască. Dacă o iubea pe Miranda, i-ar fi fost cu atât mai greu să accepte adevărul după călătoria asta. Își petrecuse mult timp gândindu-se singură, noaptea în bungaloul ei, și ajunsese la o concluzie: se va duce să-l caute pe Stewart ca să-l anunțe că se răzgândise.

Însă, atunci când îl văzu surâzându-i cu chipul bronzat, hotărârea i se topi asemenea zăpezii la soare.

– Vroiam să știu la ce oră plecăm, spuse până la urmă.

Acum îi privea profilul scrutător, mâinile cu degete lungi, destinse pe volan. Era atât de diferit față de Jimmy, omul pe care crezuse că-l iubește. Semăna mai degrabă cu… Ideea îi veni pe moment: da, cu Lance.

Se încruntă. Când îi spusese lui Jimmy despre călătorie, el o luase ca pe o ofensă. Plecase din Anglia ca să evite complicațiile, dar dacă n-avea grijă, putea să dea aici peste altele. Tânăra oftă.

– Ai ajuns departe, remarcă Stewart zâmbind. Îți pare deja rău că ai venit cu mine?

– Nu, sunt puțin obosită, atâta tot. Nu sunt obișnuită să mă trezesc așa devreme.

Parcă ghicindu-i gândurile, șoferul îi atinse o clipă mâna.

– Emma, o să petrecem trei zile cât se poate de plăcute. O să te descurci singură, fără să-ți faci griji pentru mine. De altfel, am să lipsesc cea mai mare parte a zilei. Mă gândeam că o să ne putem vedea seara.

– Înțeleg că n-ai deseori ocazia să părăsești Parcul.

– Câte o seară în oraș, din când în când. Să pot alege câte o altă distracție în fiecare din următoarele trei zile o să fie ceva nou pentru un necioplit ca mine.

– Mi-ar face plăcere, spuse pe neașteptate.

Avea s-o alunge o dată pentru totdeauna pe Miranda din minte, își spuse. Are să ia fiecare clipă așa cum va veni.

El zâmbi și își așeză mâna pe volan.

– Cu atât mai bine. Și mie mi-ar plăcea.

Când ajunseră, Emma descoperi că aveau camerele la cele două capete ale culoarului.

– Ești mulțumită ? întrebă Stewart, puțin ironic. Cât se poate de cinstit, așa cum ți-am promis.

– Nu m-am îndoit nicio clipă, declară tânăra zâmbind la rândul ei.

În după-amiaza aceea, în timp ce Stewart participa la o conferință, Emma se duse să se plimbe. Totul era atât de diferit față de Anglia, de Londra și de satul unde copilărise. Cumpărăturile urma să le facă a doua zi; pentru moment, se mulțumi să arunce o privire în jurul ei.

Trecea prin fața unei vitrine, când o rochie îi atrase atenția. O privi îndelung. Era cam scumpă pentru banii ei, dar era atât de frumoasă, încât nu putu rezista tentației. O rochie plăcută și feminină, ideală pentru o seară petrecută cu bărbatul iubit.

Când se întoarse la hotel, îl găsi pe Stewart pe hol, cu o expresie crispată pe față. Îi bănui imediat îngrijorarea.

– Unde ai fost? întrebă el.

– Am făcut câteva drumuri.

– E târziu.

– Da? Pardon, am pierdut noțiunea timpului.

– Nu știam unde ești. Nu cunoști orașul, și n-aș fi știut unde să te caut.

– Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, spuse tânra.

Dar, până la urmă, era fericită; însemna că o iubea dacă era atât de îngrijorat, nu?

– Am reținut o masă la un restaurant, la întâmplare. Mi s-a spus că se mănâncă bine și se dansează. Emma, vrei să cinăm împreună?

– Cu multă plăcere, răspunse, veselă.

– Atunci, am putea să ne mai plimbăm puțin și pe urmă să ne întoarcem să ne îmbrăcăm.

Plimbarea fu scurtă, dar plăcută. Nu putea fi nimic mai incitant decât să se plimbe cu Stewart într-un oraș unde n-o cunoștea nimeni. Era cu totul altceva decât la Skukuza, unde toți se cunoșteau între ei.

Întoarsă în cameră, Emma făcu o baie în cadă, în care puse săruri aromate. Era încă o extravaganță, dar în seara aceea vroia să se simtă feminină și răsfățată. În apa caldă, se gândi la ce avea să urmeze. Să cineze cu el, să danseze împreună, s-o cuprindă în brațe…

Îl iubea. Degeaba se străduise să pară detașată, era convinsă că gândurile i se citeau pe față. O clipă, își aduse aminte de Miranda. Poate Stewart o iubea, cine știe. Poate aceste câteva zile nu erau altceva decât un interludiu… Cu atât mai rău; Emma era acum sigură că-l iubea, era o dragoste care nu s-ar fi stins niciodată, chiar dacă, într-o bună zi, s-ar fi hotărât să se însoare cu Miranda.

După baie, își îmbrăcă rochia abia cumpărată și se apropie de oglindă să se fardeze. Rochia îi întrecea așteptările. Era simplă și feminină, cu o centură strânsă care-i sublinia subțirimea taliei. Spera să-i placă și lui Stewart.

El o aștepta în salon și, la început, n-o recunoscu. Așezat la o masă, citea un ziar. Tânăra stătu pe loc o clipă ca să-l privească. Purta un costum gri închis, și alura lui distinsă o impresionă.

Obișnuită să-l vadă în ținută de safari, nu și-l închipuise niciodată altfel. Cu trupul zvelt, chipul bronzat, pentru prima oară pieptănat cu grijă, era bărbatul cel mai seducător din încăpere.

– Stewart, spuse până la urmă cu blândețe. Stewart…

El ridică ochii și se ridică imediat în picioare.

– Emma!

O prinse de mână și ochii părură să i se întunece.

– Emma, ești… ești încântătoare, spuse cu un glas răgușit. Ce facem, plecăm?

A fost o seară încântătoare, pe care "trebuia să și-o aducă mereu aminte", își spuse tânăra. Au dansat împreună; Stewart a ținut-o strâns la piept, cu bărbia sprijită pe părul ei. "N-o să mai fie niciodată așa. Trebuie să păstrez amintirea asta". Îi deslușea pe chip emoția care nu-l părăsise încă de când plecaseră de la hotel. Aceeași emoție o simțise și ea, încă de la începutul mesei. Comandară niște fripturi "ca la pădure", și tânra își dădu seama că bucătarul-șef avea mânile fermecate: mâncarea parcă era ambrozie, iar vinul, nectar.

Sporovăiau, râdeau de aceleași lucruri, redeveneau serioși amândoi odată.

Însă, dansând, pierdură dorința de a vorbi. La un moment dat, tânăra își rezemă capul pe umărul lui și închise ochii. Ar fi vrut să danseze așa la nesfârșit.

Când ajunseră din nou la masă, bărbatul se așeză lângă ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

Tăcerea așternută între ei nu trăda niciun fel de încordare; liniștea era cea a două ființe -ea abia îndrăznea să recunoască– îndrăgostite una de cealaltă.

Era târziu când se întoarseră la hotel. Stewart o conduse până la camera ei și, fără să-i dea drumul mâinii, îi zâmbi.

– Somn ușor, dragă Emma. Mâine dimineață am să plec devreme, dar ne întâlnim seara, la cină.

– Stewart, am petrecut o seară minunată, spuse cu glas tremurător. Îți mulțumesc.

Îi văzu din nou ochii întunecându-se. O privea fără să spună nimic. Până la urmă, o trase lângă el și o sărută cu blândețe.

– Eu îți mulțumesc, Emma.

Singură în camera ei, se privi în oglindă, unde văzu chipul unei femei în culmea fericirii; chipul îmbujorat, ochii sclipitori.

Stewart văzuse chipul acesta când spusese: "eu îți mulțumesc, Emma." Fără să vrea, își dădu seama că se trădase singură.

În dimineața zilei următoare, nu știa dacă dormise sau nu. Dacă dormise cumva, o făcuse rotindu-se încet, pe un ring de dans, în brațele unui bărbat îmbrăcat în cenușiu, care-i zâmbea cu un zâmbet ce-i mângâia inima.

Ca într-un vis, se duse să se plimbe pe străzile orașului. Vitrinele păreau scoase dintr-o poveste, oamenii erau frumoși; picioarele ei abia atingeau pământul.

Seara, când se întoarse, Stewart o aștepta. O luă de mână și o întrebă zâmbind:

– A fost frumos astăzi? Ce facem diseară?

Emma n-avea nicio idee. Aveau să petreacă seara împreună, asta-i era de-ajuns.

– Ce-ar fi să mergem să vedem un film după cină? propuse el.

Spuse numele unui film cunoscut.

– Eu nu l-am văzut, adăugă. Dar tu, poate…

Ea văzuse filmul, dar nu spuse nimic. Îi era de-ajuns să fie într-o sală întunecată, alături de bărbatul iubit.

Până la urmă, îi plăcu filmul mai mult decât prima dată. Stewart o ținu de mână tot timpul, și se lăsă încântată de muzică și de peisajele minunate.

În a treia seară, ultima a sejurului la Pretoria, se întoarseră la restaurantul din prima zi. Emma se îmbrăcă din nou cu rochia roșie și văzu iarăși încântarea pe chipul lui Stewart. Fu o seară minunată.

Mai târziu, în fața ușii camerei ei, Stewart o privi îndelung. În cele din urmă, o luă în brațe și murmură:

– Mulțumesc, Emma. Mulțumesc că ai venit cu mine.

Ea îl privi, fără să îndrăznească să spună ceva. Aștepta cuvintele pe care vroia să le audă. El însă, se mulțumi s-o sărute, apoi îi întoarse spatele și se duse în camera lui.

În dimineața următore, plecară devreme înapoi, spre Parc. Tânăra era cam tristă. În curând aveau să fie înapoi la Skukuza. Bineînțeles, acolo îl va mai vedea pe Stewart, însă vălul acesta auriu care-i acoperise pe amândoi avea să dispară. La Skukuza, aveau să se întoarcă la viața obișnuită. Nimic nu va mai fi ca înainte. Măcar dacă… măcar dacă i-ar fi spus c-o iubea. Era sigură că avusese ocazia, dar cine-l împiedicase s-o facă? Gândul la Miranda? Fără să vrea, în față îi apăru chipul acesteia. Oare Stewart avea față de ea o obligație de care nu știa? Era vreun alt motiv?

– Te-ai cufundat în gânduri. Ești mulțumită că ne întoarcem în tabără?

– Cred că da… dar am petrecut trei zile minunate, nu-i așa?

O prinse de mână și o ținu câteva clipe.

– Absolut minunate, confirmă bărbatul pe un ton morocănos…

A doua zi, Johny aștepta s-o vadă.

– Tata mi-a spus că aș putea merge cu el, dar mi-ar plăcea mai mult să vin cu tine… Dacă vrei și tu, adăugă copilul, grăbit.

– Bineînțeles, aș fi încântată să vii cu mine.

Puștiul scoase din buzunar un carnet de schițe și un creion.

– Pot să iau și astea?

– Firește. Eu, cu aparatul de fotografiat și tu, cu carnetul de schițe, o să petrecem o dimineață artistică.

– Nu mi-ai arătat fotografiile pe care le-ai făcut, spuse puștiul odată urcat în mașină.

– Abia am dat la developat câteva filme la Pretoria. Când o să găsim un loc unde să oprim, am să ți le arăt.

– Perfect!

– Unde mergem astăzi, Johny? Ai vreo idee? insistă, văzându-l șovăind.

– E un iaz unde vin hipopotamii. E foarte frumos și aș vrea să-l desesnez. Numai că…

– Numai că?…

– Ei bine, nu prea sunt animale pe drumul până acolo. Nu știu dacă o să ai ceva de fotografiat.

– Nu-i nimic. În definitiv, o să stau destul timp aici și o să mai am alte ocazii. Stewart mi-a arătat un loc minunat unde aș putea să-mi petrec multe ceasuri privind animalele venind să se adape. Cred că este un loc în care au acces numai gardienii.

– Stewart ți l-a arătat? Înseamnă că te iubește.

– De ce spui asta, Johny?

– Altfel nu ți l-ar fi arătat. Cred că știu unde este. N-ar lăsa pe oricine să meargă acolo.

– Oh…

Tânăra spera să nu-și arate bucuria.

– Firește, continuă puștiul gânditor, îi placi. Am știut asta de la bun început. A fost foarte decepționat în ziua în care n-ai putut să vii cu noi. Când ai plecat cu Lance.

– Dar…

Se întrerupse, nefiind în stare să reziste tentației și începu din nou:

– Până la urmă, l-a vizitat cineva. Totul a fost bine, nu-i așa?

– Da. Miranda asta, continuă el posomorât. Fir-ar să fie!

– Ce-i cu ea?

– Cred că vrea să se mărite cu el. Îi dă mereu târcoale. Îi face dulceață, îi tricotează pulovere.

– Da?

Emma apăsă mai tare pedala de accelerație. Nu-și închipuise că lucrurile merseseră atât de departe.

– Da. E nebună, nu? E topită după Stewart.

Tinerei îi venea să întrebe:" Și el ?"

Băiatul se întoarse deodată spre ea.

– Emma, de ce nu te măriți tu cu el?!

– Ah, Johny, nu-i așa de simplu…

– Doar îl iubești, nu?

– Da, îl iubesc.

– Și el te iubește. Hai, Emma, mărită-te cu el!

– Nu-i așa de simplu, Johny.

– De ce?

– Nu m-a cerut de nevastă.

– Atâta tot?

– Asta contează în primul rând.

Tânăra hotărî să schimbe subiectul.

– Acolo e o răspântie. Pe unde o luăm?

– La stânga. Emma, eu tot nu înțeleg de ce…

– Uite ce păsări superbe pe crengi. Cred că n-am mai văzut așa ceva. Ce sunt, Johny?

Era ușor să abați atenția unui băiat de doisprezece ani.

– Asta?… E un calao. Știi că…

Când termină de vorbit despre felul de a fi al păsărilor, deja uitase subiectul precedent. Acum vorbea despre munca tatălui său, despre școală, despre pictura lui, despre tot ce-i trecea prin cap.

Ajunseră până la urmă la iazul hipopotamilor.

– Aici, putem să coborâm, nu-i niciun pericol.

– Ești sigur?

– E și o pancartă. Uite!

– În cazul ăsta…

Uitându-se neliniștită în jur, îl urmă pe poteca îngustă, care șerpuia până la râu. Își uită temerile când ajunse pe stâncile de pe malul râului.

– Ce frumusețe! E încântător!

– Nu-i așa?

Chipul băiatului radia de mândrie, ca și cum ar fi fost proprietarul locului. Copaci imenși înconjurau apa de un albastru

închis. Emma vedea în depărtare hipopotamii cărora li se vedeau numai capetele.

– Trebuie să-mi arăți fotografiile, îi aduse aminte Johny.

– Ai dreptate.

Ea își deschise geanta și scoase plicurile.

Puștiul examină clișeele cu o expresie critică, ținându-le în mână cu grijă

– Nu-i rău deloc. Îmi place mult clișeul cu elefanții, și cel cu grămada de maimuțe. Cel cu kudu ar fi putut să fie mai clar.

– Te pricepi la fotografii?

– Nu prea, dar ca să devin artist, trebuie să mă obișnuiesc cu arta sub toate formele.

Emma îi zâmbi. Se atașase de puștiul ăsta atât de inocent, atât de naiv, și totuși, în unele privințe, deja adult.

– Eu aș vrea să fac și mai mult, continuă fotografa.

– Sunt convins că o să faci progrese.

– Johny, spusele tale îmi fac atât de bine! exclamă interlocutoarea. Da, ai dreptate. Vreau într-adevăr să fac progrese. Dar parcă vroiai să desenezi, nu?

El își scoase carnetul din buzunar și, nu după mult timp, era absorbit de treaba lui. Tânăra privea creionul desenând pe hârtie, mai întâi încet, ca să încadreze subiectul, apoi din ce în ce mai repede. Locul avea un farmec aparte și copilul desena cadrul.

– O să fac animalele mai târziu, spuse el, ridicând o clipă capul.

Scoase din buzunar două pastile de gumă de mestecat și-i întinse și însoțitoarei una.

– Poftim, dacă vrei.

Ea primi; nu vroia să destrame atmosfera tovărășească ce se stabilise între ei. Se mai uită puțin la tânărul artist, înainte de a se cufunda în propriile gânduri. Ceea ce-i spusese despre Miranda o dăduse peste cap. Încercase să se convingă că Stewart și cealaltă erau doar prieteni. Însă dulceața și tricotajele pe care i le făcea nu erau doar rodul imaginației. Erau niște obiecte pe care puteai să pui mâna, și o femeie, știa bine, nu s-ar fi apucat să tricoteze pentru un bărbat care i-ar fi fost indiferent.

Își aducea aminte de aluzia lui Lance; Stewart se folosea de ea ca s-o facă pe Miranda geloasă. Oare era adevărat? Ăsta era motivul pentru care o luase cu el la Pretoria?

În suflet, era convinsă că lucrurile erau tocmai pe dos. Nu se putuse înșela, amintindu-și privirea lui când o văzuse în rochia roșie, nici după felul cum o strânsese în brațe pe ringul de dans.

Cu toate astea… Fusese atât de încrezătoare că-i va spune că o iubește. Se întreba de ce n-o făcuse. Era din cauza Mirandei?

– E timpul să ne întoarcem, spuse Emma.

– Fir-ar să fie! protestă Johmy. Mai am atâta de lucru.

– Știu, dar trebuie să mergem să mâncăm.

– O să ne întoarcem zilele astea?

– Firește.

– În curând o să mă întorc la școală, oftă puștiul.

– Johny, spuse tânăra râzând, nimeni nu poate spune că n-ai idei! Îți promit să mai venim pe aici.

Se întoarseră încet. Emma îl întrebă pe copil dacă vroia să meargă cu ea după ce vor mânca, dar el îi spuse că nu putea. După siestă, tânăra se hotărî să se ducă în locul pe care i-l arătase Stewart.

Se așeză în apropierea râului, având grijă să rămână ascunsă pentru animalele pe care le aștepta. De acolo, putu să facă mai multe fotografii decât făcuse până acum. Fotografie și două girafe, care ajunseseră până la malul apei cu mersul lor în același timp stângaci și demn. Îi plăcea să le vadă bând. Cu picioarele din spate drepte, își îndepărtaseră picioarele din față, și-și îndoiau frumos gâtul ca să ajungă la apă.

Veni să se adape și o turmă de antilope impala. După aceea, veniră câteva zebre, hotărâte și temătoare în același timp, împreună cu prietenii lor, niște gnu, care lăsau impresia că abia se dăduseră jos din pat, fără să mai aibă grijă să se pieptene.

Începea să se însereze când apăru în sfârșit leopardul. Nu-l văzuse apropiindu-se, însă deodată își dădu seama de prezența lui pe o creangă. Tremurând de surescitare, își pregăti aparatul de fotografiat și aștepta momentul potrivit. Descoperise că era un animal mai rar întâlnit decât leul; se ascundea prin arbori și vâna noaptea.

În acest cadru încântător, fotografia unui leopard reprezenta un trofeu remarcabil. În așteptare, Emma pierdu noțiunea timpului. Începea să creadă că nu se va mai da jos de pe creangă când, cu o grație felină, animalul sări jos și se apropie de apă. Clic! Fotografia era făcută, în cele mai bune condiții posibile.

Fericită, puse aparatul de fotografiat în cutie și, pe drumul gardienilor, ajunse la drumul care ducea la Skukuza.

Ieșind dintre copaci, avu surpriza să se găsească în fața apusului de soare. Trebuia să fie târziu. Când soarele avea să dispară dincolo de linia orizontului, noaptea va veni foarte repede.

Era la ceva distanță de tabără; trebuia să se grăbească.

La câțiva kilometri de Skukuza, dintre arbori apăru o formă masivă și, cu un mers greoi, înaintă până la drum, în fața mașinii. În situația asta, tânăra opri mașina și scoase aparatul. Un elefant, văzut așa de aproape, ar fi fost o fotografie nemaipomenită pentru cartea lui Sam! Fu decepționată când se uită la exponometru și își dădu seama că era prea întuneric. Hotărî totuși să-și încerce norocul și făcu fotografia, după care puse la loc aparatul și așteptă ca elefantul să plece. Însă animalul imens nici nu se gândea să se miște. Apucase cu trompa o creangă aplecată deasupra drumului.

Neliniștită, tânăra femeie înaintă câțiva metri; poate avea loc să treacă pe lângă el. Atunci, elefantul dădu drumul crengii ca să ridice trompa și să lanseze un muget puternic. Înspăimântată, Emma se dădu înapoi grăbită și se opri, fără să oprească motorul, ca să fie gata s-o ia din loc dacă era nevoie.

Elefantul o mai privi o clipă amenințător, înainte de a se întoarce la creanga lui. Era din ce în ce mai întuneric, și Emma nu se simțea deloc în largul ei. Dacă elefantul se hotăra să-și petreacă toată noaptea în mijlocul drumului?

În cele din urmă, animalul își agită din nou trompa, scoase un alt muget la adresa Emmei și se înfundă greoi în junglă. Cu un oftat de ușurare, porni din nou spre Skukuza.

Acum era întuneric de-a binelea. Drumurile parcului nu erau niciodată luminate și peisajul căpătase un aspect fantastic. Câte o formă întunecată se profila uneori pe margini; Emma încetinea, crezând că vede un animal, până în momentul în care recunoștea vreun tufiș. Se liniști în momentul în care la orizont se profilară

luminile din Skukuza. Vroia în primul rând să ajungă în tabără, să facă o baie, să mănânce și să meargă după aceea să stea câtva timp lângă gardul înconjurător, aproape de râu, ca să se liniștească în răcoarea serii.

Ajungând la Skukuza, văzu poarta de la intrare închisă. Lângă ea se găsea paznicul, înconjurat de o gașcă de copii care abia așteptau să vadă ce se va întâmpla.

– Deschide-mi, te rog! strigă nou-venita.

Niciun răspuns.

– Aș vrea să intru. Îmi deschizi și mie, te rog?

Trecu un timp. Emma înțelese că nu-i va deschide decât după ce va plăti o amendă…

– Am întârziat din cauza unui elefant care s-a așezat în mijlocul drumului…

Tot niciun răspuns. Întârziase treizeci și cinci de minute și trebuia să plătească amenda. În momentul acela îl văzu pe Stewart apropiindu-se cu pași mari. Ușurată, îl strigă.

– Stewart! Vrei să-i explici în locul meu?

– Ce să-i explic? o întrebă, cu o expresie severă.

– Doamna a întârziat, interveni paznicul. Trebuie să plătească o amendă ca să intre în tabără.

– E din cauza unui elefant. Înțelegi…

Din păcate, Emma se uita rând pe rând la cele două chipuri neîduplecate. Comisese deci un delict teribil?

– Elefantul a rămas mai bine de un sfert de oră în mijlocul drumului. N-am putut să trec…

– Dar ai întârziat mai mult, preciză Stewart pe un ton neutru.

Ce altceva s-a mai întâmplat?

– Am fost în locul pe care mi l-ai arătat. Acolo a venit un leopard și am vrut să-l fotografiez.

– N-ai respectat regulile taberei, ca să faci o fotografie? Să stabilim amenda, spuse el întorcându-se spre paznic.

– Ei bine, dânsa a întârziat treizeci și cinci de minute…

– Patruzeci, după ceasul meu, interveni scurt Stewart.

Când putu în sfârșit să intre în tabără, îi era greață. În primul rând din cauza dezertării lui Stewart. Pentru că era vorba despre o dezertare. Văzându-l apropiindu-se de ea, crezuse că avea să se rezolve totul. El, dimpotrivă, îi agravase situația, acuzând-o de patruzeci, în loc de treizeci și cinci de minute. Se simțise umilită și, mai rău, nu înțelegea purtarea glacială a lui Stewart. Dar erau atâtea lucruri pe care nu le înțelegea la el. Uneori, era atât de tandru, alteori avea o atitudine atât de autoritară.

Închise ochii, încercând să-și aducă aminte seara de la Pretoria când dansaseră amândoi, când fuseseră atât de apropiați unul de celălalt. Era prima zi după ce se întorseseră, și deja seara aceea minunată părea că fusese acum o mie de ani.

Poate ar fi fost mai bine să părăsească tabăra, să se întoarcă în Anglia. Dar alungă imediat gândul ăsta din minte. Anglia însemna amărăciune și Jimmy. Îi veni o altă idee: Skukuza va deveni oare amărăciune și Stewart? În același timp, se simțea obligată față de Sam, prietenul tatălui său. O rugase să-i facă niște fotografii pentru cartea pe care o scrisese. Firește, îi făcuse propunerea cunoscându-i nevoia urgentă de a pleca. Însă conta pe ea; aștepta fotografiile, nu putea să-l dezamăgească.

Dezorientată, privea râul când veni Lance lângă ea.

– Nu pari în apele tale, draga mea.

Emma ridică ochii spre el. Oare povestea făcuse înconjurul taberei? Interlocutorul îi citi întrebarea în ochi.

– Îmi pare rău. Ți-am spus să fii atentă cu Stewart, nu?

– E atât de rău ce am făcut?

– E regula taberei, răspunse Lance pe un ton nesigur. Dar sunteți prieteni așa de buni… Eu, în locul lui Stewart, te-aș fi scăpat de amendă.

– Am vrut să-i explic… A fost un elefant care nu vroia să se dea la o parte din mijlocul drumului. Și, înainte de asta, am vrut să fotografiez un leopard. Așa a început totul. Știam cât de rar se întâlnesc leoparzii… Lance, tu înțelegi?

– Da, știu cum este când vrei neapărat ceva. Cunosc bine sentimentul ăsta, Emma.

Îl privi o clipă fără să înțeleagă, renunțând să pătrundă adevăratul sens al cuvintelor lui.

– Mai e și problema timpului, continuă ea. Paznicul vorbea de treizeci și cinci de minute, dar Stewart a spus patruzeci. A vrut o amendă mai mare.

– Hmm, făcu Lance dând din cap înțelegător.

– N-are nicio importanță amenda. Dar de ce a procedat așa? Asta nu înțeleg, Lance.

– Habar n-am. Ascultă, Emma, vrei să cinezi cu mine? N-am fost aproape niciodată liber și când am fost, plecaseși cu Stewart. Tânăra vroia în primul rând să ajungă în patul ei. Totuși, răspunse cu o expresie sfidătoare, ca și cum i s-ar fi adresat lui Stewart:

– Mulțumesc, Lance; mi-ar face plăcere.

Bărbatul pregăti un grătar și se strădui să facă masa cât mai savuroasă, ca să-i abată gândurile. Ea nu-și dădu seama de gustul mâncării, dar, în mâhnirea ei, era conștientă de eforturile pe care le făcea Lance și-i era recunoscătoare.

Pe urmă, se duseră să se plimbe prin tabără. Tânăra își amintea prima seară pe care o petrecuseră împreună, o seară în care-i atrăsese atenția noutatea. Acum plângea amarnic în adâncul sufletului, dar nimeni nu putea să-și dea seama de asta.

Instinctul îi atrase atenția că aveau să-l întâlnească pe Stewart. Într-adevăr, nu după mult timp, îl văzură venind spre ei. Tânăra înmărmuri pe loc. Lance o văzu, o luă de mână și merseră mai departe. Stewart se apropia cu pași hotărâți, cu o expresie de om serios. Sfidătoare, Emma se lăsă antrenată de Lance. Nu văzu nicio reacție din partea lui Stewart. Ca și cum ar fi fost o simplă cunoștință, o salută înclinând capul și-și văzu de drum.

În clipa aceea, gândul care nu-i dăduse pace toată seara începu să prindă contur în mintea ei și Emma spuse:

– Mă întrebam dacă… i se adresă, indiferentă, lui Lance. Crezi că aș putea să-mi petrec un timp în altă tabără?

El îi dădu drumul la mână.

– Ca să scapi de Stewart? o întrebă pe un ton puțin sardonic.

– Nici vorbă de așa ceva! Bineînțeles, ce s-a întâmplat astă-seară m-a contrariat, dar Stewart n-are nicio importanță pentru mine.

– Chiar așa?

– Sigur că da…

Începu să râdă, însă își dădu seama că era ceva fals în glasul ei.

– Stewart să facă ce-o vrea. Nu mă interesează. De altfel, mai e și Miranda, nu-i așa?

Lance, cu o expresie indescifrabilă, păstră un moment de tăcere, înainte de a spune cu o voce neutră:

– Da, mai e și Miranda.

– Dar să revenim la ideea de a locui un timp în altă tabără… Vreau să vizitez Parcul. N-am fost în nord. Ai vreo propunere?

– Ai putea să mergi la Shingwidzi, la Letaba, la Punta Milia… Taberele sunt aproape pline în perioada asta… Fii atentă, am să văd ce pot face pentru tine mâine dimineață.

– Îți mulțumesc din toată inima, Lance!

Îi zâmbi, recunoscătoare. Sub lumina lunii, era într-adevăr foarte seducător. Și cât era de amabil! Nu știa de ce, nu și-l putuse închipui decât arogant. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

– Mulțumesc, Lance.

– Eu îți mulțumesc, draga mea. Mi-ar plăcea să atribui sărutului tău o semnificație mai profundă. Însă nu se va putea niciodată, nu?

Fără un cuvânt, cu ochii plini de lacrimi, tânăra îl privea.

– Vino, îi spuse el cu blândețe. Am să te duc la bungaloul tău. Mâine, am să-ți spun dacă am putut să fac ceva pentru tine.

În noaptea aceea, o hienă țipă lângă gardul despărțitor, și asta aproape o înnebuni pe fată. Parcă fiara și-ar fi bătut joc de ea. "Proasto, sărmană prostuță!", părea să urle. Până la urmă, Emma, nemaiputând să suporte, își puse perna pe cap ca n-o mai audă.

Desperarea, singurătatea, o copleșea. Izbucni în lacrimi. Plânse, plânse ore în șir… Când se trezi a doua zi, perna era udă.

Capitolul 5

– Ai avut noroc, spuse Lance, a doua zi dimineață, devreme.

– Da? Ai găsit ceva pentru mine?

– La Shingwidzi… E bine?

– Bineînțeles, răspunse Emma, zâmbind.

– Dar este o problemă; trebuie să împarți camera cu cineva.

– Oh…

Era puțin surprinsă; se gândea cum își dăduse frâu liber lacrimilor, noaptea trecută. Dacă nu era singură…

– N-ai mai găsit nimic altceva, bănuiesc…

– Nu, din păcate. E plin peste tot. Din fericire, la Shingwidzi, două fete angajate acolo împart aceeași cameră. Una dintre ele s-a îmbolnăvit și a trebuit dusă la spital. Așa a apărut un loc liber.

– Înțeleg… spuse încet Emma.

– Gândește-te bine. N-are rost să primești dacă nu-ți convine. Ai putea să mai rămâi aici.

Tânăra se hotărî imediat.

– Nu. Sunt de acord, Lance.

– În cazul ăsta, îți propun să pleci devreme. E drum lung până la Shingwidzi. Poți să mergi în timpul zilei, dar cu condiția să pornești la drum cât mai devreme.

– Ai dreptate. Nu vreau să mă trezesc din nou în fața unei porți închise, spuse cu un zâmbet strengăresc.

– Când te întorci? Pentru că te întorci, nu?

– Da. Vreau să plec puțin, să văd alți oameni, alte peisaje… Înțelegi?

– Cred că da. La revedere, Emma, spuse Lance, aplecându-se s-o sărute pe obraz. Distracție plăcută!

Tânăra se duse la gardul despărțitor ca să mai privească o dată râul și jungla. În depărtare, trei girafe se apropiau încet de apă. I-ar fi plăcut să le privească mai mult, însă timpul trecea. Se întoarse la bungaloul ei.

Nu-i trebui mult timp să-și facă bagajele. Din fericire, știa că-și putea găsi camera când se va întoarce. Totuși, avu un sentiment de mâhnire când închise ușa în urma ei.

Își puse valiza în portbagajul mașinii și se duse să-l caute pe Johny. Nu putea să plece fără să-și ia rămas-bun de la el. Când o văzu, chipul puștiului se lumină.

– Bună. Te căutam, spuse ea. Vroiam să-ți spun la revedere.

– La revedere? exclamă copilul, nevenindu-i să creadă. Dar era vorba să rămâi trei luni aici!

– Nu plec din Parc. Mă duc la Shingwidzi.

– Nu poți să faci dus-întors într-o zi, cred că știi.

– Am să rămân acolo un timp.

– Oh…

Chipul lui își schimbă expresia. Dezamăgirea era amestecată cu un fel de neîncredere.

– E din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară?

– Bineînțeles că nu, răspunse ea, întrebându-se de unde știa.

– Ai să te întorci?

– Cred că da…

– Când?

– Nu sunt sigură. Depinde de multe lucruri…

Se întrerupse. "Depinde de mine, de Stewart. O să pot să-l văd din nou? Sau n-o să mai vreau?"

Încurcat, Johny sărea de pe un picior pe celălalt.

– Te duci să-i spui la revedere și lui Stewart?

– Nu, Johny, nu cred.

– Dar, Emma…

– Cred că n-ar fi o idee bună.

– Emma…

– Johny, trebuie să plec, dragul meu, spuse cu blândețe. Nu vreau să ajung prea târziu. Ne vedem când am să mă întorc. O să mergem la iazul cu hipopotami, și ai să-ți poți termina desenul.

Se îndepărtă repede, fără să se mai uite înapoi, ca să-și ascundă lacrimile și să nu fie tentată să se răzgândească.

După câteva minute, ieșea pe poarta de la Skukuza și pornea la drum spre nord. Satara, Letaba, Shingwidzi, Punta Milia… Îi treceau prin minte numele taberelor situate în partea de nord a Parcului. În altă situație, numele acestea ar fi încântat-o, însă în prima jumătate de oră de mers, rămase cufundată în deprimare.

Soarele urca pe cer. Era o zi frumoasă, tocmai bună pentru a întâlni animale. Văzuse deja o hienă fofilându-se printre tufișuri, se oprise să vadă un elan Derby, una dintre antilopele cele mai rare și mai frumoase, se uitase la câteva familii de maimuțe și babuini zbenguindu-se prin crengile copacilor.

Deodată, se alarmă în privința ei însăși. Era ridicolă. Venise în Africa să scape de o dragoste nefericită și, deja, era gata să întâlnească alta. Sejurul la Shingwidzi avea să fie plăcut; așa ar fi vrut să fie. Poate se va întoarce la Skukuza, dar mai întâi se va strădui să-l uite pe bărbatul care nu era făcut pentru ea.

Aparenta fragilitate a tinerei femei ascundea o forță de caracter nebănuită. Odată ce lua o hotărâre, făcea tot posibilul să meargă până la capăt. Hotărâtă să-l alunge din minte pe Stewart și să fie atentă la ceea ce o înconjura, începu să-și uite mâhnirea.

Emma devenise pasionată de junglă. Acum înțelegea de ce o ființă, după ce-și petrecuse toată viața într-un asemenea mediu, începea să-l iubească, astfel încât nu se mai simțea în stare să trăiască în limitele unui oraș.

Drumul o uimea tot timpul. Călătoarea trecea acum prin altă parte a Parcului, diferită de restul, mai tropicală și foarte frumoasă. Vedea din ce în ce mai multe girafe și, ca întotdeauna, grația și demnitatea lor maiestuoasă o impresionau.

Cu toată hotărârea de a nu mai opri să facă poze, o făcu totuși la un moment dat și puse mâna pe aparatul de fotografiat. Nu departe de drum, printr-un luminiș, trecea o turmă mare de zebre și antilope gnu. Descoperise deja asemănarea care exista între aceste două specii. Antilopele o amuzau prin aspectul lor aparent

neîngrijit, dar zebrele aveau o frumusețe sălbatică. Stewart îi vorbise despre caracterul acestor animale, astfel încât conduse mașina cât mai încet posibil, ca să le privească atent. Făcu câteva clișee înainte de a porni din nou la drum; fără îndoială, avea să mai găsească asemenea ocazii.

La Satara, opri puțin. Auzise vorbindu-se mult despre tabăra asta și vroia s-o vadă cum era. Printre altele, nu-și luase micul dejun și începea să i se facă foame.

Opri mașina la umbra unui copac și se plimbă puțin, înainte de a se duce la restaurant. O încânta tot ce vedea. Copacii mari și peluzele înflorite făceau tabăra și mai atrăgătoare. Pentru Emma, Skukuza, cu numeroasele ei facilități, era ideală, dar să stea câteva zile la Satara ar fi fost minunat. Se așeză la umbra unui copac înflorit să mănânce un sandviș și să bea o cană cu ceai, după care, cu părere de rău, urcă din nou în mașină și porni la drum.

Peisajul devenea din ce în ce mai tropical. Peste tot erau copaci imenși; păsări exotice se chemau din creangă în creangă.

Ajunse în sfârșit la Shingwidzi și se duse direct la biroul de cazare. Era așteptată, și primirea fu călduroasă.

– Miss Anderson… Lance ne-a spus despre venirea dumneavoastră. Aveți noroc că avem un loc disponibil.

– Am să împart o cameră cu cineva, nu?

– Da. O angajată de-a noastră a făcut o criză de apendicită și am dus-o la spitalul din orașul cel mai apropiat. Veniți! Cineva o să vă arate unde o să stați.

Nu fără puțină teamă, tânăra își urmă călăuza. Avusese mult noroc că stătuse singură la Skukuza; nu existau prea multe locuri

de cazare în Parc. Se întreba dacă nu cumva cea împreună cu care va locui n-o va considera o intrusă.

Când o văzu pe Rose, toate temerile se risipiră. Când Emma intră în bungalou, cealaltă fată se ocupa să-și aranjeze hainele. Un zâmbet fermecător îi lumină chipul bronzat.

– Bună ziua. Trebuie să fii Emma. Pe mine mă cheamă Rose… Lucrez la birou. Se pare că ai o valiză grea. Pune-o pe pat. Am să-ți arăt după aceea unde să-ți pui lucrurile.

Emma răsuflă ușurată. Tânra asta îi plăcea.

– Mi s-a spus că prietena ta s-a îmbolnăvit?

– Mda… A apucat-o noaptea trecută. Sandy se plângea că o doare stomacul. Trebuie să spun că mâncase cât șapte; făcusem un grătar cu niște colegi. I-am spus că nu era prea bine pentru ea, dar… S-a simțit din ce în ce mai rău și, în timpul nopții, gemetele ei m-au trezit. Parcă nu mai era Sandy. Era într-adevăr bolnavă, mi-am dat seama imediat… Săraca! A avut o criză acută de apendicită, și așteptăm să se facă bine.

– Îmi pare rău! spuse Emma, înțelegătoare. Sper să fie de acord să stau în locul ei cât lipsește.

– Bineînțeles, nu-ți face probleme! Și eu sunt încântată să stai cu mine. Nu-mi place să fiu singură. Prietenii spun că vorbesc ca o moară stricată… Ceilalți spun altfel. Dar o să fim prietene, nu-i așa?

– Firește, încuviință Emma pufnind în râs.

Prezența tinerei ăsteia avea să-i facă bine; cum s-ar fi putut simți deprimată împreună cu ea?

– Ești fotografă, nu-i așa?

– De unde știi?

– Ne-a spus Lance, când a dat telefon de la Skukuza. A spus că are o prioritate absolută, o fotografă formidabilă, venită tocmai din Anglia. Ți-a dat prioritate absolută.

– Lance a exagerat…

Totuși, Emma era bucuroasă să știe că nu le spusese adevăratul motiv pentru care plecase de la Skukuza.

– Am venit să fac niște fotografii, e drept, dar nu sunt "o fotografă nemaipomenită."

– Pentru ce le faci? se interesă Rose.

– Pentru o carte. Un prieten a scris o carte cât a stat în Parc, și eu trebuie să fac niște fotografii care s-o ilustreze.

– Aha… Ai terminat să-ți așezi lucrurile, Emma? Pe moment, sunt liberă. Vino, am să te prezint celorlalți.

Fură invitate la un grătar de un grup de tineri care petreceau câteva zile în Parc. Masa fu reușită. Băieții, în jurul focului, își țineau fripturile pe jăratic, înfipte în niște furci cu câte doi dinți. Glumeau, râdeau, povesteau o sumedenie de întâmplări. Deasupra capetelor, un milion de stele împânzeau cerul african; de jur-împrejur, în liniștea nopții, se auzea cântecul greierilor.

Unul dintre băieți luă chitara și începu să cânte un cântec de dragoste, melancolic, care făcu să apară lacrimi în ochii Emmei. Dar, după un timp, tinerii începură să bată din palme ritmul… pe urmă să cânte. Se răcorea, și Emma se apropie de jăraticul care, după un timp se stinsese. Era liniște acum în tabără. Copiii se culcaseră de mult, iar cei mari, după ce-și terminară berile, se retraseră la rândul lor. În Parc, deseori te trezeai înainte de răsăritul soarelui și trebuia să te culci devreme.

Seara fusese foarte plăcută, constată Emma, nu fără oarecare surprindere.

– Noapte bună, tuturor. Pe mâine, le spuse celorlalți.

Chitaristul cu barbă își ridică instrumentul în semn de rămas-bun. Urmă un cor de "noapte bună". Împreună cu Rose, nou-venita porni către bungaloul lor.

Fusese o zi lungă, plină de emoții, petrecută în mare parte la volan. Când se culcă în sfârșit, oboseala o doborî. Era destul de obosită ca să nu mai simtă nicio emoție. Pentru o clipă, o siluetă înaltă, bronzată, îi apăru în fața ochilor, dar după câteva minute, adormi.

Când se trezi a doua zi dimineață, era singură; Rose plecase deja. Soarele se ridicase destul. Când dădu la o parte perdelele, constată că numeroase mașini plecaseră. Trebuie să fi fost foarte obosită.

După atâtea ore de somn adânc, se simțea bine dispusă, gata să înceapă o nouă zi. Se ridică din pat, se îmbrăcă și se duse să caute ceva de mâncare. Astăzi n-avea să se grăbească, până să pornească la vânătoarea de fotografii.

Îi era foame. Își pregăti două ouă cu șuncă, o cană de cafea, și mâncă totul cu multă poftă. După aceea, se duse să se plimbe prin tabără.

Cu o zi înainte, ajunsese destul de târziu, fusese grăbită să se instaleze și nu putuse să vadă mare lucru. Acum, tot ce vedea o încânta. Shingwidzi era foarte diferită de alte tabere pe care le cunoștea, avea un farmec aparte. Peste tot erau copaci imenși, magnifici. Arbuștii tropicali se duceau până departe. Acolo se

găseau păsările mici pe care le remarcase și la Lower Sable. Da, îi plăcea tabăra asta.

Hotărî în sfârșit să-și ia mașina și porni spre nord, pe lângă Punda Milia și Pafuri, care era ultima tabără din capătul nordic al rezervației. Priveliștea n-avea nimic în comun cu ceea ce văzuse până atunci. În regiunea asta, vegetația era luxuriantă, compactă, foarte verde. De fiecare parte a drumului era o junglă de nepătruns. Tânăra se întrebă dacă se puteau vedea animalele, în altă parte în afara drumului care urca, cobora, vira la stânga apoi la dreapta, și trebuia să fie foarte atentă, nu numai ca să evite mașinile care veneau din sens opus, dar și pentru că se aștepta să se trezească în orice clipă cu un elefant în față.

Pentru că era țara elefanților. Prin partea asta a parcului, bântuiau turme mari. Numeroasele urme de excremente dovedeau acest lucru.

Tot mergând, se străduia să recunoască diferiții copaci, cu ajutorul cărții pe care și-o luase. Pe drumul către Pafuri, întâlni cel mai fascinant copac, enorm, susținut de un trunchi gigantic la capătul căruia se afla o coroană uriașă de crengi cu nenumărate ramificații. Părea să fie acolo de la începutul lumii. Parcă își închipuia creaturile preistorice găsindu-și adăpost în trunchiul lui. Răsfoi prin carte ca să-l recunoască. Era un baobab! Stewart îi vorbise despre el și-i propusese să meargă împreună să i-l arate. În ziua aceea se întrebase ce putea să aibă copacul acela atât de deosebit.

Acum, știa. Îl contemplă îndelung. El singur merita un drum până la Pafuri.

Emma se obișnui repede cu viața în tabăra nouă și acolo, se trezi fericită. Se înțelegea foarte bine cu Rose. În fiecare zi făcea câte ceva; serile se adunau în jurul focului de tabără și cântau.

Totuși, noaptea se gândea la Stewart. Se întreba cât timp va mai trece până să-l uite. Îl va uita vreodată? De multe ori, fără să vrea, se regăsea cu el pe ringul de dans, învăluită într-o atmosferă magică. Dar se trezea brusc la realitate și se întreba încă o dată, de ce ținuse s-o pedepsească? Sigur, încălcase una dintre regulile taberei, și era normal să plătească. Dar de ce insistase atât?

Capitolul 6

Zilele treceau una după alta. Într-o dimineață, Emma constată cu surprindere că se afla acolo de două săptămâni.

Era o căldură înăbușitoare. Nori mari pluteau pe cer, și atmosfera apăsătoare o făcuse să se hotărască să se întoarcă devreme în tabără. Trecu pe la bungaloul ei să lase aparatele de fotografiat și se duse la restaurant, să bea o cană cu ceai și să mănânce. Ronțăi ceva, fără să ia seama ce. Păsările mici, albastre, țopăiau în jurul ei, pândind un moment de neatenție dar, pentru prima dată, îndrăzneala lor n-o mai amuza. Se întrebă dacă vremea care prevestea furtună era cauza indiferenței sale.

Ce avea să facă după-amiază? În ultimele zile, făcuse toate traseele care duceau spre Pafuri, Punda Milia, Babalala, ajunsese și la Tsange Hill, unde avusese ocazia să admire o perspectivă surprinzătoare. Acum, nu-i mai rămăsese niciun itinerar nou de făcut.

Îi lipsea Skukuza; văzuse lucrul ăsta de câteva zile.

Și-i mai lipsea și Stewart. De la începutul sejurului la Skukuza, descoperise biblioteca taberei și, când devenise interesată de Parc și de animalele de acolo, apelase la cărțile pe care le găsise. Departe de a se obișnui cu misterul și imensitatea junglei, începuse s-o considere din ce în ce mai atrăgătoare. Prinsese drag de animale; vroia să le cunoască mai îndeaproape felul de a fi; înțelegea mai bine de ce Stewart alesese acest mod de viață. Își goli cana cu ceai și vru s-o umple din nou.

– Mai rămâne un pic și pentru mine?

Câteva clipe, nu vru să ridice ochii. Vocea gravă exprima tandrețea poznașă care-i revenea de atâtea ori în minte. Visa iarăși? Cu cea mai mare grijă, așeză cana pe tavă.

– Ei? se auzi din nou glasul. Mai este un pic și pentru mine?

Își stăpâni tremurul mâinilor, înălțându-și încet privirea.

– Stewart?… întrebă pe un ton șovăitor.

– Sunt chiar eu. Credeai că e o fantomă?

Vorbea nepăsător, dar avea privirea din seara când dansaseră împreună.

– Păi… Nu înțeleg.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse nou-venitul așezându-se.

– Ce întrebare? Ah, cu ceaiul… Da, Stewart, mai este, de bună seamă.

– Cu atât mai bine. Începeam să mă îngrijorez.

– Dar… nu înțeleg… De ce ai venit aici?

– Am vorbit despre cum stau lucrurile, eu și cu Johny. Am hotărât împreună că e timpul să te întorci.

– Ah, Stewart! exclamă ea cu glas înăbușit.

– Haide, Emma, vrei să vii? o întrebă cu blândețe.

Îl privea, neputând să spună un cuvânt.

– Vrei, Emma? repetă întrebarea.

– Da… Ah, da!

– Bine.

Îi zâmbi, cu zâmbetul acela domol, care o bulversa. Era fericit de răspunsul pe care-l primise.

– Când plecăm, Stewart? îl întrebă imediat.

– Într-o zi-două. Am ceva de făcut aici. Ar fi putut să facă oricine treaba asta, dar am hotărât să vin eu însumi. O să-mi ia un pic de timp.

– Cu atât mai bine. Nici eu n-aș fi putut să plec așa, dintr-o dată.

– Ți-a plăcut, aici?

– Da. Tabăra e foarte frumoasă. Locuiesc împreună cu Rose, care e foarte amabilă cu mine. O cunoști?

– Rose e o tipă fermecătoare.

– Mai sunt și ceilalți. Am făcut grătare împreună și ne-am petrecut serile în jurul focului.

– Chiar vrei să pleci? întrebă Stewart, ironic.

– Chiar vreau, murmură tânăra.

Emoția i se citea în ochi.

Aflând vestea, Rose fu la fel de surprinsă.

– Așadar… e Stewart, spuse ea gânditoare.

– Trebuia să am pe cineva acolo, nu?

– Cred că da. Când ai venit, aveai o privire… de parcă te-ar fi supărat cineva. Mi-am spus că era vorba de un bărbat…

– Era atât de vizibil?

– Da, destul de vizibil. Stewart e un tip formidabil, Emma. Sper că totul o să fie bine pentru voi.

– Mulțumesc, șopti ea cu glas tremurător. Mulțumesc pentru tot.

***

Întoarcerea spre nord făcu minuni. Tăcută lângă Stewart, Emma îi privea din când în când profilul și mâinile, care țineau volanul. Avea impresia că se întorcea acasă.

Totuși, știa că totul nu era așa de simplu cum părea să creadă Rose. Îl iubea. Ăsta era un lucru clar, fără îndoială. Dar ce credea Stewart? Când o privea cu blândețe, era tentată să creadă că și el o iubea. Dar atunci, de ce se arăta atât de imprevizibil? De ce-i făcuse scena aceea, în fața portalului? Cine era Miranda? Ce importanță avea pentru el? Da, situația nu era deloc simplă, dar, pentru moment, îi era suficient că era aproape de el, că putea să-l privească, că era pe drumul de întoarcere…

– M-ai iertat pentru seara aia? o întrebă deodată.

– Dacă aș înțelege de ce…

Nu-i răspunse. Ochii cu care o privea aveau o expresie indescifrabilă. După câteva clipe, schimbă discuția și nu mai abordă subiectul delicat.

Își petrecură noaptea la Satara, unde Emma putu să capete o cameră împreună cu alte două tinere. Noaptea era a ei, își spuse,

împărțind un grătar cu Stewart, în fața unui foc care trosnea. Uneori, în tabără, avea impresia că toate focurile formau unul singur, și cei care erau împrejurul lor erau niște ființe legate de experiențe împărtășite în comun. Dar în seara aceea, focul lor mic era o insulă, un refugiu luminos într-un ocean de tenebre. După masă, făcură încet o tură a taberei. Emma se împiedică de o piatră și fu cât pe ce să cadă, dar mâna lui Stewart o prinse și degetele li se întâlniră.

Seara se termină prea devreme. În noaptea aceea, rămase mult timp trează. Era fericită.

A doua zi ajunseră la Skukuza, și tânăra avu impresia că se întorsese acasă. Stewart o lăsă în fața bungaloului ei.

– Pe mai târziu. Te las o jumătate de oră, după care ne întâlnim pe verandă, pentru un ceai!

– Perfect!

În culmea bucuriei, Emma deschise ușa și se opri în prag. Pe noptieră era o floare într-o vază, o floare albă, exotică, cu parfum persistent. Lângă vază era o acuarelă; o antilopă într-un luminiș.

– Johny! exclamă, bucuroasă.

Cadourile erau simple, dar trădau o atenție delicată. Își simțea inima gata să-i sară din piept. Era clar că-i simțiseră lipsa și se bucurau că se întorsese. Își desfăcu în grabă valiza, făcu un duș și după aceea porni către restaurant. Mai erau câteva minute până să-l întâlnească pe Stewart; se hotărî să treacă pe la Lance, să-i spună bună ziua.

– Uite că te-ai întors…

Tonul lui sardonic îngheță pe buze zâmbetul Emmei.

– Nu ești mulțumit că mă vezi din nou?

– Sunt încântat!

– Nu înțeleg, Lance.

– Din ce în ce mai bine… Stewart se încruntă, și-ți iei imediat tălpășița. Pe urmă zâmbește, ridică degetul mic, și uite că te-ai întors imediat.

– Nu-i deloc așa! izbucni Emma, scandalizată.

– Ah, nu? o întrebă ironic.

O clipă, îl disprețui profund.

– Nu, bineînțeles. Plecarea mea n-a avut nicio legătură cu Stewart.

– Scuză-mă, Emma. Eu crezusem contrariul.

– Lance, vorbești prostii! Am venit aici să fac niște fotografii, știi prea bine. Ar fi fost o prostie să-mi petrec tot timpul la Skukuza. Credeam că ai înțeles.

– Într-adevăr, spuse el cu răceală.

– Atunci, ce încerci să insinuezi? De ce ești furios?

– Nu sunt furios, ci curios. Aș vrea să-ți cunosc sentimentele față de faimosul tău gardian.

– Mi-e doar prieten, Lance. La fel ca tine.

– Te-ai fi întors la fel de repede dacă aș fi venit eu să te caut?

– M-aș fi întors, pentru că era timpul. N-am avut niciun motiv personal. Te rog, nu-mi strica întoarcerea. Eram așa de fericită că m-am întors…

– Și acum te-am supărat, spuse interlocutorul, neplăcut surprins. Îmi cer scuze, Emma. Vezi tu, sunt un pic gelos pe Stewart și nu pot să nu arăt asta.

– Gelos pe Stewart?

– Îl iubești mult, nu-i așa?

– Vă iubesc mult pe amândoi.

El fu pe punctul de a replica, dar se abținu.

– Atunci, cu atât mai bine, oftă până la urmă. Și eu te iubesc mult. Sper că-ți aduci aminte.

Pornind din nou la drum, se simți puțin deprimată. Se întreba dacă nu se expunea unei noi serii de complicații. La Shingwidzi, cel puțin, nu avusese nicio problemă. Ajunsă pe verandă, se opri o clipă, căutând cu privirea un chip cunoscut. Văzu ridicându-se un braț bronzat, musculos, și, cu inima ușurată, porni spre el. Erau acolo amândoi, Stewart și Johny, două ființe de care prinsese drag. Se ridicară la apropierea ei și-i zâmbiră în același timp. Îl cuprinse pe copil cu brațul și-l sărută pe obraz.

– Johny! Ce bine-mi pare să te văd din nou!

– Am și eu dreptul la un sărut, nu-i așa? interveni Stewart.

Ea se înroși, începu să râdă și se așeză pe scaunul pe care i-l arătase.

– Johny, îți mulțumesc pentru cadourile tale.

– Unul singur e de la mine, spuse puștiul, cu un zâmbet radios.

– Bănuiesc că acuarela.

Dar floarea n-a venit tot din partea ta?

– Nu, răspunse puștiul, zâmbind cu subînțeles.

Tânra se uită pe rând la amândoi, cum îi zâmbeau.

– Atunci… Stewart, floarea… e din partea ta?

– Da.

– Ah…

Niciodată nu fusese atât de dezorientată. Din partea lui Stewart, era un efort să-i ureze bun venit.

– Oh, Stewart, mulțumesc.

În deplină bună înțelegere, își băură paharele cu sucuri, după care coborâră până la râu. Emma se sprijini cu coatele de palisadă ca să contemple jungla. Râul era lat, verde și liniștit, cum își aducea aminte. De partea cealaltă era jungla, vastă, magnifică, în toate tonurile de cenușiu, verde și brun, de o liniște înșelătoare sub soarele care apunea. Privirea ei căuta animale. Nu văzu niciunul, dar știa că erau acolo, continuînd permanent ciclul vieții.

– Ce bine că m-am întors, murmură, întorcându-se spre cei doi însoțitori.

– Mă bucur din toată inima că te-ai întors, spuse Johny, cu chipul radiind.

Fără să spună nimic, Stewart îi zâmbi Emmei, care-i răspunse la fel.

– Johny, ți-ar plăcea să mergi din nou cu mine?

– Ah, da. Aș vrea să continuu acuarela pe care am început-o la iazul cu hipopotami.

– Firește… începu tânăra.

– Ascultă Johny, interveni Stewart râzând, Emma de-abia a venit și ai pus deja mâna pe ea.

– Și eu aș vrea să merg cu Johny la iaz.

– Cu atât mai mult cu cât, în oraș, o să aibă loc un concurs de pictură. Mama a citit asta în ziar… și băieții de vârsta mea au dreptul să participe. Aș vrea să încerc, cu acuarela de la iazul cu hipopotami.

– O să avem grijă, promise tânăra. Aș fi atât de mândră dacă ai câștiga!

– Asta e una dintre preocupările noastre cele mai ingrate, spuse Stewart când ajunseră pe podul de peste râu.

Opri jeepul și făcu un gest în jos. Sub ei, era albia râului, secat sub razele nemiloase ale soarelui. Nisipul era marcat de nenumărate urme de copite.

– E una dintre tragediile noastre.

– Ce s-a întâmplat cu apa?

De multe ori, Emma trecuse peste asemenea râuri secate, fără să le dea prea mare importanță.

– Este efectul secetei. Când or să înceapă ploile de vară, poate or să apară din nou. Dar poate că nu… Ne confruntăm cu seceta asta de multă vreme.

În unele porțiuni ale Parcului, nu plouă ani întregi, și uite rezultatul… Închipuie-ți disperarea a mii de animale care vin la râu să se adape, și nu găsesc decât nisip uscat.

– Totuși, mai sunt și alte râuri? întrebă Emma.

Se gândea la panglica de apă care curgea înainte de Skukuza.

– Bineînțeles. Problema este să le ducem în locurile unde se găsește apă.

– Credeam că găsesc singure drumul.

– Nu-i așa de simplu. Animalele au obiceiurile lor. Sunt obișnuite să bea în fiecare zi din același loc. Când adăpătorile seacă, ele sapă gropi în nisip, străduindu-se să dea peste câteva picături de apă.

– Și reușesc?

– Uneori. Sub nisip mai rămâne o mică rezervă de apă… dar care se termină foarte repede și situația devine disperată… Totul depinde de speciile de animale. Antilopele se mulțumesc cu foarte puțină apă. Elefanților, îți dai seama, le trebuie foarte multă.

– Există vreo scăpare?

– Săpăm puțuri și construim rezervoare imense de ciment. Dar seacă și ele, și trebuie să găsim alte resurse.

– Nu-mi închipuiam că sunt atâtea dificultăți.

– Problema este, o spun din nou, să deturnăm animalele din zonele secetoase ca să le ducem unde este apă. E una dintre sarcinile cele mai importante ale gardienilor.

Porniră din nou la drum. Emma nu spunea nimic. Era atât de ignorantă! Trebuia să învețe atâtea lucruri. "Trebuia"? Nu, "vroia", se corectă imediat.

Când venise în Parc, nu știa nimic despre existența gardienilor și, chiar după ce-l cunoscuse pe Stewart, nu înțelesese în ce constă treaba lui. Începea să învețe. O lua cu el din ce în ce mai des în patrulări și tânra devenea tot mai interesată de animale, de junglă.

Aruncă pe furiș o privire spre trupul zdravăn al însoțitorului și simți că era mândră de el. Făcea o muncă bărbătească și deodată avu certitudinea că asta era important pentru ea. Îi veni o altă idee.

– De ce nu împiedici leii să vâneze antilopele?

Își dădu seama imediat de naivitatea ei și adăugă:

– Am pus o întrebare prostească, nu-i așa?

– Nicidecum, spuse Stewart. Dar, ca să fiu sincer, e imposibil așa ceva. Nu suntem într-o grădină zoologică… cred că ți-am mai spus asta când ne-am întâlnit prima dată. Leii au nevoie de carne.

Nu numai leii, toate animalele carnivore: leoparzi, gheparzi, hiene. Și nu le putem arunca de mâncare ca și cum ar fi în cușcă.

– Nu puteți totuși să găsiți un mijloc? se hazardă ea.

– Dacă am lăsa antilopele să se înmulțească fără control, ar deveni stânjenitoare, și ar trebui să le suprimăm noi... Totuși, se mai întâmplă să intervenim. Când o mamă este omorâtă și puiul rămâne neajutorat, încercăm să-l salvăm. Orice animal este neajutorat fără mama lui. Încă n-a învățat legea junglei, și trebuie ajutat, dacă vrem să-i lăsăm o șansă să supraviețuiască.

Drumul, după un ocol, se întorcea spre albia secată a râului. Un mic grup de antilope impala se înghesuia lângă un pâlc de salcâmi arși de soare.

– Privește, spuse Stewart oprind mașina.

Pe malurile uscate, două animale se agitau frenetic.

– Ce fac? întrebă Emma.

– Caută apă. Poate găsesc un pic… habar n-am. Râul ăsta e secat de mult timp. Dar e și mai rău când abia a venit seceta; rămân bălți cu noroi, care sunt foarte periculoase. Animalele vin și se înnămolesc. Atunci, devin o pradă ușoară pentru carnivore. Sălbăticiunile așteaptă doar și își aleg prada.

– Ce groaznic! murmură tânra.

– Într-adevăr. Dar aici, trebuie să intervenim noi, săpând găuri pentru apă. Când animalele, înnebunite de sete se înfundă în mocirlă, le ajutăm să iasă afară.

– Nu-mi închiam…

– Emma, spuse încet Stewart, ai vrea să vezi despre ce-ți vorbesc?

– Ah, da!

– Din păcate nu e un spectacol frumos, dar dacă vrei să înțelegi Parcul și animalele, trebuie să-l vezi.

" Mai vreau să-i înțeleg și pe gardieni ", își spuse în sinea ei. Ceea ce avea să-i arate, își dădea seama că turiștii nu aveau ocazia să vadă. În felul ăsta, îi dovedea că avea încredere în ea; lua lucrurile în serios, considerând-o UNE PERSONNE À PART ENTIÈRE. Și, în adâncul inimii, îi era profund recunoscătoare.

O conduse la un bazin care fusese nu de mult umplut cu apă. Animalele veneau să bea; coborau încet printre tufișuri, copaci, păscând ce mai găseau. Locul trebuie să fi fost cândva splendid, dar nu mai era. Emmei i se făcu greață când văzu spectacolul macabru care i se oferea. Nu mai plouase de ani de zile. Apa de acolo fusese epuizată de miile de animale care veniseră să se adape și soarele african făcuse să se evapore ce mai rămăsese. Acum rămăsese o groapă cleioasă, alunecoasă, periculoasă.

De jur-împrejurul bazinului erau animale. Înnebunite de sete, înaintau poticnindu-se, trăgându-și cu greu picioarele din noroi ca să se împotmolească la următorul pas.

Și mai erau și animale de pradă care pândeau liniștite. Emma numără șapte lei și trei gheparzi.

– Nu-i atacă? murmură, îngrozită.

– Numai dacă le e foame. Probabil sunt sătule, nu sunt în stare să se deplaseze.

– Dar celelalte animale nu-i văd?

– Îi văd, dar nu le pasă.

Scopul lor este să găsească apă.

Tânra privi o zebră, cu o privire sticloasă, apărând din junglă, trecând pe lângă mașina lor și coborând spre mocirlă. Animalul se opri o clipă ca să-și scoată piciorul din noroi; încercă să sape în căutarea apei. În cele din urmă porni din nou. Aproape ieșise din mlaștină când o atacară leii. Totul se termină într-o clipă.

Parcă ar fi fost o scenă de coșmar. Animalele mureau de sete. Cele de pradă, răpuse de căldură, stăteau la pândă. Pe sus, se roteau vulturii care-i dădeau impresia că presimțeau moartea. Peste tot unde era vreo mortăciune, erau prezenți, gata să adune rămășițele după ce leii terminau de mâncat.

Singura speranță în acest spectacol macabru, erau gardienii, care aveau grijă să salveze puii nejutorați. După ce o întrebă dacă putea să rămână singură, Stewart se duse la ei. Mult timp, Emma privi devotamentul micului grup de oameni. Soarele îi ardea; mocirla le imobiliza picioarele, dar ei își continuau treaba, scoțând animalele din glod, dându-le puilor să bea cu biberonul. La un moment dat, îl văzu pe Stewart ștergându-se pe frunte, clătinând din cap în semn de răspuns unui tovarăș; chipul lui exprima furia sau disperarea. Se duse din nou în mlaștină.

Îl văzu luând în brațe un puiuț de antilopă impala. Se purta cu micuțul animal cu o grijă infinită, astfel încât Emma se topi de dragoste pentru el. Cu puiul în brațe, el se apropie de mașină și deschise portiera. Văzu un biberon între degetele lui.

– Crezi că poți să-l faci să bea lapte?

– Ah, da!

Se pregătea să plece, dar ea îl reținu o clipă.

– Stewart, o să fie bine? Leii ăștia…

– Totul o să fie bine. Avem puști, dar n-o să avem nevoie de ele.

Îi zâmbi, dar oboseala și disperarea i se citeau în priviri.

– Hrănește-l pe micuț pentru mine. În felul ăsta o să mă ajuți.

Se aplecă repede s-o sărute și o zbughi. Stângace, Emma așeză animalul pe genunchi. N-avea nimic în comun cu un pisoi sau un cățeluș, care s-ar fi adaptat fără nicio problemă după contururile trupului său. Stătea în picioare și, speriat, se zbătu câteva clipe încercând să scape. În fine, ca și cum ar fi înțeles că-i era prietenă, se liniști și se cuibări în brațele ei. Cu ochi mari, de un negru strălucitor, se ridică spre ea încrezător, și, când îi apropie tetina de gură, gemu încetișor. Copleșită de un val cald de compasiune, îl privi cum bea.

– Parcă ești un Bambi micuț, murmură ea. Un Bambi micuț și drăguț. Mama îmi citea povestea ta, când eram mică.

Maică-sa ar fi fost stupefiată dacă și-ar fi putut vedea tânra, singură într-un jeep, sub arzătorul soare african, înconjurată de lei, gheparzi și tot felul de alte animale sălbatice, dând să sugă cu biberonul unui pui de antilopă impala.

" Niciodată n-am să mai plec din Anglia", își spuse în sinea ei.

Revedea căsuța părinților, cu trandafirii cățărători, caprifoii, narcisele și ciuboțica-cucului. Lăsând-o să plece în Africa, părinții ei de bună seamă nu-și închipuiseră sălbăticia, patima care domnea în aceste locuri și care o cuprinseseră pe de-a-ntregul. Scena care se desfășura în fața ochilor ei degeaba o dezgusta. Iubea locurile astea, viața de aici, comunicarea cu natura, creaturile din junglă, farmecul, frumusețea și cruzimea aceasta care reprezentau însăși esența vieții și a morții.

Stewart se întoarse, îl luă pe pui și-l duse celorlalți. După aceea, urmă un pui de kudu, apoi un pui de zebră. Emma îi hrăni pe toți, îi legănă, încântată de ideea de a îngriji animale rătăcite în jungla africană.

Ziua trecu pe nesimțite. Soarele era din ce în ce mai arzător, animalele din ce în ce mai numeroase, căutând cu disperare apă. Deasupra, vulturii planau răbdători. Animalele carnivore sătule, așezate deoparte, dormeau, așteptau, pândeau.

Pentru o clipă, Stewart se apropie de mașină. După ce se șterse cu batista pe fața transpirată și plină de praf, scoase un termos și câteva sandvișuri.

– Îmi pare rău că te oblig să suferi cu noi, spuse el în vreme ce ea îi turna cafea.

– Nu sufăr deloc. Stau bine.

– Dar e o căldură toridă… și nu ești obișnuită cu așa ceva.

– Nici nu mi-am dat seama, spuse cu sinceritate. Aș vrea doar să pot să vă ajut mai mult.

– Ne ajuți destul, spuse Stewart zâmbind. Având grijă de puii pe care ți i-am adus, ai disponibilizat un gardian care să poată scoată animalele din mlaștină. Nu-ți pare rău c-ai venit?

– Nu, nu, Stewart. Sunt sinceră când spun asta. Se întrerupse, căutând un moment în care să-și exprime sentimentele.

– Firește, nu-mi place deloc să asist la un asemenea spectacol și la o asemenea suferință, dar mă bucur că sunt aici. Am… am impresia că fac ceva important.

Bărbatul o privi mai atent. Emma se întrebă o clipă ce urma să-i spună.

El se mulțumi însă să zâmbească și se aplecă să-i șteargă cu batista fruntea transpirată.

– Îmi pare bine, Emma.

Se trase înapoi și oftă.

– Bine, la treabă! Ceasurile trecură unul după celălalt. Arșița soarelui se domoli. Venise vremea să plece.

– Nu e prudent să conduci noaptea, îi spuse Stewart însoțitoarei, când porniră în sfârșit pe drumul către Skukuza.

– Cred că ești mort de oboseală, murmură tânăra.

– Mda…

– N-aș fi crezut niciodată că ai o treabă așa de greu de făcut.

– Aveai impresia că stau toată ziua în tabără așezat la umbră, bând răcoritoare? E o meserie care nu e prea apreciată!

– E o meserie pentru un bărbat, răspunse ea simplu.

– Asta așa e.

O privi o clipă, cu o expresie indescifrabilă.

– Asta așa e, repetă el. Părea foarte obosit, și se hotărî să-l lase în pace, ca să nu mai fie nevoit să se concentreze și asupra discuției pe care ar fi purtat-o. Liniștea dintre ei era a două ființe care trăiseră aceeași experiență, care împărtășeau aceleași gânduri și nu aveau nevoie de cuvinte ca să comunice. În întunericul din ce în ce mai dens, Emma se gândea:" Sunt fericită. Ziua a fost obositoare, neașteptată, dar și însuflețită."

Impresia că ajutase animalele să supraviețuiască îi adusese o imensă satisfacție. Ziua aceea, știa foarte bine, avea să-i rămână multă vreme în minte.

Capitolul 7

După această zi demnă de ținut minte, viața Emmei căpătă parcă o nouă dimensiune. Stewart îi cerea din ce în ce mai des să-l însoțească. Îi arăta ceea ce unui turist obișnuit nu-i era dat să vadă niciodată. Îi vorbea despre munca lui, de visurile despre Parc și despre animale.

Îi mai vorbea și despre el însuși… însă niciodată despre perioada în care fusese cu Mary.

Se părea că o acceptase ca pe o prietenă, nu doar ca pe o simplă vizitatoare care venise să vadă câtva timp Parcul, după care să se întoarcă la civilizație. Stewart îi spunea uneori că era prin esență un singuratic. Ținuse în el toate gândurile pe care le scotea la lumină acum.

Dar, apreciind totuși clipele petrecute împreună cu el, i-ar fi plăcut să-l audă spunându-i cuvinte care să-i dea speranțe în legătură cu un viitor comun. Încet, implacabil, timpul trecea. După trecerea celor trei luni, trebuia să-și facă valiza, să-și ia aparatele, să

arunce o ultimă privire bungaloului care o adăpostise și să plece înapoi, în Anglia.

Or, acum știa că vroia să rămână în Africa, în rezervația asta, împreună cu bărbatul pe care-l iubea, însă până acum Stewart nu-i spusese nimic despre sentimentele lui. Nu-i spusese niciodată că ar vrea s-o vadă rămânând. Surprindea uneori în privirea lui o expresie tulburătoare, împărtășeau momente de tandrețe și înțelegere, dar asta nu era de-ajuns. Dacă vroia s-o păstreze aproape, trebuia să i-o spună.

Poate vroia să rămână fidel amintirii lui Mary; poate că pierderea era încă prea dureroasă ca să se îndrăgostească de altă femeie.

Sau poate Miranda avea un loc important în viața lui… Gândurile acestea aruncau o umbră de neliniște și de tristețe peste bucuria Emmei.

Totuși, bucuria aceasta exista. Îi plăceau orele petrecute în jeep împreună cu Stewart.

Înțelegea din ce în ce mai bine în ce consta munca lui; simțea crescându-i respectul pentru oamenii care își consacrau viața miilor de animale care trăiau în imensa rezervație.

Învăță cum identificau diferitele grupuri, cum evaluau numărul de animale care-l alcătuiau. Află măsurile care se luau pentru prevenirea incendiilor, nevoia care apărea mereu de a găsi apă. Apa era lucrul cel mai prețios în Parc, elixirul vieții de care depindeau toate celelalte.

Mai auzi vorbindu-se despre braconieri, persoane pe care gardienii nu le puteau suferi.

În ziua aceea, mergeau pe drumul care ducea spre sud, la Malelane. Stewart vorbea despre braconieri, și Emma se întoarse să-l privească.

– Sunt o amenințare teribilă, spuse el. Dac-aș putea, i-aș lega de picioare într-o capcană și i-aș privi cum se zbat în cele mai cumplite suferințe, încercând să scape.

– Sunt deci atât de mulți? întrebă tânra.

– Da, sunt destui. Din când în când, reușim să-i facem să se liniștească pentru un timp. Dar, când se cred în siguranță, o iau de la capăt.

– De ce fac asta?

Se gândea la capcanele puse în pădurile englezești, ca să prindă iepuri și alte animale care se puteau mânca. Dar ce rost avea braconajul în Parc?

– În primul rând, prind antilope; asta înseamnă carne uscată care se vinde bine. Elefanții sunt căutați pentru fildeș și alte animale pentru blană. Braconierii găsesc mereu câte ceva avantajos de vândut.

– Cum fac asta, Stewart?

Nu le este frică? Și leii?

– N-ar trebui să-ți spun asta…

Îi zâmbi, cu o expresie malițioasă.

– Dacă-ți spun, ai să te duci în junglă să faci fotografii de fiecare dată când unghiul de fotografie din mașină n-o să ți se pară satisfăcător.

– Vrei să spui că, până la urmă, animalele sunt dresate ca la circ?

Emma schiță bosumflarea. Astea erau clipele care-i plăceau cel

mai mult, cele când între ei nu era nici cea mai mică neînțelegere sau când se tachinau puțin.

– Dacă-ți fac asemenea mărturisiri, n-o să mă ierți niciodată.

Tânăra mimă că se gândește.

– Nu, nu cred. Mi-ar părea rău gândindu-mă la toate clișeele minunate pe care le-aș rata.

– În cazul ăsta, nu-mi asum riscul.

El continuă, de data asta mai serios:

– Nu, nu trebuie să cobori absolut deloc din mașină ca să te aventurezi în junglă. Dar oamenii care trăiesc aici, o pot face. Cu toate astea, uneori li se întâmplă să mai facă o greșeală, și atunci…

Făcu un gest expresiv.

– Oamenii ăștia s-au născut aici, și-au petrecut toată viața în Parc, cunosc leii, îi înțeleg. Știu când le e foame, când sunt gata să omoare. În asemenea momente, n-ar fi nebuni să se aventureze pe drumuri, pe jos. Dar mai știu și că leii nu omoară decât atunci când sunt flămânzi.

– Nu știam, spuse Emma.

– Nu știi multe lucruri, domnișoară, spuse bărbatul râzând. Și nu vreau să te învăț prea multe. Dar ăsta e adevărul: leul omoară doar când îi e foame. Alte animale sălbatice omoară de plăcere: de exemplu, tigrii. Dar în Africa, nu sunt tigri.

– Sunt deci momente în care poți să stai fără niciun pericol în junglă?

– Da. Totuși, nu mereu e prudent să faci așa ceva. Ai văzut deja o turmă de antilope rămânând lângă o baltă chiar atunci când se apropie un leu, nu?

– Da, și am luat asta ca pe o prostie.

– Totul e să-l cunoști. Animalele știu când un leu e sătul. N-o să mai omoare câteva zile.

– Și braconierii știu asta?

– Braconierii?

Bineînțeles.

Expresia feței lui Stewart deveni sumbră, severă.

– Au făcut multe pagube pe aici, în ultima vreme.

– Nu prea înțeleg, Stewart: cum știi când au prins un animal?

– Oamenii ăștia pun capcane. La început, trec pe la ele regulat. Dar, când nu mai au nevoie, capcanele rămân în junglă. Animalele se prind în ele, nimeni nu vine, și săracele sunt abandonate, pradă unor suferințe teribile.

– Ce cumplit! murmură tânăra, cutremurându-se.

– Da. Asta încercăm să eliminăm. Braconajul este pedepsit sever, dar aduce bani buni.

Totdeauna se găsesc niște oameni gata să-și asume riscul. E ceva absurd, nu crezi?

Emma nu mai spuse nimic. Se gândea la reacțiile diferiților oameni față de animale. Pe de o parte, erau gardienii, cei care păstrau rezervația, Stewart și colegii lui, care vroiau un singur lucru: să protejeze animalele sălbatice, să le apere de pagubele pricinuite de secetă și de toate celelalte primejdii care le amenințau. Pe de altă parte, erau braconierii și vânătorii, pentru care vânătoarea reprezenta un moft sau un mod de petrecere a timpului liber, cărora nici nu le păsa de suferințele pe care le pricinuiau.

– E ceva absurd, aprobă Stewart, și noi suntem la mijloc, pentru moment.

O dată în plus, tânăra lua cunoștință de ceva care scăpa turiștilor obișnuiți.

– Bănuiam traficul ăsta, de câtva timp. Ajunseseră niște zvonuri până la urechile noastre. În ultimele săptămâni, am primit rapoarte despre animale cu răni grave. Mor de foame, pentru că rănile le împiedică să se hrănească.

– Ce faceți când le găsiți?

– Le omorâm, îi răspunse scurt. Le urmărim. Ne trebuie câteva zile ca să găsim animalul, dar mergem până la capăt și, când îl găsim, încercăm să fim miloși.

– Turul de astăzi are vreo legătură cu braconierii?

– Da, din păcate.

Bărbatul tăcu câteva clipe. Când începu să vorbească din nou, avea glasul calm, stăpânit, ceea ce, Emma știa, îi trăda furia.

– Ne-au fost semnalați niște elefanți prinși într-o capcană. Au ieșit de acolo, dar se pare că unii sunt răniți. A fost găsit unul, a cărui trompă rămăsese prinsă.

– Ah, nu! reacționă Emma, îngrozită la gândul torturii îndurate de animal.

– Știi ce înseamnă asta?

– Trebuie să sufere…

– Da, dar e altceva și mai rău. E înfometat. O să moară.

– De ce, Stewart?

– Nu mai poate să-și folosească trompa, nu se mai poate hrăni.

– Groaznic!

– Uneori, în asemenea cazuri, elefantul încearcă să scape de capcană frecându-se de copaci, dar, în general, eforturile îi agravează rana, explică gardianul cu glas neutru. Trebuie să găsim elefantul.

– Cum…?

– Gardienii și urmăritorii sunt în căutarea lui de câteva zile. Nu prea m-ai văzut în ultima vreme… Eram cu toții în junglă, încercând să găsim urmele animalului.

– Și le-ați găsit?

– Nu suntem siguri; sunt foarte mulți elefanți, dar continuăm căutările.

– De ce m-ai adus, astăzi?

– Pentru că n-am venit să mă afund în junglă. Am venit doar să iau niște informații de la gardieni. Să dea Dumnezeu să găsim animalul… Nu poate să reziste mult timp.

– Ce se va întâmpla dacă nu-l găsești?

– Nici nu vreau să mă gândesc… Știi, Emma, ceilalți elefanți ar putea să pună capăt suferințelor tovarășului lor.

– Cum așa?

– Uneori, când unul dintre ei e foarte bolnav, îl ajută să găsească mâncare, dar când e grav rănit, când știu că o să moară, îl omoară ei, ca să-l scape de o agonie prelungită.

Interlocutoarea îl privi, stupefiată. El continuă, de data asta emoționat:

– De fapt, e mai bine așa. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știm despre animale. Se ghidează după instinct, și de multe ori există logică în acțiunile lor.

Când un elefant e omorât de ceilalți, nu e fără judecată… spre deosebire de oameni, care omoară de plăcere.

La Malelane, Emma se duse să se plimbe, în timp ce Stewart își vedea de treburile lui.

Când îl văzu căutând-o, se duse la el.

– Hai să mâncăm, spuse el, dar repede. Trebuie să mă întorc, din păcate.

– E perfect, Stewart, îi răspunse imediat.

Vroia doar să fie împreună cu el; toate celelalte n-aveau nicio importanță. Ar fi vrut să i-o spună.

– Mulțumesc, Emma.

Stewart zâmbi și își trecu o mână peste frunte, cu un gest obosit.

– Ești foarte înțelegătoare. Odată, după ce o să se termine toată povestea asta, aș putea să mă revanșez.

Erau în drum spre Skukuza, când o anunță:

– Mâine seară avem un film.

– Da? replică tânăra întorcându-se spre el

– Vrei să-l vezi împreună cu mine?

– Cu plăcere. Își luă o mână de pe volan ca s-o mângâie, lucru care o făcu să se simtă fericită.

Mergeau cu viteza limită, fără să vorbească, într-o deplină armonie. Emma n-ar fi renunțat niciodată la viața asta, care pusese stăpânire pe simțurile și pe imaginația ei, cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Cu toate astea, dacă Stewart nu-i cerea să rămână, trebuia să plece, după terminarea celor trei luni. N-ar fi avut niciun pretext să mai întârzie și nu putea să devină o turistă permanentă.

Mai erau câteva săptămâni. Ideea i se părea insuportabilă și se gândea cât mai puțin la ea.

Chiar dacă Lance ar fi cerut-o în căsătorie, cum făcuse aluzie de câteva ori în glumă, nu putea să folosească pretextul ăsta ca să rămână. Ba dimpotrivă, trebuia să-l refuze; pe de o parte, nu-l iubea și nu putea să se mărite cu el; pe de altă parte, chiar dacă accepta, i-ar fi fost imposibil să trăiască în Parc ca soția lui, și să-l privească pe bărbatul vieții ei văzându-și de treburi. Ar fi fost mai rău decât dacă ar fi plecat, cu certitudinea de a nu-l mai vedea niciodată pe Stewart.

Capitolul 8

În dimineața următoare, Emma întârzie mai mult în tabără. Spera ca Stewart s-o invite să-l însoțească, dar nu-l văzu nicăieri. Încet, coborî până la râu, apoi se întoarse la magazin. Acolo, îl văzu pe Lance.

– Bună dimineața, spuse ea vesel. Cum îți merge în dimineața asta?

– Mult mai bine, pentru că te-am văzut, draga mea. N-ai plecat încă?

– Nu. Am să plec, dar mă simt puțin obosită.

O privea cu o expresie curios de amuzată.

– Îl căutai pe Stewart? Nu-i aici.

– Nu, nu-l căutam, spuse ea, puțin dezorientată de sinceritatea lui.

– Iartă-mă, draga mea. Credeam că el este principala ta ocupație.

Enervată, se întreba dacă lăsa să i se vadă sentimentele pe față.

– Uite cum stau lucrurile, Lance! Sunt liberă și cred că pot să-mi folosesc timpul așa cum cred, fără să tragi concluzii pripite, da?

– De acord, de acord, veni răspunsul, ironic. Aș fi mulțumit dacă nu ți-ai face griji pentru ce face Stewart.

– Ascultă, ce-ar fi să schimbăm subiectul?

– Am înțeles. Dar vezi să nu te obosești.

– De ce?

– Diseară rulează un film.

– Aha! reacționă ea, imediat în defensivă.

– Emma, vrei să vii cu mine?

– Îmi pare rău, Lance, dar nu pot.

– Stewart te-a invitat deja?

– Da…

– Înțeleg.

Lance căpătă deodată o expresie glacială.

– Foarte bine, Emma. Pe curând.

Se răsuci pe călcâie să se întoarcă la problemele lui. Dezorientată, tânăra ieși din magazin.

Fără grabă, se duse la locul ei preferat, aproape de râu. Cu coatele sprijinite de gardul despărțitor, cu bărbia în palme, contemplă jungla. Dar de data asta nu se uita după animale; se gândea la cuvintele lui Lance. Oare cei din jurul ei începeau să-și dea seama de sentimentele pe care le avea față de Stewart? Dar el însuși știa?

Absorbită de propriile gânduri, nu mai era atentă la nimic. Auzi un glas:

– Salut, Emma.

Se întoarse, cu ochii sclipind de plăcere.

– Johny! Nu te-am auzit când te-ai apropiat.

– Știu. Cum spune mama, erai "în altă lume".

– M-am întors. Și a venit timpul… Ce-ai zice să mergem să facem o tură, Johny?

– Bineînțeles! răspunse puștiul, încântat.

– Ne întâlnim la mașina mea, peste zece minute?

Se duse să-și caute aparatele în bungalou, întârzie o clipă să privească acuarela agățată deasupra patului ei și floarea așezată pe noptieră. Vedea în acest cadou o intenție… care nu existase niciodată? Își petrecu peste umăr curelele aparatelor și se duse să-l întâlnească pe Johny. Ca întotdeauna, văzându-i chipul plin de pistrui, se simți liniștită. Îi zâmbi și ieși din tabără.

– Unde mergem, Johny?

– Unde vrei, răspunse el nonșalant.

– Nu te cred! spuse Emma râzând. Ai un creion care îți iese din buzunar. Și nu e micul bloc de desen cel care face cocoașa asta ?

– Nu pot niciodată să te păcălesc! protestă puștiul râzând la rândul lui.

– Atunci, e clar, mergem la iazul hipopotamilor.

Pe la jumătatea drumului, îl întrebă:

– Cum îți merge tabloul?

– Binișor, dar mai am mult de lucru.

– Din partea mea, știi, îmi place să merg acolo. Și tatăl tău, sunt sigură, are lucruri mai bune de făcut.

– Da… Mai ales acum, spuse puștiul, încruntându-se. Sunt în căutarea unui elefant care a fost prins într-o capcană.

– Am auzit ceva. Încă nu l-au prins?

– Nu, nu încă. Dar sunt pe drumul cel bun.

– Cine sunt "ei", Johny ? Tatăl tău și mai cine?

– Și alți gardieni. E și Stewart.

– Ah… oftă ea.

– Uite de ce nu sunt cu tata, astăzi. Au plecat devreme. Trebuie să meargă o bună parte din traseu pe jos, prin junglă. Tata crede că sunt prea mic ca să mă ia.

"Eu sunt prea neexperimentată. Și sunt femeie." Emma nu spuse cuvintele astea cu glas tare, dar era fericită să știe de ce Stewart nu dăduse niciun semn de viață pe ziua de azi. În același timp, era îngrijorată pentru el.

– Ce crezi, or să-l găsească astăzi? Cei doisprezece ani ai băiatului lăsau să se vadă un pic de experiență, de cunoștințe, de dragoste de animale, ca un gardian adevărat.

– Și când or să-l găsească, ce vor face?

– Depinde.

Petrecură câteva ceasuri liniștitoare pe marginea iazului cu hipopotami. Johny desena, iar Emma, așezată pe pietre, îl asculta nu cu prea multă atenție, și se bucura de căldura soarelui pe față și pe mâini.

Locul era foarte frumos, umbrit de copaci, împrejmuit de pietre mari, negre. De multe ori, hipopotamii rămâneau complet sub nivelul apei, dar i se întâmplase să-i vadă și ajungând pe malul celălalt. Erau animale neîndemânatice, în aparență inofensive.

Tânăra își amintea prima oară când Johny o adusese acolo. Șovăise să coboare din mașină; se aștepta în fiecare clipă să vadă

apărând un leu din spatele unui ufiș. Dar băiatul îi arătase un panou care dădea voie vizitatorilor să iasă din mașină. Prin urmare, Stewart confirmase spusele lui Johny; aici nu venea niciun animal de pradă.

După-amiaza se termina când se întoarseră în tabără. Emma se întreba dacă gardienii se întorseseră, dar băiatul se duse în căutarea tatălui său și se veni spunând că nu sosiseră încă. Nu peste mult timp, urma să se închidă poarta. Fără îndoială, își vor petrece noaptea în altă tabără.

Era profund decepționată. Sperase să petreacă seara asta împreună cu Stewart. Își punea întrebări și în legătură cu siguranța lui.

-Vrei să facem un grătar, Johny?

-Mi-ar fi plăcut, Emma, dar mama mă așteaptă.

Emma își pregăti ceva sumar de mâncare. În jurul ei, vedea focurile arzând, ajungeau până la ea mirosurile apetisante de carne prăjită, auzea vorbăria copiilor. Se simți deodată singură, parcă ținută departe de lume. Taberele din Parc păreau rezervate grupurilor de familii sau de alte feluri.

Îi auzea pe copiii surescitați vorbind despre filmul pe care aveau să-l vadă dar, în lipsa lui Stewart, ea nu vroia să se ducă să-l vadă. Se gândi să se culce devreme.

După o cină frugală, spălă vasele și ieși să facă o plimbare scurtă. Din cauza filmului, oamenii mâncaseră mai devreme. Nu după mult timp, copiii îmbrăcați în pijama și părinții, încărcați cu pături și perne, se duceau spre poiana unde fusese instalat un ecran. Aici,nimeni nu se interesa de ea. De altfel, dacă unii începeau să-și

dea seama de sentimentele ei pentru Stewart, cum lăsase Lance să se înțeleagă, absența ei, pentru cei care o cunoșteau, ar fi fost și mai clară.

Își găsi un loc, se așeză cât mai confortabil și se uită în jur cu un interes amuzat. Ședințele de cinema nu erau rare, în tabără; totuși, de fiecare dată, creau o atmosferă însuflețită, de așteptare.

Își dădu deodată seama că era cineva lângă ea și ridică ochii. Lance stătea în picioare, în apropierea ei.

– Singură? întrebă, înălțând sprâncenele.

– Da.

– Prietenul a uitat de tine?

– Of, Lance, ești un nesuferit! protestă ea râzând, ferm hotărâtă să nu se lase antrenată într-o ceartă. Stewart e în căutarea elefantului rănit. Ieri, când m-a invitat, nu s-a gândit c-o să se întâmple așa ceva.

– Hmm, mormăi gânditor tânărul. Oricum aș fi, poate am multe defecte, dar nu sunt ranchiunios. Pot să stau cu tine?

– Bineînțeles. Fu bucuroasă să-l vadă așezându-se alături. Îi plăcea Lance. Cu toate copilăriile lui, era prietenos, fermecător și chiar seducător, cu zâmbetul lui sclipitor. Adusese cu el o pătură .

– Ridică-te o clipă, spuse el.

Îl ascultă. El întinse pătura pe jos și se așezară pe ea.

– E mai bine, nu?

– Mult mai bine.

Până la urmă, își spuse că o să petreacă o seară plăcută. Începu filmul. Era vorba de un documentar despre albine, după care mai urmară alte două. Emma avusese o zi obositoare, la fel ca cea

dinainte. Își simțea ochii începând să se închidă și începea să clatine din cap.

– Plec, Lance. Sunt foarte obosită.

– Doar n-o să mă lași singur, Emma! Fii drăguță și mai rămâi.

– Bine… Dar mi-e răcoare. Mă duc să iau ceva de îmbrăcat.

Dădu să se ridice, dar el o opri.

– N-are rost. Uite… apleacă-te puțin. Trase de pătură, lăsând doar cât să se poată sta pe ea și, împreună, se înfășurară cu restul.

– E bine așa?

– Mda.

– Cu atât mai bine. Dacă adormi, poți să-ți rezemi capul de umărul meu. Nu te vede nimeni.

– Ești drăguț, Lance, îi spuse, recunoscătoare.

Începea filmul următor. Sprijinită de vecinul ei, încerca să țină ochii deschiși, să se concentreze asupra a ceea ce avea să urmeze. Nu vroia să adoarmă. O clipă, se pomeni închizând ochii și-i deschise din nou cu un efort de voință…

Când se trezi, filmul se terminase. Capul îi alunecase pe umărul lui Lance, și se odihnea pe pieptul lui. Lângă ei, în picioare, stătea un bărbat. Stewart!

– Of! făcu Emma, ridicându-se brusc. El nu spunea nimic.

– Stewart! Nu știam că te-ai întors.

– Îmi dau seama, spuse el.

– Stewart…

Își dădea seama ce putea să credă văzându-i așa, înghesuiți sub pătură, strânși unul în celălalt.

– Da?

– Am promis să te însoțesc, dar nu erai acolo… Eram singură… Lance a venit la mine…

Se opri; complica și mai mult situația. De altfel, își spuse deodată, de ce căuta să-și ceară scuze? Nu făcuse nimic rău.

– De altfel, n-ai de ce să faci din asta o dramă! reluă Emma, puțin furioasă.

– Tu faci din asta o dramă, remarcă Stewart liniștit. Cred că n-am spus nimic. Nici Lance.

– Dar asta-ți citesc pe față… ca și cum aș fi greșit. Te-am căutat, dar nu te-am găsit.

– Ne-am întors foarte târziu, după închiderea oficială a porților.

– N-aveam de unde să știu. Și… nu te-am văzut nicăieri.

– Am avut de întocmit un raport.

– Ah… Elefantul, își aduse ea aminte într-un târziu. L-ați găsit până la urmă?

– Da.

– Cum era?

– Jumătate din trompă era sfâșiată de capcană. Era într-o stare foarte proastă.

Vorbea pe tonul acela calm, neutru, care ei nu-i plăcea.

– L-am omorât, adăugă Stewart.

– Oh, ce cumplit… ce cumplit!

– Da… Se mai uită o clipă la cei doi tineri, cu o expresie detașată, după care le spuse noapte bună și se îndepărtă.

– Ei bine, remarcă Lance, e fermecător curtezanul tău, dar nu prea știe să piardă, nu?

– Chiar îi promisesem să-mi petrec seara cu el, explică Emma.

– Dar ai văzut că nu era aici și n-ai vrut să vii singură. Atunci, te-ai mulțumit cu mine… să-l înlocuiesc, spuse însoțitorul, mâhnit.

Tânăra se întoarse imediat spre el.

– Oh, Lance, nu e vorba de așa ceva!

– N-am fost niciodată altceva, nu? Nu-i așa, Emma?

Îl privea, îngândurată. În oarecare măsură, avea dreptate. Îi plăcea, se simțea bine când era cu el, dar sentimentele față de Stewart și Lance nu se puteau compara. Nu iubea decât un singur bărbat. Ceilalți îi puteau fi prieteni, dar nimic mai mult.

– În felul cum o spui, e cumplit, oftă tânăra.

– Dar e adevărat, nu?

– Nu, Lance, n-o lua așa. Nu te-am considerat niciodată un… înlocuitor.

– Dar nu mă iubești… Păcat, Emma. Iubești un bărbat care nu te va iubi niciodată. Te-am prevenit în legătură cu asta, îți aduci aminte? Fără să răspundă, tânăra se ridică și îndepărtă firele de iarbă care i se agățaseră de pantaloni.

– E timpul să mergem la culcare, Lance. Mă însoțești?

– Știi bine. Am adus o cutie cu cacao și două căni. O să luăm niște apă caldă pe drum. Este exact ce ne trebuie la ora asta târzie, pe răcoarea asta.

– Ai luat două căni? Dar nu știai că am să fiu cu tine, nu-i așa, Lance? Cu ochii ațintiți asupra ei, în întuneric, el nu răspunse imediat.

– Speram asta… spuse până la urmă.

– Lance, știai… că Stewart se întorsese?

– De unde să știu? Haide, Emma, acum o să mă consideri vinovat, sub pretextul că am o cană în plus?

– Nu, firește.

– Atunci, bem ciocolata despre care vorbeam?

– Mulțumesc, Lance, mi-ar face plăcere.

După ce-și goliră cănile, se duseră să le spele.

– Și acum, spuse tânăra, e timpul să ne spunem noapte bună.

Când ajunse în camera ei, se dezbrăcă repede, își puse pijamaua pe ea și, așezată pe marginea patului, contemplă floarea din vaza care stătea pe noptieră. În cele din urmă, se strecură între cearșafuri și stinse lumina.

Trecu mult timp până să adoarmă. Zgomotele junglei africane ajungeau până la ea. Auzi un elefant mugind. Undeva, un leu răcni.

Pe câmp, în jurul ei, era din ce în ce mai liniște; râsetele, glasurile, cântecele se stingeau. Dar Emma încă nu dormea.

Ce crezuse oare Stewart, când îi găsise împreună, astă-seară? Totuși, nu se simțea deloc vinovată. Era singură, Lance la fel: uniseră două singurătăți. Lance adusese o pătură, cum făcea toată lumea, ca să se apere de frigul ce se lăsa după apusul soarelui. Era obosită; se sprijinise de el, ca un copil lângă tatăl său.

Însă Lance nu era tatăl ei, și ea, Emma, nu mai era un copil. Lance era un bărbat seducător, amabil. Ea era femeie. Și Lance era gelos. Cât despre Stewart… și el era bărbat.

Bănuielile Emmei se treziră. Lance știa de întoarcerea lui Stewart? Știa că, mai târziu, va veni s-o caute? Nu, era o presupunere absurdă. Nici Johny nu știuse de întoarcerea gardienilor. Cu toate astea, ultimul gând al Emmei, înainte de a adormi, luă forma unei întrebări; dacă Lance știa, de ce se purtase așa?

Capitolul 9

O neplăcere nu vine niciodată singură, Emma își dăduse deja seama . La trei zile după fiascoul cu vizionarea filmului, Linda Willis organiză o recepție. Fiind soția unui gardian, Linda se hotărâse să-și sărbătorească aniversarea. Invită tot personalul din tabără, și Emma, în calitate de turistă de lungă durată, fu invitată și ea.

Toată ziua aceea, tânăra își petrecu timpul întrebându-se dacă să paticipe sau nu la serată. Putea să folosească drept pretext o migrenă, o insolație… Dar, își reproșă imediat prostia, își aduse aminte de hotărârea de a fi puternică, de a nu-și da pe față sentimentele. În felul ăsta, șovăi până în ultima clipă. În momentul acela, așezată lângă o baltă, locul unde îl cunoscuse pe Stewart, își dădu seama ce prostie era pe cale să facă.

N-avea niciun motiv să nu se ducă la recepție. Dacă Stewart ar fi fost surprins s-o găsească în compania lui Lance, ar fi fost o copilărie din partea lui, și nu putea să facă nimic. Până la urmă, nu căutase intenționat prezența tânărului.

Dacă Stewart ar fi fost acolo, ar fi mers cu el să vadă filmul. De unde să știe că se întorsese?

Cu toate astea, apărea o bănuială: Lance știuse. O convinsese să stea lângă el, sub pătură, doar în scopul de a provoca un incident.

Oh, bărbații! Pretindeau că femeile sunt de neînțeles… însă bărbații erau niște creaturi imposibile… geloase, exigente, complexe.

Emma reveni la seara aceea. Era perfect sănătoasă și asta se vedea clar. Dacă ar fi spus că avea o migrenă, nu l-ar fi păcălit pe Stewart, și Lance ar fi râs de ea.

Se va duce la serată, naiba să-i ia pe amândoi. Poate avea să găsească un al treilea bărbat, ca să-i facă să turbeze pe ceilalți doi.

Rămânea o problemă: cum să se îmbrace? Bineînțeles, n-avea o garderobă prea mare. Adusese o fustă lungă de bumbac, cu un corsaj foarte simplu și o rochie bleu, pe care o purtase de câteva ori la niște serate, în Anglia. Putea s-o aleagă pe una sau pe cealaltă.

Sau … rochia roșie. Uneori, seara, înainte să urce în pat, o scotea din șifonier s-o privească. Mângâia țesătura și parcă retrăia clipele petrecute împreună cu Stewart. Atunci, fuseseră într-o perfectă armonie.

Și chiar mai mult de atât…

Acum, era supărat pe ea, fără motiv… era glacial, distant. Emmei i se întâmpla uneori să vrea să-l vadă dând frâu liber furiei. Chiar dacă ar fi ajuns să se certe, ar fi avut ocazia să se explice, să pună lucrurile la punct. Dar, când se vedeau întâmplător, se găsea în fața acestei răceli, acestei politeți scrupuloase… în fața unui străin.

Se hotărî până la urmă să poarte fusta lungă și o bluză cu croială clasică. Se va coafa puțin altfel, și va arbora un zâmbet nepăsător.

În după-amiaza aceea, se întoarse în tabără devreme. Înainte de a face un duș, deschise dulapul și mângâie rochia roșie, dar scoase cealaltă ținută, pe care o așeză pe pat.

Când se întoarse de la duș, cu părul umed și buclat, culoarea lui era mai vie. Se pieptănă, își rujă buzele, se îmbrăcă. Odată gata, se privi în oglindă, înainte de a se apropia de floarea din vază. Deodată, clătină din cap. Repede, își scoase hainele, le puse în dulap și scoase rochia pe care o îmbrăcă imediat.

Se uită la ceas. Era timpul să plece.

Lance o văzu primul.

– Emma! Ești… încântătoare!

Zâmbetul care-i lumina chipul i se păru mai sincer ca de obicei.

– Absolut încântătoare!

– Mulțumesc.

Se întoarse să-l privească pe Stewart. Și el o privea. Nu mai avea chipul straniu din ultimele trei zile; nu avea nici expresia pe care i-o cunoscuse la Pretoria. O contempla cu o gravitate care îi rămânea indescifrabilă.

– Stewart…

Bărbatul întinse o mână spre ea. Se duse să se apropie de el, când mai apăru o femeie. O femeie foarte drăguță… Miranda.

– Vă cunoașteți, nu-i așa?

Stewart era din nou lipsit de personalitate.

– Bineînțeles. Ce mai faci, Miranda?

Emma zâmbea, dar în adâncul sufletului, plângea.

Miranda era acum lângă Stewart; îi petrecu un braț pe sub al ei, și el nu făcu niciun efort să se împotrivească.

– Da, ne-am întâlnit… E tânăra fotografă. Nu știam că mai este aici. O să stai mult?

Tonul era dezinvolt, dar Emma, surprinsă, sesiză o intenție bine definită. Deci, nici Miranda nu era sigură de poziția ei?

Din fericire, nu rămaseră singuri mult timp. Linda organizase bine recepția și invitații se găsiră nu după mult timp în jurul focurilor, stând de vorbă și râzând.

Mâncarea era așezată pe o masă lungă. Erau platouri cu cotlete și antricoate. Frigărui cu carne de miel, ceapă și ardei verde așteptau să ajungă pe foc, împreună cu coceni de porumb, cartofi, ardei roșii și sparanghel.

Când focurile ajunseră la stadiul de jăratic, bărbații puseră carnea la prăjit în vârfurile unor furci special făcute pentru așa ceva, și arome apetisante se răspândiră în aerul liniștit.

Se făcură glume, se râse. Cea mai mare parte dintre invitați se cunoșteau foarte bine și atmosfera destinsă a seratei dezlega limbile, făcea ochii să sclipească.

Miranda rămăsese lângă Stewart, cu o mână așezată pe brațul însoțitorului ei. Emma se bucură când îl văzu pe Lance apropiindu-se. Într-o mână, ținea două farfurii de carton, în cealaltă, două pahare.

"Vreau să mă bucur de reuniunea asta, își spuse tânăra. Pentru asta am venit: să mănânc sub cerul înstelat al Africii, să ascult în întuneric țipetele animalelor sălbatice, cântecul greierilor. De asta am plecat din Anglia; ca să mă distrez, să râd într-un nou peisaj,

departe de ploaie și de ceață, departe de amărăciunea jurămintelor încălcate, departe de complicații și de reproșuri. Departe de dragoste."

După ce terminară de mâncat, se trecu la dans. În alte împrejurări, în brațele altui bărbat, Emma ar fi fost în al nouălea cer. Mireasma plăcută a arbuștilor exotici se îmbina cu savuroasele arome de friptură. Deasupra capetelor se întindea imensitatea cerului; se auzeau glasuri murmurând; de partea cealaltă a palisadei, care marca hotarul dintre lumină și întunericul junglei, se auzeau din când în când chemările animalelor. De când plecase din Anglia, visase acest univers și, firește, era cât se poate de bine dispusă.

Totuși, nu era nimic. Pierduse orice speranță să-l vadă pe Stewart întorcându-se la ea.

– Liniștește-te, îi spuse Lance. Parcă ai fi un animal sălbatic gata să sară asupra prăzii.

– Iartă-mă.

Se lăsă strânsă în brațele lui. Dragul de Lance! Fusese atât de bun cu ea, încă din ziua în care venise în tabără. Mereu răbdător, înțelegător, prietenos, zâmbitor. I se întâmplase să-și trădeze decepția când ea prefera compania lui Stewart, dar proasta lui dispoziție nu durase niciodată mult. Era totdeauna prezent în planul al doilea. Era dublura, gata să ia locul vedetei dacă era nevoie, își spuse ea. Vru imediat să alunge gândul acesta din minte, dar ăsta era adevărul, știa bine.

Se apropie mai mult de el, ca și cum ar fi vrut să compenseze nedreptatea pe care o făcea în mintea ei. Nu departe, îi văzu pe

Stewart și pe Miranda dansând împreună. O văzu dându-și capul pe spate când râdea, vizibil amuzată de o remarcă a lui Stewart; și el, la rândul lui, începu să râdă. Miranda își așeză după aceea capul pe umărul partenerului și-i cuprinse gâtul cu brațele. Zâmbind și glumind, Emma se simțea sfâșiată în adâncul sufletului de o suferință insuportabilă. Din fericire, amabilitatea lui Lance o mai atenua. Dansau de câtva timp, când Lance o întrebă:

– Emma, pot să te las puțin singură?

– Da, firește.

– Aș vrea s-o invit pe Miranda la dans.

Partenera îl privi surprinsă, dar își reveni imediat.

– E de la sine înțeles…

Îl văzu ducându-se spre Stewart și Miranda: perechea își întrerupse discuția. Tânăra femeie ridică ochii spre partenerul ei și-i spuse câteva cuvinte, înainte de a ajunge în brațele lui Lance. Stewart îi urmări o clipă cu privirea, apoi se apropie de Emma.

Cu gura uscată, privi în jurul ei ca și cum ar fi vrut să găsească pe cineva cu care să vorbească… absolut orice. Refuza situația asta; n-ar fi trebuit să se simtă obligat să vină la ea pentru că rămăsese singură.

– Să nu mă alungi, Emma, spuse o voce gravă, chiar în spatele ei.

– Nici nu mă gândesc la așa ceva… Eu…

– Dar așa s-ar părea. Vrei să dansezi cu mine?

– Da.

Se trezi în brațele lui și avu imediat impresia că se afla pe un alt ring de dans, ca și când nimic nu s-ar mai fi întâmplat de atunci. Dar

își aduse aminte de Miranda. Stewart o invitase pentru că tânăra femeie dansa cu Lance. Farmecul momentului se destrămase. În loc să se bucure în liniște de clipa asta de fericire, simți deodată nevoia să vorbească, dar nu era în stare să spună ce simțea. Discuția forțată parcă era a unei străine.

– E o seară minunată, nu-i așa?

– Îți place?

– Da, e absolut fermecător. Linda e o gazdă extraordinară. Și masa… totul a fost perfect… Și Lance e un drăguț. Exact genul de bărbat cu care îți place să petreci o asemenea seară.

– Emma, parcă ai face un anunț publicitar, comentă Stewart ironic.

– Dar chiar e simpatic. Nu ești de aceeași părere?

Nu-i răspunse și ea își continuă sporovăiala exuberantă, stupidă. Nu putea să tacă. Se temea de o tăcere care ar fi putut să devină stânjenitoare. În același timp, în adâncul sufletului, cineva plângea.

Dansul se termină. Stewart îi mulțumi, o părăsi cu un zâmbet politicos, impersonal. Sfârșitul acestui dans însemna în același timp și sfârșitul a ceva mai important. Sperase degeaba; era mai departe decât fusese vreodată.

Se bucură să ajungă din nou în brațele liniștitoare ale lui Lance. Dansară fără să spună nimic.

Ea își pierduse toată dorința de a umple tăcerea, și Lance însuși devenise straniu de tăcut.

Puțin mai târziu, când zgomotele din tabără se stinseră, după ce toți își spuseră "noapte bună", Lance o luă de mână să facă o scurtă plimbare.

Când ajunseră lângă râu, tânăra îi văzu; o siluetă înaltă și alta, mai scundă. El o ținea de mijloc… ea ridică ochii spre el. Fără să vrea, tânăra se opri. Lance făcu același lucru. Îl văzură pe Stewart aplecându-se spre Miranda ca s-o sărute grăbit. Cei doi plimbăreți se îndepărtară.

Emma își privi însoțitorul; se aștepta să-i vadă expresia satisfăcută din noaptea filmului, dar, curios, pe chipul lui se citea amărăciunea, resemnarea. Dacă disperarea n-ar fi cuprins-o și pe ea, Emma și-ar fi pus niște întrebări, dar se mulțumi să ridice din umeri și uită clipa aceea.

***

Spre marea ei surprindere, după câteva zile, Stewart o invită să iasă împreună. Îi spuse că trebuia să meargă într-o altă tabără; o întrebă dacă ar vrea să meargă cu el.

Ziua începu plăcut, fără un conflict deschis. Emma ar fi vrut contrariul; o ceartă ar fi limpezit atmosfera, ar fi pus capăt tensiunii care se ascundea sub o amabilitate superficială.

Vorbeau, râdeau împreună, având grijă să evite subiectul sensibil. Nici nu veni vorba despre Lance sau despre Miranda. Filmul și serata Lindei parcă n-ar fi existat niciodată.

Tânăra nu putea să se liniștească. Stewart era și el conștient de această tensiune? se întreba ea.

La sfârșitul după-amiezii, se opriră lângă o baltă cu apă.

Emma n-o mai văzuse niciodată. Se găsea pe un drum cunoscut de gardieni, interzis turiștilor. Îi plăcu liniștea și frumusețea poienii însorite. Sub ei curgea râul, cu taluzurile nisipoase pline de urme de animale. La umbra copacilor, la adăpost de soarele încă arzător, păștea o turmă de antilope impala. Era specia cea mai răspândită în Parc, dar Emmei îi plăcea mereu grația antilopelor, felul cum își țineau capul și ochii lor mari și umezi.

– Se spune că uneori animalele seamănă cu oamenii, îi spuse lui Stewart.

– Pe mine în ce grup mă plasezi? o întrebă cu un zâmbet amuzat.

– Egocentricule! spuse ea, ca să ocolească răspunsul. Nu mă gândeam la tine.

Dacă ar fi trebuit să aleagă un animal care să-l reprezinte pe Stewart, ce alegere ar fi făcut? Care ar fi simbolizat mai bine aroganța ce se putea transforma în tandrețe, și spiritul neîmblânzit și independent?

– De fapt, reluă Emma, mă gândeam că unele animale amintesc de unii oameni.

– Atunci, cu ce crezi că semăn?

– Ești incorigibil!

Imediat, se bosumflă. În realitate, atitudinea ironică a companionului ei îi plăcea. Parcă era o mică întoarcere în atmosfera armonioasă care existase între ei. Vroia să facă o diversiune.

– Foarte bine, spuse Stewart râzând. Să nu vorbim despre noi, dar spune-mi ce înțelegi tu prin asta.

– Un gnu, de exemplu… De fiecare dată când văd unul, îmi vine să râd. Am avut un patron care era așa: bombănea tot timpul, era nesuferit, parcă totdeauna se trezea cu fundul în sus și uita să se spele și să se pieptene.

– Formidabil! spuse Stewart, dând capul pe spate ca să râdă din toată inima. Asemănarea asta nu mi-a sărit în ochi niciodată.

– Și vulturii… știi ce-mi amintesc? De babele îngrămădite la un scandal, gata să-și înfigă ghearele într-o victimă…

– Aici, ai dreptate.

Încurajată de interesul lui, continuă:

– În fine, antilopele impala parcă sunt un corp de balet.

– Sunt foarte frumoase, într-adevăr.

– Sunt desăvârșite. Asta…

Arătă un animal care se îndepărtase de celelalte.

– E prima balerină.

Păstrară un moment de tăcere, pierduți în contemplare. Între ei, tensiunea se risipise.

– Uite, Emma, spuse el deodată...

– Unde?

– Acolo… Nu vezi nimic? Masculul, șeful turmei nu l-a descoperit nici el. E un leu, Emma.

– Oh, da…

Acum vedea animalul de pradă care înainta fără zgomot, și a cărui blană se confunda cu peisajul înconjurător.

– Oare…

– Se pregătește să atace. Și îmi pare rău, victima o să fie chiar prima balerină.

– Nu, Stewart, nu se poate!

– Ba da. E prea departe de celelalte…

Se întrerupse brusc. Evenimentele se precipitau. Turma își dădu deodată seama de pericol. Leul atacă. Luată prin surprindere, încântătoarea antilopă nu mai avea ce să facă…

– Oprește-l! strigă Emma.

Credea că impala mai putea fi salvată.

– Oprește asta, Stewart!

Dar n-avea să intervină. Atunci, disperată, încercă să deschidă portiera. În aceeași clipă, mâna însoțitorului o prinse și o strânse cu putere. Când putu să privească iar, totul se terminase.

– De ce n-ai salvat-o?!

– Prostuțo! făcu el, palid de furie. Ce naiba voiai să faci?

– N-ai vrut să faci nicio mișcare! protestă ea.

– Leul trebuie să mănânce…

– Dar nu antilopa aia!

– Asta e jungla, Emma.

Ochii lui Stewart erau de gheață, glasul aspru.

– Jungla are legile ei. Ar fi bine să înțelegi asta cât mai repede!

Deodată, o trase spre el și începu s-o sărute brutal, cu pasiune.

N-a știut niciodată cât durase sărutul acesta. Când își dezlipi buzele de ale ei, tânăra se retrase, toropită, bulversată, incapabilă să gândească.

– Îți cer scuze, articulă el printre dinți.

– Și asta e legea junglei?

– Ți-am cerut să mă ierți.

– Du-mă în tabără, spuse ea cu un glas neutru.

Fără un cuvânt în plus, el puse mașina în mișcare pornind spre Skukuza.

Dezamăgită, Emma privea prin geamul portierei. Nu asta însemna dragoste… Cel puțin, nu așa și-o închipuise. De mult ar fi vrut ca Stewart s-o sărute, dar ar fi vrut cu tandrețe, cu pasiune, nu cu brutalitatea asta, cu asemenea cruzime.

Acum simțea între ei un fel de ostilitate, de așteptare periculoasă. Niciodată nu fusese mai fericită când văzu Skukuza apropiindu-se.

– Pe curând, spuse Stewart pe un ton impersonal, coborând din mașină.

– Da… Mulțumesc pentru masă…

Fără să-i răspundă, el se îndepărtă repede. Emma se întoarse ca să coboare spre râu. Avea să devină imposibil să mai locuiască în tabăra unde lucra Stewart? Trebuia să se întoarcă în Anglia, fără să mai țină seama că-i mai rămâneau câteva săptămâni? Ar fi vrut, dar nu se putea.

Mai avea de făcut fotografii; spera să întâlnească unele animale. Mai multe clișee nu-i plăceau întru totul, și vroia să le refacă. Totuși, nu era singurul motiv.

Avea o obligație față de sine însăși. Niciodată nu mai vroia să se simtă abandonată. Dacă părăsea Parcul acum, ar fi dus peste tot cu ea acest sentiment, convingerea că dăduse altcuiva voie să-i influențeze viața.

Mai avea doar câteva săptămâni. Ar fi făcut mai bine să profite, în ciuda lui Stewart!

Capitolul 10

Odată hotărârea luată, Emma se gândi la scurta perioadă care-i mai rămânea de petrecut în Parc. În loc să colide peste tot în căutare de animale, se va limita să treacă pe la locurile pe care le cunoștea deja : iazul hipopotamilor, bălțile pe la care trecuse, drumurile care coborau până la râu. Uneori, rămânea acolo ceasuri întregi, să vadă animalele care veneau să bea apă, să asculte cântecul melodios al păsărilor exotice. Îi plăcea mai ales pacea, liniștea, impresia de a simți scurgerea infinită a timpului.

O să-i lipsească viața asta. Se gândea la Anglia, se întreba cum va mai fi existența ei acolo. Trebuia să străbată străzile Londrei, să se grăbească să prindă un loc în metrou, să stea sub o umbrelă așteptând să poată traversa o stradă cu circulație intensă. O să-și amintească viața din Africa, părându-i rău de simplitatea, de naturaleța de aici.

Și de Stewart, care nu fusese decât un episod, încerca să-și spună. Trebuia să-l uite. Și -l va uita. Cel puțin, va face tot posibilul.

Mai era și Lance. Nu fără un sentiment de regret, era convinsă că, odată întoarsă în Anglia, va ajunge o umbră palidă. Totuși, petrecea mai mult timp cu el, după serata Lindei și sărutul surprins în apropierea râului.

– O să te mai gândești din când în când și la mine? o întrebă într-o bună zi.

– Deseori, îi răspunse zâmbind.

– Emma…

Îi văzu expresia din privire și nu vru să-l lase să continue.

– Emma, ai putea într-o zi să încerci pentru mine un sentiment mai profund?

– Știi bine că-mi placi foarte mult.

– Îți plac, da, dar te-ai mărita cu mine dacă ți-aș cere?

Nu vroia să-l rănească, astfel încât nu-i răspunse la întrebare. Dacă ar fi întrebat-o altcineva …

– Atunci… Emma?

– Nu, Lance, îi răspunse, cât mai amabil. Prietenie, da, însă căsnicie…

– Din cauza lui Stewart, nu?

– Nici nu se pune problema să mă mărit cu Stewart.

– Atunci…

– Poate încă n-a venit timpul să mă mărit. Te rog, hai să profităm de aceste ultime săptămâni. Ne-am înțeles atât de bine până acum.

– De acord, draga mea.

O privi o clipă și-i zâmbi.

– O să încercăm să ne înțelegem bine până la capăt.

Dragul de Lance! Mereu înțelegător, mereu binevoitor.

Avea să-i lipsească și Johny, cu pistruii lui, pantalonii decolorați, zâmbetul lui poznaș, mâinile pricepute.

În ziua aceea, au fost la iazul hipopotamilor.

– Aș vrea să nu trebuiască să mai pleci, îi spusese.

– Vacanțele se mai și termină. Johny, acuarela ta e gata?

El făcu un pas înapoi, cu creionul în aer, privindu-și creația cu ochi critic.

– Trebuie să mai vin o dată aici. Restul, am să-l termin acasă.

– Toate astea or să-mi lipsească, oftă tânăra.

– Nu ești obligată să pleci, insistă el.

– Johny…

– Ai putea să te măriți cu Stewart.

– Am mai vorbit despre asta și răspunsul e în continuare "nu". Nu te căsătorești pentru așa ceva.

– Dar dacă vrei într-adevăr să rămâi?

– O să înțelegi când o să fii mai mare. În orice caz, Stewart n-ar vrea să se însoare cu mine.

– Ba da, sunt sigur. El…

– Johny, hai să vorbim despre altceva. Unde sunt toți gardienii astăzi? Mi se pare că l-am văzut pe tatăl tău plecând devreme.

Puștiul se încruntă, gânditor.

– Da, au plecat să caute un bivol rănit. Sper să-l prindă. Bivolii sunt totdeauna periculoși, dar când sunt răniți…

– Au plecat mulți gardieni?

– Da… destui.

– Și… Stewart e printre ei? reuși ea să întrebe, cu dificultate.

– Da.

– Ah…

Ar fi mereu atât de îngrijorată știindu-l la ananghie?… Nu, peste câteva săptămâni, nu va mai ști absolut nimic despre el. Or să aibă curajul să-și scrie unul altuia?

– Of, nu li se va întâmpla nimic? întrebă, îngrijorată.

– Nu, nu cred.

Dimineața trecu repede. Uitându-se la ceas, Emma constată cu regret că se apropia ora mesei.

-Ție nu-ți chiorăie mațele de foame? îl întrebă pe copilul de doisprezece ani.

– E drept, mi-e cam foame. N-am mâncat de mult.

– De la micul dejun. Foarte bine, Johny, să plecăm. Păcat, am fi putut sta toată ziua aici.

– Am putea…

– Nu, pentru că ți -e foame. Data viitoare, am să mă gândesc să aduc ceva de mâncare.

– Ne întoarcem curând?

– Imediat ce o să ai o zi liberă.

– Perfect! Nu mai e mult până la concurs. Sper că nu te întorci în Anglia înainte să termin, nu?

– Oh, Johny ! spuse Emma râzând. Trăncănești ca o bătrână! Ți-am spus clar: o să ne întoarcem.

Când ajunseră în tabără, se despărțiră. Emma se hotărî să mănânce ceva rapid și pe urmă să-și facă siesta. După-masă plecă din nou, stătu câtva timp pe malul râului, așteptând animalele să vină să se adape. Se întoarse la Skukuza cu puțin timp înainte de a se închide poarta.

Îi plăcea foarte mult momentul acesta al zilei; vizitatorii se întorceau în tabără, treceau pe la magazin, unde-și făceau cumpărăturile pentru masa de seară. Alții, așezați pe verandă, își sorbeau băuturile cu gheață povestindu-și aventurile din timpul zilei.

Emma se ducea și ea la magazin când îl văzu pe Lance, care vorbea cu cineva; îl salută cu mâna, zâmbindu-i. Îi zâmbi la rândul lui, dar avea o expresie ciudată. Pe urmă, trecu pe lângă un grup de oameni ce făceau parte din personal, cu chipurile crispate. Auzi câteva cuvinte: "accident", "rănit"… Se opri imediat, presimțind o catastrofă.

– S-a întâmplat ceva? întrebă imediat pe cineva. Iertați-mă, dar v-am auzit.

Un bărbat cu o expresie gravă, se întoarse spre ea.

– A avut loc un accident.

Emma simți un ghimpe în inimă.

– Un accident?!

– Un grup de oameni a plecat dimineață în căutarea unui bivol…

– Ah, da, știu!

– Unul a fost accidentat.

– E grav? întrebă, îngrijorată.

– Destul de grav, din câte am aflat.

Se strădui, dar nu putu să nu pună întrebarea care-i stătea pe limbă:

– Despre… cine e vorba?

– Nu știm.

– Totuși, dacă ați aflat despre accident…

– Am auzit doar un tam-tam… Știi cum e, nu? O să aflăm cu timpul.

Dezorientată, tânăra porni din nou. Instinctiv, asemenea unui animal care ajunge în bârlogul lui să-și lingă rănile, coborî spre râu, spre locul unde palisada devenise locul ei de refugiu.

Un accident. Un gardian rănit… grav. Era oare Stewart? N-avea cum să afle. Nimic nu-i dădea dreptul să se ducă la autoritățile taberei să se intereseze, imediat ce ar fi apărut noutăți. Nu, nu avea niciun drept, în afară de unul, care nu era deloc oficial. Dreptul de tânără îndrăgostită. Îi plăcea bărbatul ăsta mai mult decât oricine pe lume; o parte din ea ar fi murit, dacă i s-ar fi întâmplat ceva…

Se duse spre bungaloul ei. Dimineață poate va afla ceva noutăți, amănunte. Așteptând, nu putea să facă altceva decât să se roage. Și, când va veni clipa, o să se ducă să afle amănunte. Nimeni n-ar veni să-i dea de veste.

Emma dormi puțin în noaptea aceea. Chipul lui Stewart îi apărea neîncetat în fața ochilor. O să-l uite când se va întoarce în Anglia? Putea să-l părăsească dacă era grav rănit? Fără îndoială că Miranda ar fi venit imediat la căpătâiul lui, să-l îngrijească.

I se părea că noaptea nu se mai termina. Totuși, spre dimineață, reuși să adoarmă. Când se trezi, soarele era sus pe cer. În tabără se auzeau zgomotele obișnuite; vizitatorii nu știau ce se întâmplase. După un mic dejun frugal, Emma, cu pas grăbit, porni în direcția biroului.

– Încet! În graba ei, nu se uita pe unde mergea și se lovi de cineva care venea din direcția opusă.

– Încet, Emma!

Fusese cât pe ce să cadă. O mână o opri, un braț o cuprinse o clipă de mijloc.

– Stewart!

Surprinsă, îl privea, fără să-i pese de emoțiile care i se citeau pe față.

– Stewart! Oh, Stewart!

– Da, eu sunt, spuse bărbatul, zâmbitor.

– Eu… Ești bine?

– Perfect. Ce se-ntâmplă, Emma?

– Am crezut… Mi-am închipuit… Accidentul… bâlbâi cea întrebată.

– Da, s-a întâmplat așa ceva. A fost un accident teribil.

Încă prea îngrijorată să poată vorbi, doar îl privea.

– Ai auzit deci vorbindu-se, continuă el.

– Da, aseară. Și am crezut…

– Ce ai crezut?

Rareori văzuse blândețe apărând pe chipul lui Stewart.

– Emma, ai crezut… că eu eram victima?

Nu era în stare să-i răspundă; dacă deschidea gura, ar fi izbucnit în lacrimi. O cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Nu, Emma, n-am fost eu… A fost Mike.

– Mike?!

Îl privi o clipă fără să înțelegă, înainte de a spune:

– Nu tocmai el! Nu tatăl lui Johny!

– Ba da…

Îi dăduse drumul și-și aprindea o țigară; mâna îi tremura puțin.

– Bivolul era rănit. Când ne-am apropiat de el, ne-a atacat. Mike s-a împiedicat. Un accident. Și-a prins piciorul într-o rădăcină ascunsă în iarbă. Se mai întâmplă uneori.

– Și Mike… ?

– Trăiește. E la spital. E într-o stare critică, dar sperăm să-și revină.

– Oh! gemu Emma.

– Trebuie să-l opereze astăzi.

– Nevasta lui… Jane… știe?

Cel întrebat încuviință, clătinând din cap.

– Și Johny ?

– Da.

Sesiză o nuanță de teamă în glasul lui și își opri respirația.

– Cum a reacționat?

– A fost șocat…

– Ține atât de mult la tatăl lui… Ce-or să facă acum, Johny și maică-sa?

– Nu știu.

– Au să rămână aici?

– Nu cred. Aseară, Jane spunea c-o să se ducă la ai ei, până la vindecarea lui Mike. Dacă se vindecă…

Emma, cu ochii în lacrimi, se întoarse spre Stewart.

– Ce groaznic! Vreau să-l văd pe Johny… Mike sper să-și revină.

– Toți sperăm, spuse bărbatul, uitându-se la ceas. Emma, trebuie să plec.

M-am întors doar pentru o oră-două.

– Dar…

– Bivolul este tot acolo. În îngrămădeala de după accident, ne-a scăpat.

– Și-l urmăriți în continuare?

– Știm unde e, dar pe întuneric nu ne permitem să riscăm.

O strânse o clipă la piept.

– Pe curând, Emma.

Temătoare, îl urmări cu privirea. Un impuls o făcu să-l strige:

– Stewart!

– Da, ce-i?

– Să fii atent!

O mai privi o clipă, și zâmbetul îi dispăru de pe față.

– O să fiu.

O salută cu mâna și se îndepărtă. Emma se trezi la realitate și-l văzu pe Lance, nu departe de ea. Avea o expresie ciudată. Se întrebă de când era acolo.

– Lance?

– Bună, Emma, spuse fără să se apropie.

– Ne ascultai?

– Am auzit totul. Foarte emoționant!

– Emoționant?

– Nu ești de aceeași părere?

– Nu cred că te înțeleg. Cineva a fost grav rănit. Nu văd nimic emoționant în asta.

– Ah, da, dar nu este vorba de Stewart. Asta contează în primul rând, nu-i așa?

– Nu vreau să continuăm discuția, spuse ea trecând prin fața lui. Vreau neapărat să-l găsesc pe Johny.

***

– Jane! Abia am aflat vestea proastă.

Emma întinse mâna celeilalte femei.

– Mulțumesc că ai venit, Emma. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

Chipul lui Jane, de obicei vesel, era palid și avea ochii roșii de plâns.

– Îți faci bagajele? o întrebă tânăra.

– Da. Plecăm când vin ai mei.

– Ai aflat…

– Nu, nimic. E cumplită așteptarea… E așa de greu de suportat.

– Îmi închipui.

– Vreau un singur lucru; să fiu lângă Mike.

– Jane, pot să te ajut cu ceva?

– Nu… Ba da… Să ai grijă de Johny…

– Unde este?

– Nu știu. Nu l-am văzut de câtva timp.

– Nu înțeleg…

– A avut un șoc teribil. Vestea a venit ieri, foarte târziu. Johny s-a trezit, a auzit…

– Înțeleg.

– E atât de apropiat de Mike. A plâns, Emma. A încercat să nu facă zgomot. Fără îndoială îi era rușine, Dumnezeu știe de ce…

– Dar acum, unde e? interveni Emma.

– Nu știu. Nu l-am văzut de când ne-am întors, ieri.

Jane măsura camera cu pași mari.

– Se ascunde pe undeva. E foarte sensibil și-l adoră pe Mike. Trebuie să se fi ascuns undeva, unde să fie singur.

– Dar trebuie să-l găsim, spuse Emma, mai îngrijorată decât vroia să arate.

– Sunt sigură că n-o să întârzie prea mult.

Era clar că Jane încerca să se liniștească singură.

– De bună seamă, spuse tânăra. Așteptând, o să arunc o privire prin împrejurimi. Dacă-i e foame, o să am grijă.

– Mulțumesc, spuse Jane schițând un zâmbet. Emma…

– Dacă-l găsesc, ți-l trimit, promise ea. Dar tu? Sunt sigură că n-ai mâncat nimic.

– Nu mi-e foame…

– Trebuie să mănânci, să fii în putere, insistă Emma.

Fără să mai aștepte răspuns, găsi o cutie cu nes, o cană, pe care o umplu cu apă fierbinte. Înainte de a pleca în căutarea lui Johny, se asigură că Jane bea cafeaua și mănâncă un sandviș

– Acum, mă duc să-l caut.

– Mulțumesc. Johny vorbește tot timpul despre tine, Emma.

– Și eu îl iubesc. Fii liniștită, nu i s-a întâmplat nimic; e cumpătat.

– Da.

– Mă duc să-l caut, Jane… Bineînțeles, nu sunt decât niște cuvinte… Dar încearcă să nu te neliniștești pentru Mike.

– Nu-i așa ușor, spuse biata femeie.

– Nu, știu.

Emma își închipui ce-ar fi simțit dacă Stewart ar fi fost la spital, într-o situație critică.

O părăsi pe Jane, trecu pe la birou, pe la magazin, pe la restaurant. Îi întrebă pe membrii personalului. Toți îl cunoșteau pe puști, dar nimeni nu-și aducea aminte să-l fi văzut de curând.

Zvonul accidentului se răspândise. Era cel mai interesant subiect de discuție. Pe Johny îl cunoșteau toți și oamenii îl simpatizau, dar nimeni nu-l văzuse.

Emma străbătu tabăra în lung și-n lat, întrebă la toate bungalourile. Era mai greu; majoritatea turiștilor nu-l cunoșteau pe Johny, și vedeau în fiecare zi o sumedenie de copii pistruiați.

Tânăra coborî la râu, trecu de cealaltă parte a gardului care împrejmuia tabăra, deși știa că puștiul nu s-ar fi ascuns acolo. Dar începea să fie disperată.

Orele treceau. Emma era din ce în ce mai neliniștită. Începea să se vorbească despre un grup care să-l caute.

– Nu înțeleg, îi spuse lui Lance când îl întâlni.

– Cu siguranță, se ascunde undeva.

– Dar unde? Nu știu la ce sfânt să mă mai rog.

– Vrea să fie interesant… O să se întoarcă atunci când o să i se facă foame.

– Johny nu e așa! protestă, furioasă.

De ce nu remarcase niciodată nepăsarea lui Lance?

Soarele era la zenit. În toată tabăra, vizitatorii se pregăteau pentru masa de prânz, și Johny încă nu fusese găsit. Emma era extrem de neliniștită. Membrii personalului căutau peste tot.

Deodată, Emmei îi veni în minte o idee. Se uită imediat la ceas; avea tot timpul. După ce se opri la magazin ca să-i spună lui Lance unde se ducea, urcă în mașină.

– Poate e la iazul hipopotamilor, îi explicase tânărului. Mă duc acolo.

– Cum ar fi ajuns acolo?

– Ar fi putut să ceară cuiva să-l ia cu mașina. Îmi încerc norocul. Dacă nu e, mă întorc imediat… Lance, dacă întreabă cineva… dacă întreabă Stewart… vrei să-i spui unde sunt?

Pornea oare într-o căutare fără sorți de izbândă? Se înșela închipuindu-și că se gândise la acuarele, în vreme ce tatăl lui era pe un pat de spital? Alții puteau să-l acuze că n-avea inimă, însă ceilalți nu-l cunoșteau ca ea.

Johny își iubea tatăl. Accidentul fusese pentru el un șoc teribil. Ca să-și revină, poate avea nevoie să se agațe de ceva. Și arta avea pentru el o mare importanță. Dacă și-ar fi terminat acuarela, poate ar fi avut impresia de siguranță care l-ar fi ajutat să treacă peste momentul acesta greu. Totuși, dacă vroia să ajungă la iazul hipopotamilor, de ce nu venise s-o caute pe ea?

Găsi încă o dată răspunsul: crezuse fără îndoială că-l va considera un nesimțitor.

Ajunse la drumeagul care cobora spre râu, și-i stătu inima în loc; acolo nu mai era nicio altă mașină. Coborî, se uită cu luare-aminte și-și dădu seama că puștiul nu era acolo… Făcu cale întoarsă, oftând ușurată când se văzu în mașină, cu ușile închise. În marșarier, ieși din locul în care-și lăsase mașina, întrebându-se de ce manevra era așa de grea.

Mașina mergea în hopuri. Poate din cauza pietrelor, a nisipului…

Ajunse la drum și porni spre Skukuza. Acum, avea în fața ochilor apusul de soare. Se uită neliniștită la ceas. Va ajunge înapoi înainte de închiderea porții.

La un moment dat, îi veni o idee; de câtva timp, nu mai văzuse alte mașini. Totuși, nu se neliniști. Știa cât timp îi trebuia să facă drumul până în tabără, fără să depășească viteza limită.

Totuși, mersul nefiresc, în hopuri, al mașinii o punea pe gânduri. Ce putea să fie? Trebuia să dea capota la o parte și să se uite la motor. Dar acesta se opri din senin, și nu mai reuși să-l facă să pornească din nou.

– Oh, nu! Nu se poate așa ceva!

Dar asta era situația. Dezorientată, se uită de jur-împrejur. Dacă ar fi putut să coboare, să vadă care era cauza penei. Dar parcursese o oarecare distanță de la iazul hipopotamilor, și un leu putea să se ascundă oriunde. În orice caz, cunoștințele ei de mecanică erau limitate, așa că…

Automat, aruncă o privire la bordul mașinii… Terminase benzina! Cum naiba plecase fără să verifice? În orice caz, nu mai avea nimic altceva de făcut, decât să aștepte să-i vină cineva în ajutor. Era exasperată. Era târziu și la ora asta nu mai treceau mașini, dar îi spusese lui Lance unde se duce. Când avea să vadă că lipsește, trebuia să trimită pe cineva după ea.

Se gândea în primul rând la Johny. Unde putea să fie? Fusese convinsă că-l va găsi la iazul hipopotamilor, dar uite că nu era. Ce se întâmplase cu el?

Se gândi din nou la Stewart. Grupul gardienilor găsise oare bivolul? Măcar de s-ar fi terminat asta, ar fi fost sigură că totul mergea bine…

Încă o dată, se uită la ceas.

Soarele african apune într-o feerie, dar după ce trece de linia orizintului, se înnoptează foarte repede. Cufundată în gândurile astea, Emma nu-și dădu seama că se întuneca repede de tot.

O vor vedea, se întreba, când vor veni s-o caute– dacă vor veni? Acest " dacă" nu-i dădea pace, cu toate eforturile pe care le făcea să-l alunge. Mai mult ca sigur trebuia să vină cineva, când Lance le va spune unde plecase.

"Te rog să vii, Stewart, te rog. Vino repede!" Bineînțeles că avea să vină. Cum putea să se îndoiască de acest lucru? Avea să se întoarcă în tabără după ce va găsi bivolul și-i va pune capăt suferințelor. Când se va întoarce, se va duce la Jane, care-i va spune despre dispariția lui Johny și că Emma plecase să aibă grijă de el. N-ar găsi-o în tabără și va da alarma. Lance, odată ce va afla cum stau lucrurile, va vorbi cu Stewart despre plecarea ei la iazul hipopotamilor. Atunci, o vor căuta.

Vedea totul clar. Îl vedea pe Stewart alergând la jeepul lui, mergând până la poarta închisă pe timpul nopții. Îl vedea spunându-i paznicului că era vorba de o urgență; dispăruse o femeie. Poarta se va deschide ca să facă loc de trecere jeepului.

Trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Era de-ajuns să aibă răbdare, să aștepte.

În junglă, se auzeau o sumedenie de zgomote. Eternul cântec al greierilor devenea dintr-o dată mai clar, mai puternic. Se auzea

râsul dement al unei hiene, scheunatul unui babuin. La un moment dat, răcnetul unui leu o făcu să se cutremure din cap până-n picioare.

Deodată, se simți privită. Întoarse repede capul. Două puncte luminoase sclipeau în umbră. Nu înțelese din prima clipă, dar știu imediat că era vorba despre un animal. Dar ce fel de animal, Doamne?

" Stewart! Lance! Unde sunteți? Nu știu cât o să mai pot suporta situația asta."

Puțin mai târziu, simți un alt animal, masiv, înfricoșător, făcând înconjurul mașinii, atingând cu botul obiectul acela straniu, înainte de a se îndepărta. Noaptea asta n-o să se mai termine niciodată, își spuse atunci; coșmarul nu se va mai termina.

Nu putea să doarmă. Chiar dacă nu i-ar fi fost frică, îi era rece, și foamea n-o lăsa să se liniștească. Din când în când, i se închideau ochii, ațipea câteva minute, dar nu era un somn adevărat.

Începu să se crape de ziuă foarte devreme. În crepusculul dimineții, Emma începu să distingă formele arborilor și tufișurilor care o înconjurau. Nu după mult timp, observă în jurul mașinii numeroase urme. Zgomotele din timpul nopții nu fuseseră închipuiri.

I se păru că vede o mișcare, în spatele unui pâlc de arbori. Nu era destulă lumină ca să fie sigură, dar curând mișcarea se apropie din ce în ce mai mult. Emma văzu mai întâi picioarele, lungi, subțiri, nervoase. Corpurile se vedeau la nivelul crengilor copacilor, și putu să vadă trei girafe, lente și maiestuoase, care mâncau frunzele de pe crengile cele mai înalte. Văzând mașina, se

opriră; doar cozile se mai mișcau. Parcă înțelese între ele, se duseră până la drum, îl trecură la trap și se înfundară în jungla de dincolo.

Din ce în ce mai multe animale se duceau acum la râu, traversând drumul. De acum sigură că-i va veni cineva în ajutor, pentru că drumul era folosit în timpul zilei, Emma recăpătă plăcerea de a privi în jurul ei. Niciodată nu fusese afară atât de dimineață. Stewart îi spusese o dată că animalele se duceau să se adape la răsăritul soarelui, și trebuia să fie undeva, aproape de un loc de adăpat.

Trei kudu cu un aspect regal trecură prin fața mașinii, urmați de o antilopă neagră, foarte rară. Nu departe, trecea o turmă de zebre și de gnu. Niște grohăituri anunțară prin iarbă trecerea unui porc țepos. Întors spre Emma, speriat, șovăi o clipă, înainte de a traversa drumul cu mersul lui împleticit și de a dispărea.

Măcar de-ar fi îndrăznit să coboare, să deschidă portbagajul ca să-și ia aparatele! Se gândea la această idee– în definitiv, nu-i trebuia decât câteva clipe– când văzu vulturii în copaci. Hidoși, periculoși, așteptau. Emma se cutremură. Undeva, nu departe, o ființă fusese omorâtă, și vulturii pândeau momentul când să se ducă la masă. Un animal de pradă, poate mai multe, se mai aflau încă în junglă.

Începea să-și simtă stomacul cerându-și dreptul când auzi zgomotul unui motor. Își ținu răsuflarea. Un jeep tocmai se oprise lângă ea.

– Emma!

Sărind imediat din mașina lui, bărbatul intră în cealaltă, stângând-o pe tânără în brațe.

– Ah, Emma!

– Stewart!

Plângea, ușurată. Și încântată, de asemenea: niciodată nu și-l închipuise atât de bulversat.

– Ah, Stewart, m-ai găsit!

Se îndepărtă puțin s-o privească. Ea crezu o clipă că o s-o sărute, dar, inexplicabil, o luă de mâini și o scutură.

– Of, Emma, prostuțo!

Îl privea fără să înțeleagă.

– Ai plecat să-l cauți pe Johny, nu?

– Da. Ce face? întrebă, grăbită.

– Bine.

– Unde l-ai găsit?

– S-a dus să-l vadă pe tatăl lui.

– Nu!

Cum de nu se gândise la varianta asta?

– Nu văd cum…

– A cerut cuiva care părăsea tabăra să-l ducă până la Nespruit.

– Dar de ce nu i-a spus nimic mamei lui?

– N-a avut timp. Se gândea să-i telefoneze de la spital, dar telefoanele mergeau foarte prost și n-a putut să găsească fir. A sunat aseară.

– Biata Jane, ce ușurare pentru ea!

– Era gata să clacheze, spuse Stewart.

– Biata Jane! repetă tânra. Stewart, ce face Mike?

– Nu pot să spun foarte bine, dar o să scape. Acum, e sigur. A suportat bine operația de ieri.

– Slavă Domnului, răsuflă ușurată.

– Da, aprobă Stewart, pe un ton grav. A fost o minune. Bivolul l-a rănit grav. Eram foarte îngrijorați.

– O să se poată întoarce în tabără?

– Așa sper. Mike e un gardian foarte bun, dar îi va trebui ceva timp să se refacă.

– Și Jane? Are de gând în continuare să se mute la părinții ei, să aștepte?

– Da. În felul ăsta, n-ar fi așa departe de bărbatul ei.

– Atunci, Johny nu-și va putea termina acuarela, spuse Emma, tristă.

Stewart o privi cu o expresie stranie înainte de a-i răspunde.

– Or să se întoarcă pentru câteva zile. Jane mai are câte ceva de făcut.

– O să-l pot duce pe Johny la iazul hipopotamilor?

– Da, dacă asta vrei.

– Vreau foarte mult! Îi e de-ajuns să mai meargă o dată ca să-l termine.

– Ăsta e motivul care te-a făcut să vii? Credeai că-l găsești aici?

– Da… Nu m-am gândit că ar putea să se ducă la spital să-și vadă tatăl. O prostie, nu? Stewart, ce s-a întâmplat cu bivolul?

– L-am găsit și… a fost nevoie să-l împușcăm…

După o tăcere prelungită, el începu din nou, de data asta furios:

– Ce prostie! A fost încă o dată vorba despre niște braconieri, care au uitat de o capcană. Vezi care e rezultatul; viața unui om în pericol, și un animal sacrificat prematur.

Cât discutară, se făcuse ziuă de-a binelea.

Privindu-și însoțitorul, tânăra și-l închipui prin ce încercări trecuse; riduri de oboseală și mâhnire îi brăzdau chipul. Coborî privirea și-i văzu mâinile jupuite și zgâriate. Degetul mare de la mâna dreaptă era tăiat.

– Ești rănit! țipă tânăra.

Se uită și el, ca și cum știa despre ce era vorba.

– O nimica toată.

– Ai trecut prin clipe grele.

– Mda…

O privi, și ea fu surprinsă să-l vadă din nou furios.

– Când m-am întors în tabără, nu erai acolo, Emma, și nimeni nu știa unde ești. Închipuie-ți cum m-am simțit!

Ea nu răspunse. Stewart continuă:

– Putea să ți se întâmple ceva, Emma. Nu te gândești niciodată? După părerea ta, ce-aș fi putut să cred când nu te-am găsit în tabără? Am întrebat pe toată lumea. Nimeni nu știa nimic. Nimeni nu te-a văzut plecând. Poarta era închisă, bungaloul tău pustiu; mașina nu era la locul ei. Ce să mai cred?

– Am plecat să-l caut pe Johny, bombăni în chip de răspuns. Eram sigură că am să-l găsesc la iaz. Vroia atât de mult să termine acuarela pentru concurs. Și dacă pleca din tabără, nu putea să… A fost o prostie, fără îndoială, dar l-am căutat peste tot, degeaba. Ideea asta era un fel de ultimă scăpare…

M-am înșelat…

– M-am gândit la iaz în toiul nopții, spuse Stewart. De mult timp nu dormeam, încercând să-mi închipui unde puteai fi.

– Ți-ai făcut griji pentru mine?

– Dacă nu știi, spuse bărbatul cu brutalitate, înseamnă că ești mai proastă decât credeam. Pe la miezul nopții, mi-am adus aminte de plimbările tale cu Johny. L-am convins pe paznicul de la poartă să-mi deschidă, de îndată ce s-a luminat.

– Oh, Stewart, articulă într-un hohot. Ai venit deci pentru mine.

– Firește… Dar de ce ai părasit tabăra atât de târziu? Trebuia să-ți dai seama că n-aveai timp să te întorci.

– Nu-i așa. Am rămas fără benzină.

O privi lung.

– Emma, prostuțo, spuse cu o tandrețe care o tulbură. Prostia ta e fără margini… Cum ai putut…

Se întrerupse.

– De ce n-ai spus nimănui?

– Dar… i-am spus lui Lance.

– Lance?

– Da. Dacă l-ai fi întrebat…

Urmă o tăcere prelungită. Vulturii își luară zborul spre cerul care se lumina repede. Cele trei girafe se întoarseră grațios de la râu și se afundară în junglă.

– L-am întrebat, spuse până la urmă Stewart.

– Și ce-a spus?

– Nimic.

– Nu ți-a spus unde plecasem?

– M-a întrebat doar ce mă făcea să cred că ar ști unde ești.

– De necrezut. Știa că dispărusem?

– Bineînțeles că i-am spus.

– Atunci…

Începea și ea să-și dea seama de trădarea lui Lance.

– Știa că am plecat în junglă…singură. S-ar fi putut întâmpla orice, nu? întrebă, tristă.

– Absolut orice, fu și el de acord.

– N-a știut că a fost vorba despre o pană de benzină. Dacă aș fi avut un accident… un leu sau un elefant… sau…

O lăsă să vorbească... să se liniștească.

– Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva. Stewart, tu ți-ai fi închipuit?

– Nu m-am gândit la asta, dar nu sunt surprins.

– Nu l-ai plăcut niciodată, spuse ea încet.

– Nu.

– Și el… nici el pe tine. Vroia să mă țină departe.

– Adevărat?

– Da, încă din prima zi. De ce nu-ți place de Lance?

El șovăi, dar în cele din urmă răspunse:

– E ceva în el care nu-mi inspiră încredere, dar nu vroiam să vorbesc despre asta. Ție îți plăcea. Ai fi crezut că vroiam să te întărât împotriva lui.

– Am crezut că te ura.

– Așa e.

– De ce?

– Din gelozie.

– Din gelozie? Din cauza mea? întrebă Emma.

– Da. Dar nu la început.

– Mai e deci cineva?

– Miranda.

– Vrei să spui…

– Lance o iubește pe Miranda. După cum știi, e foarte frumoasă.

– Da, așa este.

– Și Miranda… Pe vremea aceea, nu părea să-l placă.

– Era îndrăgostită de tine, nu?

Emma încerca să vorbească liniștit, dar chiar pentru urechile ei, își simțea glasul stingându-se.

– Așa credea ea, răspunse Stewart. Și Lance, oricum, era pornit împotriva mea. Am avut câteva neînțelegeri referitoare la munca lui. Când Miranda a părut că-l respinge, a început să mă urască.

– Oh!

– În situația asta, ai apărut tu. Erai atât de inocentă, atât de drăguță, atât de tulburătoare. El…

– S-a hotărât să se folosească de mine?

– Tu… îmi plăceai, și și-a dat seama. Iată de ce și-a dat atâta osteneală să te cucerească.

Emma tăcea. Își amintea impresia stranie pe care o avea uneori, când era cu Lance. Imaginile i se succedau în fața ochilor. Adevărul începea să iasă la iveală.

– Tot nu înțeleg, spuse în cele din urmă, de ce m-a lăsat să stau toată noaptea aici. Trebuia să-și dea seama că ceva nu mergea.

– Nu știu, Emma. Presupun că a considerat asta o răzbunare. În ochii lui, aparent mă preferai pe mine. Avea dreptate?

Avea să-i mărturisească adevărul, nu putea face altfel, însă era degeaba!

– Da, răspunse tânăra, cu o voce neutră.

O prinse de mână și o mângâie.

– Imediat după ce ne întoarcem, o să pun lucrurile la punct cu Lance, începu din nou tânăra.

– N-o să mai fie acolo. A plecat în zori.

– A plecat?

– Cu Miranda.

– Nu!

– Vezi tu…

Emma simți deodată nevoia să respire adânc, înainte de a asculta mai departe. Era moartă de foame.

– Întâmplător, n-ai ceva de mâncare?

O clipă dezorientat, el răspunse:

– Bineînțeles! Uitasem. N-ai mâncat nimic de aseară. Trebuie să-ți fie foame.

– În realitate, de ieri dimineață.

– Sărmana mea Emma! Râzând, vârî mâna în buzunar, de unde scoase o ciocolată și un măr.

– Rația de ajutor… O altă regulă pe care trebuie s-o înveți.

Zâmbi, văzând-o înfigându-și dinții în măr.

– Am să te duc în tabără, dar trebuie să-ți mai spun ceva. Reziști?

– Cu astea, da.

Se simțea deja mai bine, pregătită să-l asculte.

– Miranda, ți-am spus, își închipuia că mă iubește, dar nu era nimic. I-am făcut niște servicii, în timp, atât ei cât și fratelui său. Mi-a fost recunoscătoare, dar confundase recunoștința cu dragostea.

Păstră o tăcere prelungită. Când începu să vorbească din nou, se întorsese spre portieră.

– La început, am lăsat-o să vină să mă vadă. A fost poate o greșeală, dar… mă simțeam singur și… nu vedeam niciun rău în asta. Pe urmă situația s-a schimbat și am început să-i găsesc insistența stânjenitoare. Am vrut să-i explic de ce nu… Pe scurt, în noaptea recepției Lindei, am rupt legătura.

– Dar v-am văzut sărutându-vă.

Vorbise fără să se gândească și-i păru rău imediat.

– Așadar, Lance ne-a urmărit.

Emma revăzu chipul îndurerat al tânărului. Acum înțelegea în sfârșit semnificația.

– I-am explicat Mirandei totul, spuse Stewart. A fost un sărut de adio.

– Și acum, e cu Lance?

– O să fie potrivit pentru ea. E slab, dar o iubește sincer. Poate… poate are nevoie de ea ca să se schimbe. Am impresia că o să fie bine pentru amândoi.

– Ai spus că "situația s-a schimbat", începu Emma pe un ton ezitant. Ce înțelegi prin asta?

– Chiar nu-ți dai seama?

O privea drept în ochi, ceea ce făcu inima tinerei să bată mai repede.

– Chiar nu știi?

– Eu…

– Trebuie să pun punctul pe "i", draga mea?

O luă în brațe și o strânse la piept.

– Te iubesc, Emma. Te iubesc mult!

– Oh, Stewart!

Avea ochii plini de lacrimi. Bărbatul puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut pasionat și, cu toate astea, de o tandrețe nesfârșită.

– Am fost atât de brutal cu tine, ca să mă urăști? Emma, spune-mi că mă iubești. Spune-o!

– Te iubesc, reuși să bâiguie. Te-am iubit mereu.

– Și eu, încă de la început, când te-am văzut, cu toată inocența ta, făcând o fotografie în mijlocul junglei. Te iubesc.

– Nu mi-ai spus-o niciodată, murmură ea.

– Știu. Din două motive…

– Care?

– Vroiam să fiu sigur că nu vii la mine… doar ca să-l uiți pe Jimmy.

– Ah, nu, Stewart, nicidecum!

– Păreai foarte fericită cu Lance… Totuși, când am plecat câteva zile împreună, am avut impresia… am început să mă întreb dacă nu era doar singurătatea care te apăsa.

– M-am lecuit deja de Jimmy de câtva timp…

– Și… Lance?

– Era un prieten, nimic mai mult.

– Nu eram sigur…

O ținea strâns în brațe.

– Emma, draga mea, vreau să mă însor cu tine, dar nevasta unui gardian trebuie să știe câteva lucruri. Sunt niște principii elementare care trebuie urmate, niște reguli de care trebuie să ții seama…

– Mi-ai spus de două motive…

– Și ăsta-i al doilea. Eu…

Am fost brutal cu tine, dragostea mea, însă vroiam să știi despre exigențele acestei vieți.

– Ziua aceea faimoasă, în fața porții…

– Da. Și celelalte zile. Mă considerai neomenos, și sufeream din cauza asta. Mary… Mary a murit ca urmare a unui gest necugetat. Nu vroiam ca tragedia să se repete.

O ținu o clipă lângă el fără să spună nimic.

– Ai atâtea de învățat. N-o să fie mereu ușor. Sunt crud, Emma? Aș face mai bine să te trimit în Anglia, în universul tău?

– Nu! țipă agățându-se de el. N-aș mai suporta.

– Draga mea… Îi mângâia tandru părul.

– Frumoasa mea, draga mea, pe jumătate moartă de foame. Nici măcar nu te-am cerut în căsătorie. Cu aroganța mea obișnuită, mi-am luat dorințele drept realitate. Vrei să te măriți cu mine, Emma?

Se depărtară unul de celălalt, și, mult timp, se priviră ochi în ochi. Tânăra citea în ochii lui puterea și statornicia, tandrețea și pasiunea, generozitatea bărbatului iubit.

– Da, spuse Emma. Da, dragul meu.

Atunci, o sărută iar și iar, ca și cum nu se mai putea opri.

Viitorul lor comun, își spuse ea, putea să fie ușor sau greu, n-avea nicio importanță; va fi împreună cu Stewart, bărbatul pe care-l iubea mai mult decât orice pe lumea asta. Își înnodă brațele după gâtul lui și-i răspunse săruturilor din toată inima.

Sfârșit